

மனநிலை

செய்தியூர் : சிபாநிசிக் ஜோலா

பொங்கல் மலர்

1

①

2

ஜனவரி 1972

72/1

- ★ ரன் பக் மூட்டைப்பூச்சிக் கொல்லி
- ★ ரன் ரெட் எலிக் கொல்லி
- ★ ரன் இன்செக்ட் கில்லர்-சகல பூச்சிக் கொல்லி
- ★ ஈவா கொஸ்மெடிக்
- ★ சகலவிதமான பேப்பர் பேக்ஸ் சைஸ்கள்

தயாரிப்பாளர் :

அப்துல்லா இன்டஸ்டீஸ்

பேப்பர் பேக்ஸ் மெனுபெக்ஷரி

72, பார்பர் வீதி, கொழும்பு-13

தொலைபேசி: 33954

பாடசாலைப் புத்தகங்கள்

மாணவர்களுக்கான உபகரணங்கள்

பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நேர்த்தி மிக்க புத்தாண்டுக் கலண்டர்கள்,

தரமான பிளாஸ்டிக் டயறி வகைகள்

உருவாக்குவதில்

காலம் காலமாகப் பெயர் பெற்றவர்கள்.

விவேகானந்த அச்சகம்-புத்தகசாலை

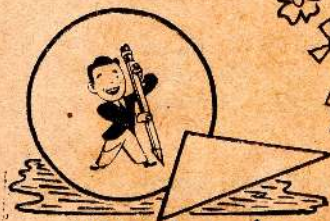
விவேகானந்த கட்டடம்,

யாழ்ப்பாணம்.

கொடி : 7
மலர் : 44

ஜனவரி
1972

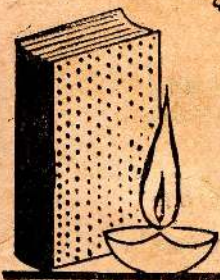
‘ஆடுதல் பாடுதல் சீத்திரம்-கவி
யாதிய னைய கலைகளில்-உள்ளும்
நடுபட்டென்றும் நடப்பவர்-இந்நாள்
நாநிலைகண்டு துள்ளுவார்’

அட்டைப் படம்:

ஈழத்தின் பிரபல ஓவியர்
'விசாகன்'

அவர்களது அற்புதமான
சித்திரம் ஒன்று அட்டையில்
வெளிவருகின்றது.

மணக்கும் 'மல்லிகை'
கிதை, பெயர்,
கிவ்நிதை, கட்டுரை,
கிடுகிடு,
எல்லாம் ஆக்கியோர்
தினித்துவம்;
பெருநூல்புள் அவரே.

புத்தாண்டு வாழ்த்து

மல்லிகையின் ஆத்
மார்ந்த நண்பர்களுக்
கும், எழுத்தாளர்களுக்
கும், விற்பனையாளர்
களுக்கும், விளம்பர
தாரர்களுக்கும், வாச
கர்களுக்கும் நமது புத்
தாண்டு. பொங்கல்
வாழ்த்துக்களைத் தெரி
விப்பதில் பெரு மகிழ்ச்சி
யடைகின்றோம்.

பிறந்துள்ள புத்
தாண்டை மிக ஆர்வத்
துடனும், மன மகிழ்ச்சி
யுடனும் புதிய நம்பிக்
கையுடனும் எதிர்பார்க்
கின்றோம்; வரவேற்கின்
றோம்.

தொடர்ந்து முன்
னேறுவோம்.

-ஆசிரியர்
டொமினிக் ஜீவா

அலுவலகம்:

60, கலைக்காரியார் வீடு,
யாழ்ப்பாணம் (இலங்கை)

தமிழ்நாடு ஆய்வு அறியலகம்
Tamil Nadu Research Foundation
TamilNadu.org

கமலா விருத்தாசலம்
(புதுமைப் பித்தன் மனைவி)
9, 5-வது பிரதான சாலை,
இராசா அண்ணாமலைபுரம்
சென்னை — 28.

அன்புமிக்க சகோதரர் ஜீவா அவர்களுக்கு,
வணக்கம்.

எனது மகள் செல்வி தினகரிக்கு 21-1-72 வெள்
ளிக்கிழமை சென்னை நுங்கம் பாக்கம் ஸ்ரீசக்ரா திரு
மண மண்டபத்தில் திருமணம் நடத்திட ஏற்பாடு
செய்துள்ளோம்.

அத்திருமண விழாவில் தாங்கள் அவசியம் வருகை
தந்து சிறப்பிக்க வேண்டும் என்பதை முன்னதாக
தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மணவிழா அழைப்பிதழ் அச்சாகிக் கொண்டிருக்
கிறது. வத்தவுடன் அனுப்பிவைக்கின்றேன். கட்
டாயம் தாங்கள் வருகைபுரிந்து மணமக்களை வாழ்த்தி
யருள வேண்டுகின்றேன்.

நன்றி.
வணக்கம்

28-12-71

கமலா விருத்தாசலம்

வாழ்த்துக்கள்

ஈழத்து இலக்கிய நண்பர்கள் சார்பில் புதுமைப்பித்
தன் குமாரிக்கு திருமண வாழ்த்துக்களை தெரிவிப்பதில்
பேருவகை அடைகின்றோம்.

தனித் தனியாகவும் எழுத்தாளர்கள் தமது வாழ்த்
துக்களைத் தெரிவிக்கலாம்.

— ஆசிரியர்

தேசிய ஒருமைப்பாடும்

கலைஞர் கடமையும்

நமது தேசம் குடியரசாகப் போகின்றது. நமக்கென ஓர் அரசியல் யாப்பு அமைக்கப்பட்டு அதன் அடிப்படையில் நமது தாய்த் திருநாடு அரசாளப்பட இருக்கின்றது. நீண்ட நெடுங் காலமாக நாம் அந்நியர் ஆட்சியிலும் அவர் அமைத்துத் தந்துள்ள அரசியல் அமைப்பிலும் தான் அரசாளப்பட்டு வந்துள்ளோம். நமது தேசம் சுதந்திரம் பெற்றுவிட்ட பின்னரும்—கிட்டத்தட்டக் கடந்த கால் நூற்றாண்டு காலமும்—நாம் அந்த அந்நியர் அமைப்புத் திட்டத்தின் அமைப்புக் கிணங்கவே அரசாளப்பட்டு வந்துள்ளோம்.

பிறந்துள்ள புதிய ஆண்டில் நீண்ட நெடுங்கால அடிமைத் தன அரசியல் அமைப்பு முறையை மாற்றியமைத்து நாடு புதிய அரசியல் சட்டத்திற்கிணங்க குடியரசாகப் பிரகடனப் படுத்தப்படப் போகின்றது.

இந்தச் சரித்திர கால கட்டத்தில், இந்த நாட்டுக் கலைஞர்களின், இலக்கியவாதிகளின் பங்கென்ன?

புதிய இலங்கைக் குடியரசைக் கட்டி வளர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு—முதலில் மக்கள் குடியரசாகவும், பின்னர் சோஷலிஸக் குடியரசாகவும் நமது தாய்த் திருநாட்டை உருவாக்க வேண்டிய சரித்திரக்கடமையில் கலைஞர்களுக்கும், இலக்கியவாதிகளுக்கும் பிரதான பங்குண்டு. இதில் ஒவ்வொரு கலைஞனும் வகிக்கும் பிரதான பாத்திரத்தைப் பொறுத்துத்தான் அவனது எதிர்காலமே நிர்ணயிக்கப்பட இருக்கிறது எனத் துணிந்து கணிப்பிடலாம்.

கலைஞர்கள்—எழுத்தாளர்களைப் பொறுத்தவரை பலவிதமான—முரண்பாடான—கருத்துக்களையும் அரசியல் நோக்கங்களையும் கொண்டவர்களாக விளங்கலாம். அதைப் பற்றி இங்கு வாதமல்ல. ஒவ்வொரு கலைஞனும் தனது அரசியல், ஆன்மீக, சித்தாந்தக் கருத்துக்களை விட்டொழித்துவிட்டு ஒன்றுபட வேண்டுமென்பது நமது நோக்கமுமல்ல.

இந்தத் தேசத்தில் நாம் மறைந்து போகலாம். ஆனால் நமது கலைப் பரம்பரை விராஜையாகப்பட்டு விடக் கூடாது என்பதே

நமது கவலை. இந்தத் தேசத்தின் புனர் நிர்மாணத்தில் கலை — இலக்கியக்காரர்களுக்கும் ஒரு கணிசமான பங்குண்டு என நாம் உறுதி எடுத்து வேலை செய்ய வேண்டும்.

ஐந்து தமிழ் எழுத்தாளர்கள் இந்தத் தடவை அரசாங்க நிர்வாக சேவைக்கு-சி. ஏ. எஸ். பதவிக்குத்-தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ள செய்தி பிறிதோர் இடத்தில் பிரசுரமாகியுள்ளது. எழுத்தாளன் அரசாங்க நிர்வாக அமைப்பில் பங்குகொண்டு காரியமாற்றும் சம்பவங்கள் இன்று இங்கு நிகழ்ந்து கொண்டிருப்பது ஏதோ தற்செயலானதல்ல. இலக்கிய எழுச்சியின் வளர்ச்சி இது. இத் தேசத்தின் சகல பொது வாழ்வில் மாத்திரமல்ல, அரசியல் நிர்வாக இயந்திரத்தை நடத்திச் செல்வதிலும் அவனுக்குப் பெரும் பங்குண்டு என்பதையே இது நிரூபித்துக் காட்டுகின்றது.

கலைஞர்களின் உரிமைகளை வென்றெடுக்க நாம் முடிவு கட்டுவோமானால் ஆசிரியர்களைப் போல அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களைப் போல நாமும் தேசிய ரீதியாக ஒன்றுபட்டு கலைஞர்களின் பொதுக் கோரிக்கைகளை முன்வைத்துப் போராடிப் பெறவேண்டும்.

கடந்த காலத்தைப் போல, குண்டு சட்டிக்குள் குதிரை ஓட்டாமல் இலங்கை எழுத்தாளர்களின் பொதுப் பிரச்சினைகளைப் புரிந்து கொண்டு — பரஸ்பரம் சிங்கள எழுத்தாளர் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கும், தமிழ் எழுத்தாளர்கள் சிங்கள எழுத்தாளர்களுக்கும் தெரிந்து கொண்டு காரியமாற்றினால் கலையை நம்பி, எழுத்தை நம்பி வாழும் பெருவாழ்வை நாம் நிச்சயம் அடைய முடியும்.

கலைக்கு ஒரு பெரும் பங்குண்டு. தேசிய ஒருமைப்பாட்டைக் கலைகள் மூலம் வளர்ப்பதும் புரிய வைப்பதும் மிகச் சலபம்.

எனவே பிறக்கப் போகும் குடியரசில் தேசிய ஒருமைப்பாடு பேணப்பட வேண்டியதும் அதை வென்றெடுக்கக் கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் தமது சக்திக்குபட்ட சகலவற்றையும் செய்ய வேண்டியதும் மிக மிக அத்தியாவசியமானதாகும்.

சிங்கள — தமிழ்க் கலைஞர்களின் ஒற்றுமை இக் கட்டத்தில் மிக முக்கியமானது.

தேசிய சுபீட்சத்திற்கு மாத்திரமல்ல, சர்வதேச ரீதியாகவும் நமது தேசத்தின் குரல் சர்வதேசமெங்கும் கலைக் குரலாக ஒலிப்பதற்கும். நமது இந்த ஒருமைப்பாடு தேவைப்படுகின்றது.

நமது சிங்கள + தமிழ் கலைஞர்களின் கதைகள் ஆசிய - ஆபிரிக்க எழுத்தாளர் சங்க மூலம் சர்வதேச மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளிவரக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்கிறது.

உள்ளூர்க் கலைஞர்களுக்குப் போதிய வாய்ப்பு வசதிகளைச் செய்யக்கூடிய நிலைமையும் அன்றாது படைப்புக்களுக்குரிய தகுந்த சன்மானமும் கிடைக்கக்கூடிய அருமையான வாய்ப்புக்களும் உருவாகி வருகின்றன.

எனவே பரஸ்பரம் சிங்கள - தமிழ்க் கலைஞர்கள் தம்மைத் தாமே புரிந்து கொள்வதின் மூலம் இரு பகுதியினரின் உரிமைகளை வென்றெடுக்கலாம் என்பதையும் இக் குடியரசுப் பிரகடனப் பின்னணியில் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகின்றோம்.

அள்ளித்தரும் நட்புக் கரங்கள்

சென்ற ஆண்டு கொழும்பு பிரதம தபாற் கந்தோர் பதிவுக்கிளையில் கடமையாற்றும் பொழுது, தபால் மூலம் அந்நிய நாடொன்றுக்கு கள்ளக் கடத்தல் செய்யப்பட்ட அமெரிக்க 3000 டாலர் அடங்கிய 6 கடிதங்களைச் சந்தேகத்தின் பேரில் தடுத்து, சுங்க இலாகாவிற்குத் தகவல் தந்தமையால் அரசாங்கத்தால் பாராட்டும், சன்மானமும் அளிக்கப்பட்டவர் திரு. வ. ந. பரராசசிங்கம்.

அன்றோ தமக்குக் கிடைத்த சன்மானத் தொகையில் ஒரு பகுதியை மல்லிகைக்காக ஒதுக்கி, ஒரு புத்தம் புதிய ஊக்கிளை அன்பளிப்பாக வசங்கித் தந்துள்ளார் என்ற புத்தாண்டு மகிழ்ச்சிச் செய்தியை அறிவிக்கும் அதே வேளையில் இலக்கிய பாடும் கொண்ட கீழ்க்கண்ட நண்பர்களும் தமது அன்பளிப்பை நல்கியுள்ளனர். அவர்களுக்கும் எமது நன்றி.

— ஆசிரியர்,

திரு. பி. எஸ். சுப்பையா 90/6, ஜெனரல் லேக் ரோட் கொழும்பு — 2	50-00
திரு. எஸ். ரி. சின்னத்துரை ஜே. பி. லீலா அச்சகம் கொழும்பு — 12	15-00
ஜனாப் எம். ஜே. எம். கமால் 149. யோனகபுர திக்கு வெல	10-00
திரு. சபா ஜெயராசா ரதி வாசம் இணுவில்	10-00

பெருமகிழ்ச்சி

இவ்வாண்டு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றவர்களான திருவாளர்கள்: ஏ. ஜே. கனகரெட்டு, மு. தனையசிங்கம், பண்டிதர் க. வீரகத்தி, ச. அமிர்தநாதர் ஆகியோர்களுக்கு மல்லிகை தனது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிப்பதில் பெருமிதம் கொள்கின்றது.

‘குத்துவிளக்கு’

உன்னை நம்பி ஒருதங்கை இருக்கும்
உண்மையைச் சொல்லுகிறேன்
அண்ணன் அவன்என் கண்ணிமை போன்றவன்
என்றே நம்புகிறேன்.....

உங்களை நம்பி, இலங்கையில் தமிழ்த் திரைப்படங்கள் வளர்ச்சி அடையவேண்டும் என்ற ஆர்வம் உள்ள திரை ரசிகர்களை நம்பி, ஈழத்தின் பண்பாட்டைப் பின்னணியில் வைத்து, பின்னப்பட்ட உணர்ச்சி” காவியம் வி. எஸ். ரி. பிலிம்ஸாரின் ‘குத்துவிளக்கு இதற்கு நீங்கள் கொடுக்கப்போகும் ஆதரவில் தான், நாளை இங்கு உருவாகப்போகும் தமிழ்ப் படங்களின் வளர்ச்சியே தங்கி உள்ளது. அதனால், புதுமையான முறையில் தயாராகி உங்களை மகிழவைக்க வரவிருக்கும் ‘குத்துவிளக்கு’ திரை ஓவியத்தைக் கண்டுகளிக்கத் தவறாதீர்கள்.

நீங்கள் நீண்ட நாட்களாக எதிர்பார்த்திருந்த ‘குத்துவிளக்கு’ திரைக்காவியத்தைக் கூடிய சீக்கிரம். சினிமாஸ் திரைகளில் ஏற்றிவைக்கப் போகிறார்கள் வி. எஸ். ரி. பிலிம்ஸார். யதார்த்தமான நிகழ்ச்சிகளைக் கொட்டிக் குவித்து ஈழத்திருநாட்டில் இலட்சியப் படைப்பாக வெளி வருகிறது. குத்துவிளக்கு. பார்த்து ரசிக்கத் தவறாதீர்கள்.

உன்னத திரை ஓவியம்

நீ பார்த்திருந்த பலன் இதுவா—நீ
காத்திருந்த நல்ல முடிவா—நெஞ்சில்
ஏக்கம் என்னும் ஓர் கமையா—இங்கு
ஏர் பிடித்தால் இந்த நிலையா?

ஈழத்திருநாட்டில், வானம் பார்த்து வயலை உமும் ஏழை உழவனின் கண்ணீரிலே எழுந்த உணர்ச்சிகரமான கதை. கல்விக்கும் கைத்தொழிலுக்கும் இடையே நடை பெறுகின்ற போராட்டம். இதுவரை நீங்கள் திரையிலே பார்த்திருக்க முடியாத புதிய கதை. கருத்தான இனிய பாடல்கள், திறமையான டைரக்ஷன். இவற்றால் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கப் போகிறது வி. எம். ரி. பிலிம்ஸாரின் ‘குத்துவிளக்கு’

எனது கருத்து

முக்கிய கவனிப்பு

என்னை இலக்கியக்கூட்டங்களுக்கு அழைப்பவர்கள் ஈழத்து எழுத்தாளர் நூல்களைப் 10 ரூபாய்களுக்குக் குறையாமல் அந்த வாரம் வாங்கினால் தான் அன்றாது கூட்டங்களில் கலந்து கொள்வேன். அல்லது கண்டிப்பாகக் கலந்து கொள்ள மாட்டேன். இது எனது புத்தாண்டுத் தீர்மானம்.

— டொமினிக் ஜீவா

சென்ற காலங்களில் நான் இடையிடையே மல்லிகையின் கடைசிப் பக்கங்களில் வாசகர்களுடன் இதயம் கலந்து உரையாடி வந்துள்ளேன். இதைச் சிலர் பாராட்டியுள்ளனர்; வேறு சிலர் கிண்டல் பண்ணவும் செய்துள்ளனர். இவை இரண்டுமே ஆச்சரியமானதல்ல. பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களுக்கு இப்படியான பாராட்டும், தாக்குதலும் ஏற்படுவது சகஜம்.

இந்தக் கடைசிப் பக்கம் என்ற தலைப்பு எனக்கு சொந்தமானதல்ல. பம்பாயிலிருந்து வெளிவரும் 'பிளிட்ஸ்' என்ற ஆங்கில வார ஏட்டில் கடைசிப் பக்கம் என்ற தலைப்பில் பிரபல உருது, ஆங்கில எழுத்தாளரான கே. ஏ. அப்பாஸ் என்பவர் நீண்ட காலமாக எழுதி வருகின்றார், நேருஜி என்னவேலைகளுக்கு மத்தியிலும் நேரம் ஒதுக்கிக்கொண்டு இந்த அப்பாளின் கடைசிப் பக்கத்தை விரும்பிப் படிப்பதுண்டாம். பல பல சம்பவங்களையும், செய்திகளையும் கருத்துக்களையும் நகைச்

சுவையும் சிந்தனைக் கணிப்பும் கலந்து எழுதுவதில் இந்தியாவிலேயே வல்லவர்கே. ஏ. அப்பாஸ். அதில் அவர் மிகத்திறமைசாலி. இவர் ஒரு சிறந்த படைப்பாளி என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

இந்தக் கடைசிப் பக்கம் என்ற பதத்தை நான் கையாள எடுத்துக் கொண்ட பொழுது இதைப் பூரணமாகவே தெரிந்து கொண்டு தான் எடுத்துக் கையாள முனைந்தேன். இப்படியானவற்றை நான் எடுத்துப் பாலிப்பதில் வெட்கப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. நல்லவற்றைப் பின்பற்றுவதில் அப்படியொன்றும் கேவலமிருப்பதாகவும் நான் கருதவில்லை. சிலர் அழுக்குத் தனங்களையே தாம் பின்பற்றுவதாக பகிரங்கமாகச் சொல்லிப் பெருமைப்படும்போது இது அப்படியொன்றும் வெட்கப்படத்தக்க சங்கதியில்லை.

இதை ஏன் சொல்ல வருகிறேன் என்றால், சில சமயங்களில் கடைசிப் பக்கம் தனித்துப்போய் நின்றுவிடும், முன்பக்கத்திலேயே கதையோ கட்

டுரையோ, முடிந்துவிடும்; உதைத்த வெற்றுப் பக்கத்தை நிரப்ப வேண்டிய பெரும் பொறுப்பு நினையாப்பிரகாரம் என்னைத் தாக்கும். உடனே நான் பேரைவைத் தூக்கி விடுவேன். அந்தப் பக்கம் நிரப்பப்படும். இதுவே கடைசிப் பக்க வரலாறு.

மேலைய நாடுகளில் 'கொல மிஸ்ட்' என்பவன் தகுந்த தரமான வாசகர் கூட்டத்தைப் பெற்றுள்ளவன். கூடிய உதயம் பெறுபவன். பத்திரிகைகளின் புகழுக்கு இவனும் முக்கிய காரணமாக விளங்குபவன். இவர்களுக்காகவே பத்திரிகை வாங்கும் ரசிகர் கூட்டம் அங்கு ஏராளம், எனவே அப்படியொன்றும் பொழுதுபோக்கும் வேலை யல்ல இது. நாவல், சிறுகதை, கவிதை போன்றவற்றை எழுதி விடலாம். ஆனால் ஒரு கொல மிஸ்டாக வருவதென்றால் சும்மா இலேசுப்பட்ட காரியமல்ல. உழைப்பு, சகிப்புத்தன்மை, சம்

பவங்களைக் கூர்ந்து அவதானிக்கும் திறன் விரிந்த மனோபாவத்துடன் சொற் செட்டாக அதன் அதன் அடிநாதக் கருத்துக்களை நகைச் சுவை இழையோடத் தொட்டுக் காட்டி விளங்க வைக்கும் நுண்ணிய அறிவு தேவை.

இக் கலையில் மேதைகளாகத் திகழ்பவர்கள் அங்கு பலர் உண்டு.

ஏதோ பக்கம் நிரப்புவதற்காக எழுதப்படும் விவகாரம் அல்ல, இது. நமது நிலையை விளங்கப்படுத்தவே இவ்வளவையும் இங்கு சொல்ல வேண்டியுள்ளது.

இதையும் மீறி இந்தக் கடைசிப் பக்கம் தொடர்ந்து வெளிவரத்தான் வேண்டும் என இலக்கிய நண்பர்கள் விரும்பினால் எழுதுங்கள். பொறுப்புணர்ச்சியுடன் செய்யப்படத்தக்க வேலை இது.

வெறுமனே பக்கம் 'ரொப்பு' வதில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை.

ஆனந்தா திருக் குறட் கலண்டர்

1972-ம் ஆண்டிற்கான புதிய கவர்ச்சிமிக்க ஆனந்தா திருக்குறட் கலண்டர் கிடைக்கப் பெற்றோம். போயா நாட்கள், விடுமுறை நாட்கள், மிக முக்கியமான சகல மத சம்பந்தமான புனித தினங்கள் உட்பட சகல தகவல்களையும் உள்ளடக்கி வெளிவந்துள்ளது இக் கலண்டர்.

இக் கலண்டரில் உள்ள பஞ்சாங்கக் குறிப்புகள் யாவும் யாழ்ப்பாணம் கொக்குவில் சோதிட பரிபாலன மடம் இ. சி. இரகுநாதையர் அவர்களினது சகோதரரின் புத்திரன் இ. வெங்கடேச ஐயரால் கணிக்கப் பெற்றது என்ற குறிப்பிடக் கூடிய இக் கலண்டர், தினசரி இயங்கும் சகலரது தேவைகளையும் கவனத்திலெடுத்துத் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது எனக் கூறலாம்.

விவேகானந்த திருக்குறட் கலண்டர்

நீண்ட நெடுங்காலமாக அழகான கலண்டர்களைத் தயாரிப்பவர்களான விவேகானந்த அச்சகத்தினர் இம் முறையும் தங்களது புத்தாண்டுக் கலண்டர்களையும் வெளியிட்டுள்ளனர். ஈழத்துப் பெரியார்களினதும் மதத்தர்களினதும் சமயவைபவங்களினதும் புனித தினங்கள் குறிப்பிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இதைவிடப் புதுமை என்னவென்றால் இம்முறை இவர்கள் தமது படங்களாக வெளியிடப்பட்டவை இவர்களே பல வர்ணங்களில் தயாரித்த இவர்களினது தனிச் சொந்தமான படங்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பிராயச்சித்தம்

'நாம எல்லாம் ஏண்டா ஆம்ப
 னைன்னு இருக்கோம்? அவனுக்கு
 பென்சல் பிடிக்க சோத்துங்கை
 இருக்கப்படுது, செக்ரூல்பிடிக்க
 பீச்சங்கை இருக்கப்படுது'

மலைப் பள்ளத்தில் சிலிர்த்
 தோடும் சிற்றூற்றின் அருகே
 அடர்ந்து நிற்கும் ஆலமரத்தின்
 மேலண்டைக் கையில் உள்ள
 சமதரையில் தான் இருக்கிறது
 பாடையா கணக்கரின் பங்களா.

பாடையா பங்களா என்ப
 தெல்லாம் இந்தப் பாடையா
 அதில் இருக்கும் வரைதான்.
 வேலு என்றொரு கணக்கர்
 நாளைக்கே வந்துவிட்டால்
 வேலையா பங்களாதான்!

பங்களாவின் முன்கதவைத்
 திறந்தால் முன் நிற்பது பெறட்
 டுக்களம். அதன் அருகே சற்று
 கீழே ஆயுத அறை. அடுத்து
 பிள்ளை மடுவம். அரிசிக் காம்ப
 பிரா, ஆகியவைகள்.

பெரிய கணக்கப்பிள்ளையின்
 கண் வட்டத்துக்குள் இருக்கட்
 டும் என்பதால் தான்
 அவருடைய வீட்டு அரு
 கிலேயே இவைகளும் கட்
 டப்பட்டிருக்கின்றன.

ஊரடங்கிய பிற
 கென்றாலும் அங்கே
 ஒன்று என்றால் அய்யா
 வைக்கேட்களாம் அல்
 லவா!

தெளிவத்தை ஜோசப்

பங்களா முன்கதவின் ஒரு
 பாதி எப்போதும் மூடியே இருக்
 கும். மூடியுள்ள பாதிக்கதவில்
 தன்னை மறைத்துக் கொண்டு,
 பெறட்டுக்களத்தில் அய்யாவுக்
 குக் கிடைக்கும் அபிஷேகங்களை
 பார்த்துப் பதைபதைப்பது அம்
 மாவுக்கு நாளுக்கிரண்டு தடவை
 கிட்டும் நரக வேதனை.

காலையில் பெறட்டுக் கலைக்
 கும் போது ஒருதடவை. மாலை
 யில் பெயர்போடும் போது ஒரு
 தடவை.

ஏதாவது அசம்பாவிதமாக
 நடக்கப்போகிறது என்று கண்
 டால் ஓடிப்போய் தடுத்துவிடும்
 துணிச்சல் இல்லை என்றாலும்
 பார்க்காமல் ஒதுங்கி நின்று
 விடும் துணிவும் இல்லை.

ஒரு நிமிடம் கழிந்தது. மறு
 நிமிடம் கழிந்தது. இன்னும்
 ஒரு நிமிடம் கழிந்து
 விட்டது. கலகம் ஒன்று
 மில்லை. இன்னும் ஒரே
 ஒரு ஆள் பாக்கி.
 அதோ அவனும் போய்
 விட்டான். அய்யா
 படியேறி விட்டார்...
 'அப்பாடா' என்று
 பெருமூச்சு விட்டவன்
 ணம் உள்ளே நுழை
 வதில் ஒரு திருப்தி.

அத்தனை பயங்கர
 மானது அவருடைய

வாழ்க்கை. அவருடையது மட்டுமல்ல. அறிவு வளர்ச்சி இல்லாத தொழிலாளர்களுக்கு மேலும், அவர்களின் முரட்டு வளர்ச்சியைக் கண்டும் காணாதது போல் பாவனை பண்ணும் தோட்ட முதலாளிகளுக்குக் சிழும் அகப்பட்டுத் தனிக்கும் அத்தனை பேர்களுடைய வாழ்வும் பயங்கரமானதுதான்!

துரையின் கடிதம் சுட்டிக் காட்டிய சட்டத்தை அமல் நடத்தப் போய் நேற்று என்ன நடந்தது?

'தொழிலாளர்கள் எட்டுக்கும் ஒன்பதுக்கும் மலைக்குப் போகின்றார்கள். அவர்கள் மலையில் இருக்கவேண்டிய மிகப் பிந்திய நேரம் ஏழரை என்னும் தோட்டத்தின் சட்டத்தை நீங்கள் சட்டை செய்வதில்லை போலிருக்கிறது?

வெள்ளைக்காரன் இவருக்குச் சுட்டிக் காட்டுவதென்றால் அது அவருடைய திறமைக்கு விடும் சவால். அவன் பார்த்து 'இது தவறு' என்று கூறும்வரை விட்டதே தன் தவறு என்பதை உணர்ந்து கொண்டதும் சற்றுக் கடுமையாக நின்றார்.

நேரம் கழித்து மலைக்கு வந்தான் என்ற சட்ட அசட்டைக்காக 'உனக்கு வேலை கிடையாது போ' என்று அவனை விரட்டப் போய்..... இரத்தம் ஒரு விடை நின்று ஓடியது.

அவர் மாத்திரம் கொஞ்சம் அசட்டையாக இருந்திருந்தால் துண்டு துண்டாக வெட்டிப் போட்டிருப்பானே!

பாதிக்கதவின் பின் பதுங்கி நின்று பார்க்கும் அம்மாவின் பார்வைபடாத தொலைவுதான் என்றாலும் 'கணக்கப்பிள்ளை

வெட்டுப்பட்டுச் செத்தார்' என்னும் செய்தி காற்றோடா போய்விடும்? அம்மாவுக்கு செய்தி எட்டியதும் என்மைய் துடித்துப் போவார்கள்?

மேலிருந்து அடி காகித உருவில்!

கீழிருந்து அடி கத்தி உருவில்!

'இன்றும் நேரம் கழித்து வந்தால்...' 'விரட்டிவிடவேண்டியதுதான். இதற்கெல்லாம் பயந்தால் சரிப்படுமா!

தன்னைத்தானே சமாதானப் படுத்திக் கொள்ளுகின்றார். அந்தப் போலித் துணியையும் மீறி, மேவி நின்று கடுகிறது நேற்றைய நிகழ்ச்சி — ஓட்டிக் கொண்ட நெருப்பாய்.

பங்களா படி இறங்கி பெறட்டுக் களத்தை அடைந்தவர் வரிசை கோத்து நின்ற கூட்டத்தை கண்ணால் அளந்தார். அதிகாலைக் குளிரில் அத்தனை பேரும் விறைத்து நிற்கின்றனர்.

இந்த மூலை தொட்டு அந்த மூலைவரை ஒருதடவை நோட்டம் விட்டவர் தலையை ஆட்டிக் கொள்ளுகின்றார்.

அவனைக் காணவில்லை!

ஆகைக் காணவில்லையே என்று பக்கவாட்டில் ஆடிய தலை இப்போது மேலும் கீழும் ஆடுகிறது.

எங்கே போயிருப்பான் என்றும் யூகம்.

'பளபளக்கும் கத்தியுடன் பாய்ந்து அவனை லாவகமாக மடக்கி, அடித்து நொருக்கி விட்டு 'இந்தாபார், ஒருநாள் சம்பளம் போச்சேன்று என்னைக்

கொல்ல வந்திருக்கே! இதோ நான் முணு நாள் சம்பளம் தாரேன். ஆனா நாளைக்கும் டயம் பிந்தி வந்தியன்னா விரட்டத்தான் செய்வேன்' என்று ஏசிவிட்டு தான் விட்டெறிந்த பத்து ரூபாயை எடுத்துக் கொண்டு பட்டணம் போயிருப்பான். சிந்தனைத்திறம் அற்றவன்.'

மனதின் உளைச்சல் முகத்தில் உருள்கிறது. அடி மனதின் கலக்கத்தை முகக்கடுமையால் மூடிக்கொண்டு பெறட்டுக் கலைக்கின்றார்.

'நீங்கல்லாம் முள்ளுக்குத்து நீங்கல்லாம் முருக்கை வெட்டு... நீங்கல்லாம் கான் வழிக்க... நீயெல்லாம் பாசம் துடைக்க' என்று வரிசையாய் நின்றவர்களை வகுத்தனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்.

'எனக்குப் பாசம் தொடைக்கப் போக ஏலாதுங்க... ஒரே இடுப்பு வலி...' ஒருவன் முரண்டு பண்ணினான்.

'நாலு தடவை குனிஞ்சு நிமிந்தியின்னா சரியாப் போயிடும் பே... வேறெ வேலை கிடை யாது. கங்காணி எல்லாரும் நேரா மலைக்குத்தான் போகணும், லயத்துக்குப் போயிட்டு யாராச்சும் மலைக்கு வந்தா வேலை கொடுக்கப்புடாது வெரட்டிப்புடணும்...' என்று கூறியபடி இடுப்பு வலிக்காரனை விட்டு விலகி நடந்தார். அவன் விடுவதாக இல்லை.

'அந்த முருக்கை வெட்டு ஆள்ல ஒருத்தனை பாசம் தொடைக்கத் தள்ளிட்டு என்னைய முருக்கை வெட்டப் போடுங்களேன்.'

எப்படிச் சமாளிப்பது என்று அவருக்கு இவன் விளக்கிக் கொடுக்கிறான்.

கணக்கப் பிள்ளையின் முகம் சிவத்துக் கறுத்தது. ஒருகணம் அவனை முறைத்துத் பார்த்தார்.

'பெறட்டுக் கலைக்கிறது நீயா இல்லை நானா...? ஏன்டா எனக்கு வேலை சொல்லித் தர் ரியா' என்று அவர் கத்த மற்றவர்கள் அவனை அதட்டி விரட்டுகின்றனர்.

வளைந்த முதுகும் வாடித் தொங்கும் உடலுமாக ஒட்டிக் கிடக்கும் கிழடுகளின் மத்தியில், ஒரு வளர்ந்த கிழவனின் மறைவில் — இடுங்கிக் கிடந்த ஒரு வாலிபனை இழுத்தெடுக்கின்றார்.

'ஏண்டா சோம்பேறி, இந்தக் கெழவன்களுக்கு 'வேஸ்' வேலை குடுத்தா நீயும் நைசா சேர்ந்து போயிடலாம்னுதானே இங்கே நிக்கிறே? ஏண்டா டேய் உன் உடம்பிலே சொரணை இல்லை..... போ பாசம் தொடைக்க.....'

'கெழவன்னா என்னா கொமரன்னா என்னா சம்பளம் ஒன்னு தானே' என்று முனகியபடி அவன் நடந்தான்.

'நீ எல்லாம் போய் புது மலை ரோட்டு கூட்டு' என்று கிழடுகளை அணுப்பிவிட்டுத்திரும்பியவர் கத்தியும் கையுமா முருக்கை வெட்டு மலையை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்த ஒருவனைக்கூப்பிட்டு நிறுத்தினார்.

'அங்கே வா.....'

அவன் நின்றான் அவர்தான் அவனிடம் நடந்தார். கூப்பிட்ட மரியாதைக்கு நிற்கின்றானே அது போதாதா!

‘அந்திக்குவந்து பேர் சொல்லாதவர்களுக்கு பேர் போட மாட்டேன்று நேத்துக் காலையில் படிச்சப் படிச்ச சொன்னேன் தானே?’

‘ஆமா’

‘நீ வந்தியா பேர் சொல்ல’

‘.....’

‘வந்தியாங்கிறேன்’ சற்றுப் பலமாகவே வந்தது குரல்.

‘வரலை.....’

‘வரலேல்ல..... உனக்குப் பேரும் விழலே.....’

‘ஓஹா! பேர் விழலையா... கங்காணியைக் கேக்குறது தானே.....’

‘நான் கங்காணியையும் கேக்கத் தேவையில்லெ ஒரு கொங்காணியையும் கேக்கத் தேவையில்லே உனக்கு நேத்திக்குப் பேர் கிடையாது..... பேர் வேணும்னா போய் துரையைக் கேளு உனக்குக் சம்பளம் தர்றது அவரு எனக்கும் தர்றது அவரு... அவர் சொல்ற மாதிரி நான் நடக்குறேன் நீயும்நட...’

‘போன போவட்டய்யா... பீத்தல் சம்பளம் மூணு ரூபா’ என்றவன் நடந்துவிட்டான்.

கதவடியில் உடல் கூனி நின்ற அம்மா பெருமூச்சு விட்டார்கள். என்ன நடக்குமோ ஏது நடக்குமோ என்ற பயம் அவர்களுக்கு. அவன் கையில் கத்தி வேறு மின்னுகிறது—பளபளவென்று. இவர்தான் ஏன் இப்படி ‘நைநைன்னு’ விழணும் வந்தா என்னு வராட்டி என்னு விடாமல்..... என்று எண்ணியபடி சமையல் அறையை நோக்கி நடந்தார்கள்:

இதில் உள்ள இடியப்பப்

பின்னல் எங்கே அம்மாவுக்குப் புரியப் போகிறது.

நேற்று அவனை மலையை விட்டு விரட்டியதும் இவனும் அவனுடன் சேர்ந்து போய்விட்டதாகக் கேள்வி.

வீரூப்பாகப் பேசிவிட்டு நடப்பவன் கூறிக்கொண்டு போனது அவர் காதில் விழுந்தது.

‘பக்கத்துத் தோட்டத்துக் கணக்கப்பிள்ளையும் இப்படித் தான் ஆடினாராம் வெட்டிக் கூறு போட்டு விட்டார்களாம்.’

‘ஹம்ம்’ என்று பெருமூச்சு விட்டபடி கைப்பிரம்பால் காலணியைத் தட்டிக் கொண்டவர் ஆகாயத்தை அண்ணாந்து பார்த்தார். அவருடைய தலையைப் போலவே அதுவும் ^{கூறு} வழுக்கையாய்க் கிடந்தது.

* * *

அப்பாடா என்று அரசமரத்தடியில் நின்ற கணக்கப்பிள்ளை ஆரூய் ஓடிய வியர்வையைத் தலைத்துணியால் துடைத்துக்கொண்டார்.

சல சலத்திறங்கிய அரசமரத்துக் காற்று காய்ந்துகிடந்த உடலுக்குள் என்னமாய் இறங்குகிறது. கரும்புப் பூவால் தடவிக் கொடுப்பது போல்.

பட்டன்களைக் கழட்டிவிட்டு சட்டைக் கலரைத் தூக்கிவிட்டுக் கொண்டார். உடல் சிலிர்த்துக் கொண்டது. கோழி இறகால் காது குடையும் ஒரு சுகம்!

காலையில் ஆட்களை அனுப்பிய அத்தனை மலைக்கும் ஏறி இறங்கி அலசிவிட்ட அலுப்பு சற்றே இறங்குகிறது. இன்னும்

கொழுந்து மலை மட்டும் தான் பாக்கி என்கிறது மனம். இங்கேயே சற்று நேரம் நிற்கலாம் போலவும் இருக்கிறது. கொழுந்து மலைக்குப் போகாவிட்டாலும் பரவாயில்லை சின்னவர்கவனித்துக் கொள்ளுவார்.

உச்சி வெய்யிலில் ஒருசெம்புமோர் குடித்த திருப்தியுடன் அரசமரத்து நிழலிட்டு நடந்தார். 'ஏர்கண்டிஷன்ட்' அறையை விட்டு வெளியே வந்த ஓர் உணர்வு.

அரசமரத்துக்கு வெளியே வெய்யில் அனலாய்த் தீர்ந்தது. தன்னையறியாமல் தலையை நிமிர்த்தி அரசமரத்தைப் பார்த்தார். பாறையாய் இறங்கிய சூரிய ஒளியில் அரச இலைகள் பளபளத்து நெளிந்தன.

'கொழுந்துக் காட்டையும் ஒரு எட்டு பார்த்துவிட்டு வந்து விடுவோம்' என்று குறுக்கில் இறங்கியவர் திடுக்கிட்டு நின்றார். வியர்த்துக் கொண்டியது.

காலையில் பெறட்டுக்களத்துக்கு வராதவனுக்கு இப்போது அங்கு என்ன வேலை. என்ன நோக்கத்துடன் வந்திருப்பான். உற்றுப் பார்த்தார். இடைத்தூரம் கூடத்தான் என்றாலும் பார்வையின் கூர்மை ஆளைக் காட்டியது. அவனேதான். வேறு எங்கும் போகவில்லை. தயங்கியபடி அவர் வீட்டுப் படியேறியவன் பலாமரத்தடியில் நின்றான்.

'நேற்றேறிப்போட்பண்ணிவைக்க வேண்டும். தொலைகிறான் என்று விட்டது எத்தனை பாரதூரமாய் போய்விட்டது.'

அவர் கொடுத்த பணத்தி

லேயே குடித்துவிட்டு அவர் வீட்டுப் படியிலேயே ஏறுகின்றானே.

'கதவெல்லாம் சாத்தித்தான் இருக்கும் என்றாலும் தட்டினால் திறக்கமாட்டாளென்ன அதுவும் பட்டப் பகலில்...'

நேற்றுநானே அந்தப்பாடு பட்டேனே அவனிடம் அவள் என்ன செய்வாள்..... வீட்டில் ஒரு கடுகுஞ்சு கிடையாதே..... தனியாக இருக்கும் மனுஷியை இவன் என்ன செய்வானே? கடவுளே கொஞ்சம் பார்த்துக் கொள். கதவை அவன் திறக்காமல் தடுத்துவை நான் போய் விடுகின்றேன்.....

நீல மேகத்தைக் கிழித்திறங்கும் நீள் மின்னலாய் பசுந்தேயிலையை கிழித்துக் கொண்டிறங்கினார் பாலையா.

அவன் கையில் எந்தவிதமான ஆயுதமும் இல்லை என்பதைக் கண்டுகொள்ளும் தூரத்திலிருந்து 'அம்மா' என்று அவன் கதவைத் தட்டும் குரல்கேட்கும் தூரத்துக்கு அவர் வந்துவிட்டார் இதுவரை ஒன்றும் நடக்கவில்லை. இனிமேலும் நடக்காது. நடக்க விடமாட்டார்.

குசுனிக்கருகே உள்ள குளிபலறையில் மறைந்து கொண்டார்.

ஏன் வந்தான் என்பதையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசை.

குளியலறையில் இருந்து அவர் அவனைப் பார்க்கலாம். எட்டியும் பிடிக்கலாம். அவனால் அவரைப் பார்க்க முடியாது.

அம்மாவைத் தள்ளிக்
கொண்டு உள்ளே நுழையவோ,
அல்லது வெளியே இழுக்கவோ
முயற்சித்தான் என்றால்.....!

சும்பைப் பிடித்திருந்த அய்யாவின் வலது கை திமிர்விட்டுக் கொண்டது.

'அம்மோவ், என்று சற்றுப் பலமாக அவன் கதவைத் தட்டியதைத் தொடர்ந்து 'யாரது' என்ற அம்மாவின் குரல். காலடியின் மெல்லிய ஓசை, தாழ்ப்பாள்விலகும் 'லொடக்'கொலி.

ஒரு சொட்டுத் திறந்த பிளவிடை எட்டிப் பார்த்த அம்மா 'என்ன முருகையா அய்யா இன்னும் வரல்லியே...' என்றார்கள்.

தன்னையுணராமலே ஒரு எட்டு முன்னகர்கிறது அய்யாவின் கால்.

அவனுடைய கை நீளுமுன் அவருடைய கண் நீளுகிறது. அடுத்துநீளுவது அம்மாவின் கை.

பத்து ரூபாய்.

'அய்யாகிட்ட கைமாத்தா வாங்கினேன் குடுத்துடுங்க..... அவருகிட்டயே குடுக்குறது மருவாதியில்லேன்னுதான்... சொல்லுங்க அய்யாவுக்கு வெளங்கும்...' என்றவன் நடந்துவிட்டான்.

ஓட்டுக்குள் சுருங்கும் நத்தையாய் அய்யா குளியலறைக்குள் சுருங்கிக் கொண்டார்.

அந்த அறையைப் போலவே அவருடைய உடலும் சில்லென்றிருந்தது.

தோட்டமும் நாடும்
இணையும் பவுண்டரிக்கு

அருகில், தோப்பாய் மண்டிக் கிடக்கும் சோளப் புல்லின் இருண்ட அமைதிக்குள் தரை மழ மழவென்றிருக்கிறது, எருமை படுத்த சேறும்,

நந்தியாய் முன் நிற்கும் கலயத்தின் அருகே நால்வர் அமர்ந்திருக்கின்றனர்.

'முந்தி எல்லாம் இத்தனை மோசமில்லே வரவரத்தான் ரொம்ப ஆடுறான்.'

'காலையில் பெறப்பட்டு போவாட்டி வேலை கெடையாதாம் அந்திக்குப் போவாட்டி பேர் கெடையாதாம்.'

'எம் பொஞ்சாதி வயித்து வலின்னு ஒரு அவரு லீவு கேட்டிருக்கா இல்லேன்னுட்டானும். இவுக அப்பன் ஓட்டு தோட்டம் மாதிரி.....'

'நாம எல்லாம் ஏண்டா ஆம்பளைன்னு இருக்கோம். அவனுக்கு பென்சல் பிடிக்க சோத்தங்கை இருக்கப் புடாது செக்ரேல் பிடிக்க பிச்சங்கை இருக்கப் புடாது.'

'அடுத்த தோட்டத்தானு கதான் மனுஷனுக ஆறு மாசத்துக்கு மொதல்ல கணக்கணை வெட்டிப் போட்டானாக. நான் நேருல பாத்தேன்..... மொத வெட்டு ஒரு கை போச்சு மறு வெட்டு வயித்துல கொதக்குன்னு கொடல் சரிஞ்சுது.....'

வெட்டினவனும் வெட்டத் தாண்டியவர்களும் என்ன ஆணர்கள் என்பது இருளோடு இருளாக மேல் காணில் படுத்திருக்கும் அவனுக்குத் தெரியும். கணக்கப் பிள்ளை அந்த இடத்தி

லேயே செத்தார். கத்தி பிடித் தவனும் பிடிக்கச் சொன்னவர் களும் இன்னும் கம்பிக்குள் தான். தூக்குக் கயிற்றை எதிர் நோக் கியபடி.

நாள் தவறாமல் அடி! உதை! சூத்து! யார் கேட்பது. யார் கேட்பார்கள். தமிழனை அதுவும் மனை நாட்டானை மாடாய் நடத் துவதில் மற்றவர்களுக்கு எத் தனை மகிழ்ச்சி.

இவனுடைய தங்கையை அங்கேதான் கொடுத்திருக்கின் றான். இவனுடைய உறவுக்காரப் பையன் ஒருவனும் சந்தேகப் பேரில் உள்ளே இருக்கின்றான்.

இத்தனை தெரிந்திருந்தும் இவன் என்ன செய்யப் போன னாம் நேற்று?

முருகையன் தலையை உத றிக்கொண்டான். 'மாட்டேன் மாட்டேன் என்று மறுத்த என்னை என்னமாய் மடக்கி எடுத்தார்கள். நேற்று இதே இடத்தில்.'

'ஒன்றுக்கு மேல் ஒன்றாக ஊற்றி என்ன செய்கின்றோம் என்ற நிகர தெரியாத நிலையில் என்னை அந்த வளைவில் விட்டு விட்டு மறைந்திருந்தார்களே, கணக்கப்பிள்ளையிடம் நான் மாட்டிக்கொண்டு வாங்கிக் கட் டியபோது ஒருவன் எட்டிப் பார்த்தானா? அவர் மட்டும் வேறு எங்காவது கவனத்துடன் வந்திருந்தால் என்ன நடை பெற்றிருக்கும். இன்று என் கதி! அவர் அடித்த அடியில் போதை இறங்கிவிட்டது. மணி தனாகத்திரும்பிவிட்டேன். அவர் தான் எத்தனை நல்லவர். இல்லா விட்டால் இன்னேரம் என்னை என்னென்ன செய்திருக்கலாம்.'

நினைவிலோடிய கீறலின் கசிவு காதைக் கூர்மையாக்கி யது. உற்றுக் கேட்டான்.

நேற்றுத் தன்னை தூண்டிய அந் நால்வரும் இன்று மீண்டும் கூடுவார்கள் என்பது அவன் எதிர் பார்த்ததே.

டேய் பக்கத்துத் தோட் டத்துல இன்னும் ரெண்டு பேரை சாய்க்கப் போறானுகளாம். அங்கே அவனாக ரெண்டாவது ஆளை தீர்க்கங் காட்டியும் நாம ஒரூத்தனையாவது தீர்த்தாக னும். என்ன சொல்றே.....'

'கட்டாயமாக' என்றவன் கத்தியுடன் எழுந்து நின்றான்.

எரியும்போது விறைத்தெ ழும்பும் சுடுகாட்டுப் பிணம் போல் இருந்தது அந்தக்காட்சி. நால்வரின் முகமும் சிவந்து ஜங்கிக் கிடந்தது. முடியும் கோபமும்.

கத்தியுடன் எழுந்தவனை இழுத்து தரையில் அழுத்தினர் மற்றவர்கள்.

'இப்பவே இல்லைடா, விடிய காலம்பற, கணக்கன் மட்டும் தான் வெளியே வருவான் ஒரே விச்சு. மறு வெட்டுக்கு ஆள் நிக்கக்கூடாது. நாங்க இங்கேயே இருப்போம். இதோபாரு எவ் வளவு இருக்குன்னு..... சூர் ஏறங்க ஏறங்கக் குடி.'

காணுக்குள் செத்தை மறை வில் போத்தல்கள் மினுங்கின.

'நானைக்குக் காலையில் பெறட்டுல கணக்கன் நிக்கப் புடாதுன்னு படிச்சுப் படிச்சு சொல்லித்தான் அனுப்பினோம் அந்த முருகையாப்பயலை. இன் னைக்குக் காலையில் பார்த்தா

பெறட்டுக் களத்துல கணக்கன்
நிக்கிறான் கல்லுக் கணக்கா,
இந்தப் பயலைத்தான் காணோம்.
நீயும் அப்படிச் செய்வியா?

'மாட்டேன்' என்றபடி
மீண்டும் ஆக்ரோஷமாக எழுந்
தான்.

'நீ வீரண்டா, நீ அப்படி
செய்ய மாட்டே' என்று கூறி
யவர்கள் அவனை இழுத்துப்
படுக்க வைத்துவிட்டு கத்தி தீட்
டினார்கள் — மாறி மாறி.

மெதுவாகத் தலையைத் தூக்
கிப் பார்த்தான் முருகையன்.
கட்டையில் கத்தி தேயும் ஒலி
யைத் தவிர இடம் அமைதியாக
இருந்தது.

கிழக்கு வெளுக்கு முன்
னரே லயங்கள் புகைகின்றன.

தேயும் இரவின் அமைதியை
தேய்த்துக் கொண்டு கேட்கிறது
ஒரு பேரொலி — காரொலி.

'என்ன போலீஸ் ஜீப் வந்
துட்டுப் போவதா?'

'ஆமா, ராவு ரெண்டு
ரெண்டரை மணியப் போல ஒரு
கார் சத்தம் கேட்டுதில்லே
இதாத்தான் இருக்கும்... ஏன்னு
தெரியல்லே'

பீலிக்கரையில் நின்ற இரு
வர் பேசிக் கொள்ளுகின்றனர்.

லயத்தின் இருண்ட அறைக்
குள், மூலையுடன் மூலையாக
முடங்கிக் கிடந்த முருகையன்
அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டி
ருந்தான்.

நேற்று அவரை வெட்டக்
கத்தி ஏந்தி, அவர் கொடுத்த
அடியால் வீங்கிக் கிடந்த அவ
னது வலது கையின் வலி குறைந்
திருந்தது. ★

மல்லிகை

ஆசிரியர்: ஓபாலினி ஜீவா

கலை
இலக்கிய
மாத இதழ்

60, கிஸ்தூர்யார் வீதி, யாழ்ப்பாணம்

தனித்துவம் நிரம்பிய
ஈழத்து இலக்கிய பரம்
பரையைக் கட்டி வளர்ப்
பதுடன் நமது தேசிய
பரம்பரையைப் பேணிப்
பாதுகாக்க விரும்புமுள்
ளவர்கள் 'மல்லிகை'
யைத் தொடர்ந்து
படிக்கலாம்.

ஆண்டுச்சந்தா
ரூபா 6-00

இது ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட ஈழத்துக்கதை. இதில் வரும் ஹரோயா என்றவள் சிங்கள இனத்தின் மிகத் தாழ்ந்த சாதியான 'ரொடியா' குலத்தவள். ரொடியர்கள் சிறந்த மந்திரவாதிகள். கதையில் ஓரிடத்தில் வரும் 'காமவெயான்' என்ற சொல்லின் மூலம் பாளியாயிருக்கவேண்டும். அதற் குச் சரியான தமிழ்ப்பதம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

இக்கதையின் ஆசிரியர் ஈழத்தின் எல்லா — நாம்-சந்திக்கும் சாதாரண — மக்களையும் வைத்து உயிர்த்துடிப்புள்ள கதை களைப் படைத்தவராவார்.

மு. க.

ஆங்கிலம்:

ஜே. ஏ. டி. கிரீனியர்

தமிழ்:

மு. கனகராசன்

க ல் வீ டு

எங்கள் ஒழுங்குகையில் ஏழைகள்மட்டுமே வாழ்கின்றார்கள். இருண்ட, ஒடுங்கிய, குப்பைகள் சிதறிக்கிடக்கும் இந்த 'முடுக்கு' பலவிதத்திலும் முக்கியமானதுதான். ஒரு வண்டிலோ, அல்லது சிறிய காரோ மிகவும் கஷ்டப்பட்டே போகலாம். அதைச் செலுத்துபவர் குபீரெனக் கிளம்பும் ஈசுகளைப்போல குறுக்கே ஓடித்திரியும் நாய்களையும், பூனைகளையும், அழுக்கான குழந்தைகளையும் தவிர்க்கக் கூடியவராயிருந்தால்.

சின்னக் குடிசைகள் மிகவும் மோசமானவை. அவை வெளிச்சத்தை மறைப்பதற்கென்றே கட்டப்பட்டவை. பல இனச் சங்கமத்தை எங்கள் 'முடுக்கில்' காணலாம். சிங்களவர், தமிழர், இந்தியர், முஸ்லிம்கள், மலாயர் என்று பல. குழந்தைகளைல்லாம் பலவித 'கலர்' களிலிருப்பார்கள். அவர்கள் கூடி விளையாடும்போது பேசுவது 'பேபலின் மொழி' யாயிருக்கும். அந்தக் குழந்தைகளின் தகப்பன்மார் டாக்ஸி ஓட்டுவார்கள்; கஞ்சா, அபின், சாராயம் விற்பார்கள்; பீடி சுற்றுவார்கள், கக்கூஸ் கழுவுவார்கள், சாஸ்

திரம் சொல்வார்கள், கடைகள் நடத்துவார்கள், 'நைஸ் கூலில்' படிப்பிப்பார்கள். இவற்றில் தாய்மாரும் கொஞ்சமாகப் பங்குபற்றிக் கொள்வார்கள்.

பணமுள்ள எவரும் எங்கள் ஒழுங்குகையில் வசிக்க வருவதில்லை. ஆனால் என் குடிசைக்கு எதிர்ப்புறத்தில் ஒரு வீடு இருக்கிறது. அதில் ஒரு காலத்தில் யாராவது பணக்காரர் இருந்திருக்க வேண்டும். அதன் அறைகளை சாக்குகளைக் கொண்டு நான்காகப் பிரித்ததற்கு முன் அந்த வீடு மிகவும் விலாசமானதாக இருந்தது. அதன் சுவர்கள் மிகவும் தடித்தவை. கூரை உயர்ந்தது. அவ்வீட்டின் முன்பு பளுவான ஒரு இரும்பு 'கேற்' நின் சட்டங்கள் மட்டுமே மிஞ்சிக் கிடந்தன. அதன் மிச்சப் பாகங்களை யெல்லாம் டாக்சிடி ரைவர்கள் தம் கார்களை உயரத் தூக்கிப் பழுதுபார்க்கவோ அல்லது அடிதடி சண்டைக்குப் பயன்படுத்தவோ பிடுங்கிப் போய்விட்டார்கள்.

ரயில் பாதையில் சேரும் ஒழுங்குகையின் முடிவில்தான் 'சுடுதண்ணிக் கிணறு' இருக்கிறது. கிழவன் செல்லன் தான் அதை நடத்துகிறான். ஆழமான கிணற்றில் இருந்து தண்ணீரைக்க அவனிடம் ஒரு பழைய மண்ணெண்ணெய் 'பம்பு' இருக்கிறது. அது விசையாக இயங்கும்போது, ஒரு மடையனின் வாயிலிருந்து உமிழ்நீர் வழிவதைப்போல தண்ணீர் ஒழுகும். பக்கத்தில் ஒழுங்குகையின் ஓரத்தில் மும்முன்று கற்களின் மேல் விசையாகத் துருப்பிடித்த மண்ணெண்ணெய்த் தகரங்களை வைக்கப்பட்டிருக்கும். செல்லன் அவற்றில் தண்ணீர் சுடவைப்

பான். இரவில் வாடிக்கையாளர் குளிப்புக்குக் கூடும்போது ஒழுங்கை புக்கை மண்டலமாய் மாறிவிடும். செல்லன் ஒரு சுவையான பேர்வழி. இந்த நாற்பது வருட வாழ்வில் அவன் எவ்வளவோ விறகை எரித்துவிட்டிருக்கிறான்.

காலையில் செல்லன் வருமானவரியிலிருந்து தப்ப தன் வருமானத்தைச் 'சமைப்பான்' பிறகு தண்டவாளத்தில் நடப்பான். நீண்ட கதைகளுக்காக நான் அவனைச் சந்திக்கும் நேரம் அதுதான். ஒருநாள் அவன் அந்தப் பெரிய கல்வீட்டைப் பற்றி எனக்குச் சொன்னான்.

பல வருடங்களுக்கு முன் அங்கு பணக்காரர் சிங்களச் சீமாட்டி ஒருத்தி வாழ்ந்தாளாம். அவள் பிரதமருக்குக்கூட தூரத்து உறவாம். உயர் குலப் பிரபுக்களின் வம்சாவளி. தனியாகவே வசித்த அவள் ஒரு சூனியக்காரிபோல் தென்பட்டாளாம்.

'அவள் ஏன் எங்களின் ஒழுங்குகையில் வாழவேண்டும்? தன் குடும்பத்தை அவமானத்துக்குள்ளாக்கி, ஒதுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். மூன்று தடவைகள் குற்றவாளியாக நீதி மன்றத்துக்கு இழுக்கப்பட்டிருக்கிறான். அவை ஏறக்குறைய ஒரே விதமான குற்றங்களே. வேலைக்காரப் பிள்ளைகளை மனிதாபிமானமற்ற முறையில் கொடுமையாக நடத்துதல்; கடைசித் தடவை ஜெயிலுக்குப் போகாமல் நூலிழையிற் தப்பினான். நீதியின் முடிவைச் செல்வாக்குள்ள மேலிடங்கள் தவிர்த்து விட்டன.

அது வழக்கத்துக்கப்பாற்பட்டதல்லவே.

எப்படியிருந்தாலும் அந்தக் குற்றம் கடுமையானதுதான். அவள் ஒரு பத்துவயதான வேலைக்காரப் பெட்டையைக் காய்ச்சிய இரும்பால் பெர்க்கி விட்டாள். நீதவானின் முன்னால் அந்தக் குழந்தையின் ஆடையை அகற்றியபோது அது தோலரித்த இறைச்சியைப் போலிருந்தது. அதன் பிறகு தான் அவள் எங்கள் ஒழுங்கைக்கு வந்தாள்.

வீட்டை அவள் வாங்கினாள். பட்டணத்திலும் பல வீடுகள் அவளுக்குச் சொந்தமாயிருந்தன. ஆனால் இந்த இடம் அவளுக்குப் பொருந்திவந்தது—

அவள் ஏன் அந்த இடத்தை விட்டுப்போனாள் என செல்லனைக் கேட்டேன். அவள் சிரித்தாள்

அந்த வீட்டிற்காக அவள் நிறையப் பணத்தைச் செலவு செய்தாள். ஜாதிப்பிரஷ்டம் செய்யப்பட்டவளாக இருந்தாலும் வாழுவதில் அவள் ஒரு முறையைக் கடைப்பிடித்தாள். அவள் வருவதற்கு முன்று மாதங்களுக்கு முன்பே அவ்வீடு அலங்கரிக்கப் பட்டது. எல்லாத்தளபாடங்களும் ஒவ்வொன்றாக ஒழுங்கையில் தூக்கிவரப்பட்டன. 'பெயின்ற்' வண்ணக்காணி, சீமெந்து, புதிய ஓடுகள், வேலைப்பாடமைந்த கதவுகள், ஜன்னல்கள், அபூர்வமான தளபாடங்கள் எல்லாம் தான். 'கேற்' களைத்தான் தூக்கிவர முடியவில்லை. ஒரு கைவண்டியிற் போட்டு, மிகக் கவனமாகவும், மெதுவாகவும் ஒழுங்கையால் கொண்டுவர வேண்டியிருந்தது! அவ்வளவு பாரம். கடைசியாக அந்தச் 'சூனியக்காரி' வந்தபோது அவளை வர

வேற்க ராஜோபகாரமே நடந்தது. ஒழுங்கை சிறப்படைந்தது. இடியப்பப் பெண்கள், வேசிகள், கூட்டிக் கொடுப்போர், கந்தைகள், எலும்புகள் இப்படிப் பல. அதன் பிறகு அந்தச் சீமாட்டியை யாருமே காணவில்லை. செல்வமும், அழகும் பொருந்திய அமைதியான மியூசியம் போன்ற அவ்வீட்டுக்குள்ளேயே அவள் வசித்தாள்.

இது பத்து வருடங்களுக்கு முன்—

அந்தச் சூனியக்காரி எங்கள் ஒழுங்கைக்கு வருமுன் ஹரோயா இங்கு ஐந்து, ஆறு மாதங்களுக்கு கொருதடவை வருவாள். அவள் என்று, எந்தேரம் வருவாள் என்று எவருக்குமே தெரியாது. ஆனால் அவளின் வருகையை ஒழுங்கையின் தொடக்கத்திலேயே அறிந்து கொள்ளலாம்—

ஹரோயா ஒரு பிச்சைக்காரி. விதவையானவள். நம் நாட்டின் மிகத் தாழ்ந்த சாதியைச் சேர்ந்தவள். ரொடியா குலத்தவள். ஆனால் மிகவும் அழகானவள்.

செல்லனுக்கு அழகான பெண்களைப்பற்றி நன்றாகத் தெரிந்திருக்க வேண்டும்: அவர்கள் தான் சுடுதண்ணி குளிப்பிற்கு வருவார்களே. ஹரோயா இளமையானவள் என்பதோடு அவளுக்கு வீனஸ் தேவதை போன்ற அங்கங்கள். அவளின் தோல் சுட்ட செம்பாக இருக்கும்; அதிலும் மிகப் பெரும் பகுதியை அவள் வெளியே காட்டினாள்.

ரொடியர் இடுப்புக்குமேலே எதையும் அணியக் கூடாது: இந்த நாட்டின் சம்பிரதாயங்கள் ரொடியர் தம் மேற்பகு

தியை மறைப்பதைத் தடை செய்கின்றன. ஆனால் 'அது' ஒரேயொரு நாள்தான் என்று சொல்லன் சொல்கிறான்.

அவன் அந்த நாளை நினைவு கூர்ந்தான்.

ஹரோயா ஒழுங்கையால் வந்தபோது ஆண்களும், பையன்களும் மறைவான சந்துகளுக்காகச் சண்டை பிடித்தார்கள். ஆனால் அது முதற் தடவை மட்டுமே.

அவளுக்கு நீண்ட கரிய கூந்தலிருந்தது. அற்புதமான அங்கங்கள். அவள் ஒழுங்கையில் வரும்போது காணப்படும் மென்மையான, இனிய வசிகரத்தை வர்ணிப்பது மிகவும் கஷ்டம். ஆண்கள் ஒருதடவை பார்த்த பின் பெருமூச்சு விட்டு திகிலடைந்தார்கள். அவளுக்குக் கண்களிருக்கவில்லை. அந்த முகத்தில் இரு குழிகள்தான் இருந்தன. அந்தச் சதைகளில் இரத்தம் ஓடுவதுகூட தெரிந்தது.

அவளின் செளந்தர்யமான முலைகளைக் காட்டிப் பையன்கள் ஊனையிட்டுச் சிரித்தார்கள். ஆனால் அது முதற்தடவை மட்டுமே.

அவள் பாடுவதைச் செவியுற்றபோது அவர்கள் தமது சிறு குடிசைகளுக்குள் ஒடுங்கிப் போனார்கள். ஹரோயாவின் பாட்டு உச்சஸ்தாயியிலமைந்த நைந்து, மெலிந்த, சோகமயமானதோர் நீண்ட புலம்பல்.

இந்த உலகின் துயரங்களை, நம் வாழ்வில் மீதமிருக்கும் காதலை, வெறுப்புகளை, வறுமைகளை, ஏக்கங்களை;—

மனிதன் தன் தோழர்க்கிழைக்கும் எல்லாத் தவறுகளை;

நாகத்தின் வெப்பத்தை, குளிரை;—

ஈற்றில் மனிதச் சதையைச் சாப்பிடப்போகும் புழுக்களைப் பற்றியெல்லாம் பாடினான்.

அவளைப் பற்றிக் கேள்விப்படும்போது குழந்தைகள் நடுங்கின. அவளுக்குக் கொடுப்பதற்கு ஏதுமிருந்தால் பெண்கள் அவளைக் கூப்பிட்டார்கள். சில சதங்கள், கொஞ்ச அரிசி, அல்லது அரைமுடித் தேங்காய்...!

ஆண்கள் வீட்டிற்குள்ளேயே இருப்பார்கள். அல்லது தமது டாக்ஸ்களைக் கழுவப் போய் விடுவார்கள். தங்கப்பாளத்தை யொத்த அவளின் அற்புத அங்கங்களை அமைப்பான கூரிய ஸ்தனங்களைக் கண்டால் தமது கண்கள் பிரக்கொழிந்து அழிந்துபோகும் என்பதாலும், அதையும் அவள் அறிவாள் என்பதாலும் அவளைப்பார்க்க அவர்கள் பயந்தார்கள்.

ஹரோயா கண்ணில்லாமலே பார்ப்பான். என்றுமே தடியைப் பாவித்ததில்லை. ஒரு குருடியைப் போலில்லாமல் மெதுவாக ஆனால் தீர்க்கமாக நடந்தான்.

அவளைத் தொடர்ந்து அவளின் சின்ன மகள் வருவாள். அது அவளுக்கு வேறுவழிகாட்டி தேவையில்லை என்பதை நிரூபிக்கக் கூடியது என்று சொல்லன் சொன்னான். சின்னவள் தெளிவாக முன்னுக்கு நடக்கிறாள். மகள் சதைப் பிடிப்பான, ஆரோக்கியமானவள். அவளது சுருள் மயிர் லேஞ்சியால் கட்டப்பட்டிருக்கைகளின் ஒரு மண் நிற நடவடிக்கையை இடுக்கிக் கொள்ளாள். குதூகலமான, விழிகள் அவளுக்கு

அந்தச் சீமாட்டி எங்கள் ஒழுங்கைக்கு வந்த சில மாதங்களின் பின், ஹரோயாவின் சோகக் குரல் மீண்டு கேட்டது. அந்தப் பெரிய வீட்டையடைய அவளுக்குச் சிறிது நேரமெடுத்தது. அவ்விடு பல வருடங்களாகப் பூட்டிக் கிடந்தாலும், இப்போது அது வெறும் வீடல்ல என்று ஹரோயாவுக்குத் தெரிந்தது.

அவள் அவ்விட்டின் முன்னே பாடிக்கொண்டு நின்றாள். ஆனால் எந்தப் பலனும் கிட்டவில்லை. அவள் கேட்டில் கைவைத்து தாழ்ப்பாளை அகற்றிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தாள். குழந்தை தொடர்ந்தது. அவர்கள் வாசற்படிவரை சென்றார்கள். இப்போது வாசலருகிலிருந்து கேட்கும் பாட்டு கூர்மையாயிருப்பதால் தவிர்க்க முடியாதல்லவா? ஆனால் கதவு திறக்கவில்லை.

ஹரோயா அமைதியாக இருந்தாள். மீண்டும் பாடினாள். அப்போது ஒரு ஜன்னல் திறந்தது. வேலைக்காரி தலையை நீட்டி நித்திரை செய்யும் சீமாட்டியைத் தொந்தரவு செய்யவேண்டாமென்று உடனே அவ்விடத்தை விட்டுப் போகச் சொன்னாள். ஹரோயா அவளை லட்சியப்படுத்தவில்லை. வெறுப்புற்ற வேலைக்காரி, பிச்சைக்காரியான அவளைத் திட்டினாள். மீண்டும் அலட்சியம். புலம்பல் மேலும் ஓங்காரமாகவும், துயரமாகவும் வெளிப்பட்டது.

வீட்டினுள்ளே மயிர்க்கூச் செறியும் ஓசை கேட்டது. பெரிய, பயங்கர நாய்களின் குரைப்பு. தொடர்ந்து அவ்விடத்தில் ஒரு தடுமாற்ற நிலையேற்பட்டது. சனம் கூடிவிட்டது. இப்படியான சம்பவம் தினமும் நடப்பதில்லையே.

திடீரென உள்ளிருந்து பிச்சைக்காரியை நோக்கி குரூர்மான குரல் வந்தது.

‘காம வெயன்’—

இது எதைக் குறிப்பிட்ட தென எவர்க்குமே புரியவில்லை. ஆனால் அது, ‘தருவதற்கு ஒன்றுமில்லை, உடனே போய்விட வேண்டும்’ என்பதாக பிச்சைக்காரர்களுக்கே பிரயோகிக்கும் வார்த்தைகள். அதன் அர்த்தம் ‘உன் அதிஸ்டத்தை இன்னொரு நாள் முயற்சி செய்’ என்பதாகவுமிருக்கலாம். எப்படியானாலும் அது பிச்சைக்காரர்களுக்கே விசப்படும் வார்த்தை.

பார்த்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் பரிதாபப்பட்டார்கள். எவரும், என்றும் ஹரோயாவை நோக்கி ‘காமவெயன்’ என்று சொன்னதே இல்லை.

அந்தப் பிச்சைக்காரி நகரவேயில்லை. அவளின் பாட்டு மேல்ஸ்தாவீற கேட்டது. அதில் விசித்திரமான குறிப்பு இருந்தது.

முன் வாசல் திறந்தது. சீமாட்டி, ஹரோயாவின் முன் வந்தாள். நீண்ட அங்கி அணிந்திருந்தாள். அவளின் கண்கள் பயத்தால் ஜுவாலை சிந்தின. அவள் தனது வளைந்த உயர்குலப் பிரபுத்துவ மூக்கைப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

‘வெளியே பே ரொடிச்சி’ சீமாட்டி சீறினாள்.— நான் யார் தெரியுமா? இந்த இடத்தில் கால்வைக்க உனக்கு என்ன துணிச்சல்.....?’

ஹரோயா போக மறுத்தாள். தன் பாட்டு அந்தச் சீமாட்டியை இடியாகத் தகர்க்கும்வரை நின்றாள். சீமாட்டி ஆவேசத்தோடு திரும்பினாள்.

'ஒரு நாயை அவிட்டுவிடு' அதிகாரமிட்டான். நொடியில் அல்சேஷன் பெட்டையொன்று ஓடிவந்தது. குருடியின் தொண்டையை நோக்கி பாயத் தயாராகிப் பின்வாங்கிற்று. குழநின்றவர்கள் பயந்து கத்தினார்கள். ஹரோயாவின் மகள் வெலவெலத்துத் தாயோடு ஓடிக்கொண்டாள்.

நாய் அவள்மீது பாய்ந்தே விட்டது என்றிருக்கும் நொடியில் அது தயங்கிற்று. அவளருகில் வந்து பாதங்களை முகர்ந்தது. பிறகு குரைத்துச் சிணுக்கிப் பின்னடைய, சீமாட்டியோதாக்கும்படி ஏவினாள். திடீரென அது பெருத்த ஓசையெடுத்து ஊளையிட்டது. சுற்றி நின்றோரின் இரத்தமெல்லாம் சில்விட்டது.

'மற்ற நாயை அவிழ்த்து விடு'— சீமாட்டி கத்தினாள். அது ஆண் நாய். ஆனால் தன் துணையின் குரல் அந்த ஆண் நாயை ஏதோ செய்திருக்க வேண்டும். அது உறுமிக்கொண்டே மெதுவாகக் கதவை நெருங்கியது. ஹரோயாவையும் குழந்தையையும் கண்டபின் அது வாசலைக் கடந்து போகவில்லை. அந்தப் பெண்ணின் தோற்றத்திலிருந்த ஏதோ ஒன்று அந்த அப்பாவி மிருகங்களைப் பின் வாங்கச் செய்தன.

சீமாட்டியை மூர்க்கம் ஆட்கொண்டது. கௌரவமும், அந்தஸ்துமான பிரச்சனை இப்போது தலையெடுத்திருந்தது. தன்முதாதையரின் ரத்தம் அவளுள் கொதித்தது.

இது கேள்விப்படாத ஒன்று: வழிவழி அதிகார வர்க்கத்தில் வந்த, இந்தப் பூமியின் மிக உயர்ந்த குலத்தில் அவதரித்த

தன்னை கீழ்த்தரமான ஒரு ரொடிச்சி எதிர்ப்பதா?

அவள் வீட்டிற்குள் சென்று நொடிக்குள் திரும்பினாள். கரத்தில் பயங்கரமான ஒரு சாட்டை! அந்தச் சாட்டையை ஏற்கனவே பாவித்ததால் கோர்ட்டுக்கும் ஏறியிருக்கிறாள். அவளைக் குற்றவாளியாக்கிய அந்த வழக்கும் அவள் மிகக் கொடுமானவளாக மாற ஒரு காரணமாயிருந்தது. ஒழுங்கையிற் கூடிநின்ற சனம் பயத்தால் குசகுசத்தது.

ஹரோயா பாட்டை நிறுத்தினாள். நடப்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது. ஆனால் அவள் பயப்படவோ, ஒரு அடிதானும் பின்னடையவோ இல்லை. அந்தச் சீமாட்டி தன்னை நோக்கி முன்னேறியபோது அவள் அமைதியாகக் குனிந்து வலது கையிற் கொஞ்சம் மண்ணை அள்ளினாள்

பிறகு மெதுவாக — பௌத்திரமாக — ஏதோ முணுமுணுத்தாள். அதன் விளைவு சீமாட்டியை உலுப்பிற்று. அவளின் கோபமெல்லாம் தணிந்தது. முகத்தின் ருத்ரம் மாறிற்று. உதடுகள் வெளுத்தன. சாட்டையை எறிந்தாள். வேலைக் காரியிடம் காசு கொண்டு வரச் சொன்னாள். வேலைக் காரி கொணர்ந்த சில்லறைகளைச் சீமாட்டி ஹரோயாவின் பாதங்களில் வீசினாள்.

சின்னவள் அவற்றைப் பொறுக்க முயன்றாள். ஆனால் அம்பையொத்த ஒரு வார்த்தை அதைத் தடுத்தது.

'ஆனால்.....'— நான்கேட்டேன் '.....நடப்பதை அந்தக் குருடி எப்படித் தெரிந்துகொண்டாள்?'

'கடவுள்தான் இதற்குப் பதில் சொல்ல முடியும்' என்று

செல்லன் சொல்லிவிட்டு கதையைத் தொடர்ந்தான்.

செருக்கான அந்தச் சீமாட்டியின் படிப்படியான தோல்வியை கூட்டம் அவதானித்தது. அவள் வேலைக்காரியிடம், நாணயங்களைப் பொறுக்கி ஹரோயாவிடம் கொடுக்கச் சொன்னாள். ஆனால் ஹரோயாவே தன்னிடமிருந்த 'டின்' னின் வாயின்மீது கையை வைத்து மூடிக்கொண்டாள். அவள் பிடிவாதமாக அந்தக் காசை நிராகரித்தாள். அதே வேளையில் தொடர்ந்து முணுமுணுத்துக் கொண்டே இருந்தாள்.

கடைசியில் சீமாட்டி தானே முன்வந்து காசைக் கொடுத்தும் குருடி மறுத்துவிட்டாள். சீமாட்டியின் செருக்கு அடங்கி விட்டது. என்றுணர்ந்தவுடன் மெதுவாக ஹரோயா வீட்டை விட்டகன்றாள்.

கேட்டையடைந்தவுடன் வலது கையிலிருந்த மண்ணைக் கீழே தூவினாள். கையைத் துடைத்து விட்டு பாடலைத் தொடர்ந்தாள்.

சில தினங்களின் பின் சீமாட்டி வீட்டை விட்டகன்றாள். விலைமதிப்பான தளபாடங்களெல்லாம் மீண்டும் கைகளாலேயே ஒழுங்குகையின் தொடக்கத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டன.

பிறகு சீமாட்டி இறந்து விட்டதாகக் கேள்விப்பட்டோம். அந்தப் பெரிய கல்விடு நீண்ட நாட்களாகப் பூட்டிக்கிடந்தது. ஒழுங்குகையின் மோசமான நிலையால் அதையாரும் எடுக்கவில்லை.

அதில் இப்போதிருப்பவன் நம்மைப் போன்றவனே. மிகவும் ஏழை. பாழடைந்த அவ் வீட்டின் அறைகளை மறைத்து வாடகைக்குக் கொடுப்பதன் மூலம் அவனுக்கு 'ஏதோ' கிடைக்கிறது. ஆனால் அவனும் காசையெல்லாம் நேர்மையற்ற வழிகளிற் செலவழிக்கிறான்.

'ஹரோயாவுக்கு என்ன நடந்தது?'

'ஹா! அந்த விசித்திரமானவளா? அவள் எப்போதாவது வருவாள். ஆனால் அந்த உயர்ந்த சாதி எஜமானியிடம் தான் கொண்ட வெற்றியைக் கொண்டாட அன்றைய தினத்திலிருந்து தன் உடலின் மேற்பகுதியில் வெள்ளைச் சட்டை அணிகிறாள். இப்போது பெரிய வளாகிவிட்ட மகையும் உடையணியச் செய்தாள். நீ இங்கு சிறிது நாட்களாகத்தானே இருக்கிறாய்? இந்நாட்களில் சில வேளை நீ அவளைக் காணலாம். ★

ஒரு உண்மையைப் பலர் நம்பும்போது அது பொய்யாகிப் போகிறது.

— ஒஸ்கார் வைல்ட்.

உங்களை நேர்மையானவனாக ஆக்கிக்கொள்ளுங்கள். அப்போது உலகில் ஒரு அயோக்கியன் குறைந்தான் என்று தாராளமாக நம்பலாம்.

— கார்லைல்

எழுதியவர் :

ஏ. ஜே. குணவர்த்தன

தமிழாக்கம் :

கே எஸ். சிவகுமாரன்

ஸ்ரீகுணசிங்கவின்

'ஹேவனெல்ல'

ஸ்ரீகுணசிங்க எழுதிய முதல் நாவல் '1960-ஆம் ஆண்டில் வெளியாகியது. இந்த நாவலின் கதாநாயகனை ஜினதாச தனது ஆரம்ப வாழ்க்கையை கிராமத்தில் கழிக்கிறான். தனது தாயின் அரவணைப்பிலும் கிராமக் கோயிலின் பிரதான குருவின் ஆதரிப்பிலும் அவன் வளர்கிறான். சமய பக்தி நிரம்பிய பையனாக அவன் வளர்க்கப்படுகிறான். தனது சக மாணவர்களுடன் அவன் சண்டை போடமாட்டான். அவர்களுடன் சேர்ந்து அவன் விளையாடவும் மாட்டான். வீட்டிலிருந்து புத்தகங்களை உருப்போடுவதும் கோயில் பிரதம குருவின் விரிவுரைகளைக் கேட்பதுமே அவன் பொழுதுபோக்கு.

'ஜினதாச பள்ளிக்கூடத்தை விட்டு வெளியேறியபோது பல பண்டைய இலக்கியங்களையும் சமய நூல்களையும் கற்றுத் தேறியிருந்தான். சமய நூல்களைக் கற்கும் பிள்ளையொன்று வழிதவறிச் செல்ல மாட்டாது, நாவல்களை வாசிக்க அவன் தாய் அனுமதிக்க மாட்டாள். 'சிறுவர்கள் இந்தக் குப்பைகளை வாசிக்கக் கூடாது. உன் ஆசிரியர்கள் இவற்றை வாசிக்க வேண்டா

மென்று கூறுவதில் லையா?' தாயார் விரும்பாததால் ஜினதாச நாவல்கள் வாசிப்பதை முற்றாகவே நிறுத்திவிட்டான். நாவல் வாசிப்பது கூடாது என்று அவன் ஒருபோதும் நினைத்ததில்லை. ஆனால் தாயார் விரும்பாததை அவன் ஒருபோதும் செய்யக் கூடாது.'

மேற்கண்ட பகுதி நாவலின் நடையை வெளிப்படுத்துகிறது. சிங்கள நாவல் துறையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட முதலாவது நனவோடைப் பரிசோதனை 'ஹேவனெல்ல' என்ற இந்த நாவலிலாகும். அத்துடன் ஜினதாசவின் தார்மீக குணநலப் பண்பையும் இந்தப் பகுதி கட்டுகிறது.

யாவுமே ஜினதாசவின் கண்களினூடாக காட்டப்படுகின்றன. நாவல் ஆசிரியர் தனது முக்கிய கதாபாத்திரத்தின் உள்நூல் புறமும் இருந்து நிகழ்ச்சிகளை விபரிக்கிறார். ஒரு நோக்கிலிருந்து மற்றொரு நோக்கிற்கு இலகுவில் தாவும் விதத்தில் கதைபுனைகிறார். பின்னோக்கு உத்திகள் வலுவூடன் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மேற்காட்டிய

பகுதி ஓர் உதாரணம். புகைப் பிடிக்க தன்னைத் தூண்டும் ஒரு நண்பனுடன் மோதிய பின்னர் அவன் மனதில் அடித் தளத்தி லிருந்து பரவும் சிந்தனைத் தொடராக அது அமைகிறது.

நாவல் ஆரம்பமாகும்பொழுது ஜினதாச கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு வருடம் பயின்றிருந்தான். அவன் இன்னுமே பிஞ்சில் பழுக்காதவன். அவன் புகை பிடிப்பதில்லை, குடிப்பதில்லை, பெண்களுடன் கூடித் திரிவதில்லை. தனது தாயாரும் கோயில் பிரதம குருவும் இட்ட கரும் தார்மிக நெறிகளிலிருந்து அவன் பிறழ்வதில்லை. ஆனால் அவனுக்குள்ளே ஆழ்ந்த சலசலப்புகள் ஏற்படுவதுண்டு. பல்கலைக் கழகத்திற்கு அவன் வந்தபொழுது அவனிடமிருந்த சமநிலை பாதிக்கப்படுவதுபோல இருப்பதை அவன் உணர்ந்தான். பல இடங்களிலிருந்து அவனுக்கு ஆசைகள் உதித்தன. தன்னால் இயன்றவரை அவற்றை அவன் அடக்க முற்பட்டான். ஆயினும் தனது முதலாவது நீண்ட விடுமுறையின்போது அவன் வீடு திரும்பிய வேளையில் அவன் மனதில் பிரதிபலித்தவை:

‘தனது மனதில் குவியும் பல்வேறு கருத்துக்களை இனம் பிரிப்பது ஜினதாசாவுக்கு பெரும் கஷ்டமாக இருந்தது. தனது வாழ்வில் பல்லாயிரக் கணக்கான குறைபாடுகள் இருப்பதை அவன் உணர்ந்தான். ஆனால் இந்தக் குறைபாடுகள் என்ன என்று அவனால் அறிய முடியவில்லை. கருங்கிணறு போன்று தனது உள்ளியல்பு எல்லையிலாது கிடக்கிறது என்று அவன் எண்ணத் தொடங்கினான். இந்த உணர்ச்சிக் குமிழ்கள் எழுந்தபோது ஜினதாச, தனது கிராமச் சூழலை

வெறுக்கத் தொடங்கினான். பின் உயர் குரு சகிக்க முடியாத பேர்வழி என்பதை அறிந்தான். தாயையும் பொறுக்க முடியாது என்று அவன் கண்டான். ‘கொழும்பில் நான் தங்கியிருந்தால் எவ்வளவு மேலானது என்று ஜினதாச விருப்பமில்லாது கூறினான். கிராமத்தில் வாழ்க்கை சலிப்பானது. கொழும்பில் எல்வாமே கிடைக்கும். பல்கலைக் கழகம் அவன் நினைவுக்கு வந்தது பல்கலைக்கழகம் நல்லதோர் இடந்தான். வாழ்க்கையைச் சோபிதம் அடையச் செய்யும் இடமது. அதே வேளையில் பல்கலைக்கழக வாழ்க்கை தனக்கு உகந்ததல்ல என்று உணர்ந்தான். மனிதனுக்கு ஏதோ ஒருவித வாழ்க்கை தேவையாக இருக்கிறது. தனக்கு வாழ்க்கை நன்றாக அமையவில்லை. அது தனக்கு ஒரு கரும் கானல் நீர் என்று நினைத்தான் அவன். ஆயினும் வாழ்க்கை எங்கிருந்து வருகிறது? எங்காகுதல் ஒளி இருக்கிறதா? பல்கலைக்கழக வாழ்க்கை எப்படி? முதிர்ச்சியற்ற விசாரணைப் போக்கான வாழ்க்கை அது. அது போன்ற பயனற்ற வாழ்க்கையை நடாத்த ஜினதாச பிறக்கவில்லை, சிறப்பான வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளவே அவன் பிறந்திருக்கிறான். ஆனால் தனது சிறப்பான வாழ்க்கை எதுவென்று அறிவது தான் கஷ்டமான பணி. தான் வாழ்ந்த நலிந்த பயனற்ற வாழ்க்கையல்ல அது. பின் எது?’

இந்த சுய கேள்விகள் மூலம் ஜினதாசாவின் பிற்கால வாழ்க்கையை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. சிறிது சிறிதாக, ஆனால் கஷ்டமுடன் ஜினதாச தனது கிராமச்சூழ்நிலையிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்கிறான். தவிர்க்கப்பட்டவற்றை அவன் ருசிக்கத் தொடங்குகிறான். புகையிலை,

மது, காதல், புதிய வாழ்க்கைப் போக்கு என்று தான் நினைக்கும் வாழ்க்கையில் அவன் பிரவேசிக்கின்றான்.

“தன்னையிடவேறெவர்க்கும் சந்தோஷமான வாழ்க்கை கிடைக்கவில்லை என்று அவன் நினைத்தான். மனித வாழ்க்கையை விட கிறிப்பானது எதுவும் கிடையாது. மனித வாழ்க்கை இருக்கின்றனும் துயரமும் நிறைந்தது என்பதே உண்மையாயின் ஒருவர் வாழ்க்கையை நோக்கும் தன்மைக்கேற்பவே ஒருவரின் வாழ்க்கை துயரமாகவோ சந்தோஷமாகவோ இருக்கிறது என்று ஜினதாச நினைத்தான். மகிழ்ச்சியை விரும்புவருக்கு துயரம் கிடைக்கிறது. தனக்குக் கிடைத்ததற்கு மேலாக வாழ்க்கை சந்தோஷகரமாக இருக்கப்போவதில்லை யாவுமே சந்தோஷகரமானதாகவும் இணக்கமுடையதாகவும் இருக்கின்றன, தமது நேரத்தை துயரத்தில் செலவிடுபவர்கள் முட்டாள்கள்.....”

இந்தவிதமான எண்ணப் போக்கு பல காலம் நீடிக்கவில்லை. அவ்விதம் அது நீடிக்கவும் மாட்டாது. மகிழ்ச்சியை விரும்புவனுக்கு எப்பொழுதுமே மகிழ்ச்சி கிடைப்பதற்கில்லை என்பதை அவன் அறியவேண்டும். இதுவரை அவன் வாழ்க்கைக்கு உட்பட்ட மதிப்புகளிலிருந்து அவன் முற்றாகவே தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளவில்லை. அவனுக்கு அவ நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது. இது அவனைத் துன்புறுத்துகிறது. அவன் தன்னிடமே கேட்டுக் கொள்கிறான்: நான் செய்வது சரிதானா, அவற்றிற்கு அர்த்தமேதுமுண்டா?

“நான் புகைபிடிக்கிறேன், குடிக்கிறேன், பெண்களுக்குப்

பின்னால் திரிகிறேன்; இது சரியில்லை. இவற்றை நிறுத்தவேண்டும். நான் செய்வதெல்லாம் தவறானவையே. எனக்கு என்ன நடக்கிறது? ஜயரத்தினவின் வீட்டுக்கு பின்னேரங்களில் சென்று குடிக்காவிட்டால் எனக்கு ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறது. இதற்கு என்ன அர்த்தம்? ஜயரத்தின சொல்லுவது போல எனது வாழ்க்கையை அமைக்க முடியாது. இவற்றை நான் கைவிடவேண்டும். இவை அனைத்தும் கெடுதலானவை. அம்மாவிடமிருந்து மூன்று கடிதங்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. ஒரு கடிதத்தில் தன்னும் உண்மையை நான் எழுதவில்லை. உயர் குருவிடமிருந்து இரண்டு கடிதங்கள். இந்த பசாசுக் கிடங்கிலிருந்து தப்புவதற்கு உண்மையைச் சொல்லவேண்டும். அம்மா; அம்மாவே எனது ஒரே ஒரு நண்பன். தொடக்கம் முதல் இறுதி வரை உண்மையைச் சொன்ன பின்னர் நான் மாறிவிடுவேன்.

அம்மா எனக்கு ஆலோசனை சொல்வாள். அம்மாவுக்கு கோபமாகவே இருக்கும். அம்மாவுக்கு நான் இப்பொழுதுதான் எழுதியிருக்கிறேன். ஜயரத்தன போன்றவர்களுடன் சேருவதனால் பயனில்லை.

இந்த ஜயரத்தன என்பவன் புதினப் பத்திரிகை ஒன்றில் பத்தி எழுத்தாளன். ஜினதாச மிகவும் விரும்பும் எழுத்தாளன் இவன். பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் மாலை வேளைகளில் தவங்கிடக்கும் பல்கலைக்கழகச் சிற்றுண்டிச்சாலையில் ஜினதாச அவனை முதலில் சந்தித்திருக்கிறான். ஜயரத்தன வாழ்க்கையில் அடிபட்ட முற்றிய யாவற்றையும் விரகத்தி நோக்குடன் பார்ப்பவனாக ஜினதாசவுக்குப் பட்டது. ஆரம்பத்திலிருந்து

ஐயரத்தனவின் சூனியப் போக் கான கருத்துக்கள் ஜினதாசவை அலங்கமலங்க வைக்கின்றன. எஞ்சியிருந்த அவனுடைய நம் பிக்கையும் அரித்துச் செல்வப் படுகின்றது. பாதிவெறுமையில ஜினதாச தள்ளப்படுகிறான்.

இந்த இடத்தில்தான் ஜின தாச காதல் வயப்பட்டான். அவன் காதலுக்கு வீடு கிடைப் பது போல தெரிகிறது. ஒளியும் மகிழ்ச்சியும் அவன் வாழ்க்கை யில் மீண்டும் நிலவுவதாக அவன் நினைக்கிறான். ஆனால் ஜினதாச வின் சொந்த அவசரத்தினால் அந்தக் காதல் உறவு முறிகிறது. முற்றிலும் சடுதியாகவும் எதிர் பாராத விதமாகவும் இந்த விபத்து ஏற்படுவதனால் அவன் நிலைகுலைகிறான். வீட்டுக்குத் திரும்புவதென அவன் முடிவு செய்கிறான். இறுதிப் பரீட்சை நடைபெறவீருக்கும் நேரத்தில் இந்த முடிவை அவன் எடுக் கிறான். தாயுடன் சமரசம் செய் துகொள்வதென அவன் முடிவு செய்கிறான்.

வீட்டில் அவனுக்குக் கிடைக் கும் வரவேற்பும் எதிர்பார்க்காத ஒன்று. யாவும் இவருவாக இருக் குமென்று அவன் நம்பியிருக்க வில்லைத்தான். அவனுடைய தவ ருன செய்கைகளில் சிலவற்றை அன்மாவும் அறிந்திருந்தான். கடிதம் எழுதுவதையே அவன் நிறுத்தியிருந்தான். ஆனால் அவன் உண்மையாகவே கோபமாக இருப்பான் என்று அவன் நினைக் கவில்லை. ஜினதாசவின் தாயார் அவனை சவிரக்கமின்றி நிந்தைக்கு உள்ளாக்குகிறாள். அவன் நம்பிக் கையை இழந்து கொழும்பு திரும் புகிறான். பைத்திய நிலைக்கு அவன் வந்துவிடுகிறான். வெகு விரைவிலேயே அவன் புத்தியை இழந்துவிடுகிறான். நாவலின்

கடைசிப் பக்கங்களில் ஜினதாச கொழும்புத் தெருக்களில் பிர மாண்டமான தப்ப முடியாத தன் தாயின் நிழல் பின்தொடர அலைந்துதிரிகிறான்.

ஜினதாசவின் முக்கிய பாத் திர அமைப்பு உளவியல் சார்ந் ததாக இருக்கிறது. அவன் மன இயக்கங்களை ஆசிரியர் திறந்து காட்டியிருக்கிறார். ஜினதாசவின் எண்ணத்திலும் உயர்விலும் ஏற் படும் பெரும் புயல்களையும் சிற் றலைகளையும் கவனமாகவும் விரி வாகவும் ஆசிரியர் வர்ணிக்கி றார். முரண்பாடுகள் உடைய இருமதிப்புகளுக்கிடையில் அவன் சிக்கித் தவிப்பதை நாவல் சித் திரிக்கிறது.

ஜினதாசவின் அடிப்படை யான மனத் தத்தளிப்பை இந்த நாவல் மூலம் நாம் காண்கிறோம். தான் வாழவேண்டிய கோட்பா டுகள் எதுவென்று அவனால் தீர் மானிக்க முடியாதிருக்கிறது. தாயாரும் உயர் குருவும் பிரதி பிதிப்படுத்தும் அவனுடைய சொந்த பின்னணி வாழ்க்கை முறை ஒன்றைச் செய் எனக் கூறுகிறது. ஆனால் அவனுடைய சூழ்நிலை எதிர்மாறானதைச் செய் எனத் தூண்டுகிறது. உதாரண மாக அவனுக்கு அறிவு பிறந்த நாளமுதல் புகைபிடித்தல் கெடு தல் என்றும் அது தவறான நெறி என்றும் உடலுக்கு தீங்கு வீளை வீக்கக் கூடியது என்றும் அவ னுக்கு எடுத்துரைக்கப் படுகிறது. பல்கலைக் கழகத்தில் தன்னை யொத்த மாணவர்கள் மத்தியி லோ புகைப்பிடித்தல் சகஜமா னது. புகையிலை, தார்மீகத்திற்கு ஆபத்தை ஏற்படுத்துவது என்று பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு வ ரு ம் நினைக்கவில்லை. அதே போன்று மது, மாது பற்றியும் அவனு டைய நோக்கங்கள் இருக்கின்

றன். இவை மதிப்புகளின் மாறு போக்கானவை. ஆனால் இவை தீர்க்கமுடியாத பிரச்சனைகளல்ல. இருந்தபோதிலும் அவற்றின் தேறிய விளைவுகள் கெடுதலானவை. ஜின்தாச பல்கலைக் கழகத்தை விட்டு வெளியேறியதும்— அவனுடைய வாழ்க்கையில் ஓர் புதுத் திருப்பம் ஏற்படுகின்றன. அவனுக்கு குறிக் கோள்கள் இருக்கின்றன. வாழ்க்கைக்கு ஓர் அர்த்தமும் நோக்கமும் இரப்பதாகப் படுகிறது. தன்னிலும் தன் விதியிலும் அவனுக்கு நம்பிக்கைபிறக்கிறது. புதிய மதிப்புக்களின் தாக்கத்தினால் இவை பின்னர் மறைந்து விடுகின்றன. ஜின்தாசவின் பிரச்சனை எதுவென்றால் தனது மதிப்புகளுக்கு மாற்றாக பிறமதிப்புக்களை கொண்டிருக்க முடியாத நிலையாகும். எனவே தவிர்க்க முடியாமல், பிரச்சனைகளிலிருந்து தப்பிச் செல்லுவதற்கு இந்த மன நகரத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கு பைத்திய நிலையே கை கொடுக்கிறது.

ஸ்ரீகுணசிங்க, இந்த நாவலில் தீர்ப்பு எதனையும் வழங்கவில்லை. தார்மீகக் கருத்துக்களையும் தெரிவிக்கவில்லை. ஆனால் ஜின்தாசவை நடமாட விட்டிருக்கும் நாவல் அமைப்பில் அவர் வெளிப்படையாகவே சூசகமான முறையில் கருத்தொன்றை உலவவிடுகிறார். ஜின்தாசவை உருவாக்கிய சூழ்நிலைகள் பற்றியே ஆசிரியர் முக்கியகவனம் செலுத்துகிறார். ஜின்தாச ஒரு தனிச்சக்தி. தனக்கே உரித்தான (சாதாரணமானது கூட) தனிச்சக்தியாக அவன் விளங்குகிறான். எமது சமூகத்தில் நிலவிவரும் ஒரு சில மதிப்புக்களின் விளைபொருள் அவன். ஜின்தாசவை

அவனுடைய தாயாரும் உயர்குருவும் காப்பாற்றுகிறார்கள். அப்பாவியாக அவன் வளருகிறான். தனக்குப் பழக்கமான சூழ்நிலை எது என்று அவன் வெளியேறியதும் புதிய சூழ்நிலைக் கேற்ப தன்னை சுதாரித்துக் கொள்ள முடியாத நிலையில் அவன் இருக்கிறான். தான் வாழ வேண்டிய புதிய வாழ்க்கையின் மதிப்புக்களை அவன் சுதாகரித்துக் கொள்ளுகிறான். முரணான மதிப்புகள் இடம்பெறும் காடொன்றில் அவன் அலைவது போல் தெரிகிறது.

இது யார் குற்றம்? இதனை கண்டுபிடிக்கும்படி ஆசிரியர் நம்மை விட்டுவிடுகிறார். கேள்வி என்னவென்றால் எம்மால் இதனைக் கண்டுபிடிக்க முடியுமா என்பதாகும். திருப்திகரமான விடையொன்றை நாம் காண்பதற்கு நாவலில் போதிய சத்து உள்ளதா? இதுவே இந்த நாவலின் பரிசோதனை நாடி என்பது எனது கருத்து. ஆனால் எம்மிடம் விடப்பட்ட பணிக்கான விடைக்குரிய சாத்தியக்கூறுகளை அவர் தருகிறாரா என்பது கேள்விக்குரியதாகும்.

நிச்சயமாக ஜின்தாச நம் பத் தகுந்த ஓர் மனிதப் பிறவி. அவனுடைய உடனடி நோக்கங்களும் நடத்தையும் சிறப்பிற்கு புணையப்பட்டுள்ளன. அவன்மீடும் காணப்படும் பழமையும் புதுமையும் நுட்பமாக பொருந்தப்பட்டுள்ளன. உத்தி முறையில் பார்த்தால் இது ஒரு Tourde force ஆயினும் இந்த அனுபவத்தை நாம் ஆராயும்பொழுது ஆதாரமான எந்தவித தடயங்களும் இந்த நாவலில் இல்லை என்பதனை அறியலாம். ஆசிரி

யர் கூடுமானவரை அபிப்பிராயம் தெரிவிக்காது நாவலில் விபரங்களை தீட்டுகிறார். ஆனால் போதிய பின்னணி சித்திரிப்பு நாவலில் இல்லை. எனவே குணசிங்க எதிர்பார்க்கும் முடிவை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலையில்லை. ஜினதாசவின் அனுபவத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க நாம் தயங்குவதற்குக் காரணம் நாவலில் முக்கியத்துவமான நிகழ்ச்சிகள் இல்லை என்பதாகும். ஜினதாசவின் பாத்திர அமைப்பு நம்பும் விதத்தில் இருந்தாலும் அவனுடைய அநாதரவான நிலை சமூகத்தின் பிரதிபலிப்பு என்று கூறமுடியாதிருக்கின்றது. நாவலில் கூறும் கூறப்படும் சமூக தார்மீக மதிப்புக்களின் விமர்சனத்தை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளலாம். ஆயினும் நாவலின் மையப்பொருள் பற்றிய எமது சொந்த அறிவைகொண்டு பார்த்தாலும் ஜினதாச பிறநடையான ஓர் பிரகிருதி என்பதை கூறவேண்டும்.

நாவல் பற்றிய குணசிங்கவின் கோட்பாடு இந்த நாவலில் செயற்படுவதைப் பொறுத்து நாவலின் அர்த்தமும் அதன் முக்கியத்துவமும் பெறப்படுகிறது. தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொள்

ளாத ஓர் கதாசிரியரின் அவதானிப்பு என்ற முறையில் நாவலாசிரியருக்கு சில விஷயங்கள் உதவியாக இருந்திருக்கின்றன. அதேவேளையில் நாவலில் உறுதியான அம்சங்களை நழுவிவிடவும் இது உதவியிருக்கிறது.

மனிதப் பரிவில் குறைவு காணப்படும் குணிய கருத்தோட்டத்தில் ஓர் அப்பியாசமாக இந்த நாவல் சில வேளைகளில் இருக்கிறது. எனவே ஹேவனெல்ல இந்த நாவல் பாதி அளவில் தான் வெற்றிகண்டிருக்கிறது. ஒடுங்கிய செங்குத்தான நோக்கில் பிரச்சனையொன்று ஆராயப்படுகிறது. ஆயினும் இந்தப் பிரச்சனையின் சிக்கலான வியாபகமான தன்மை எடுத்துக்காட்டப்படவில்லை. எனவே வாசகர் மத்தியில் ஆழமான சிக்கலான உணர்வு தாக்கலை எழுப்பவேண்டிய இந்த நாவல் மேலோட்டமான உணர்ச்சியையே எழுப்புகிறது. அத்துடன் எந்தவொரு சிறந்த நாவலாசிரியனும் வெறுமனே நிகழ்ச்சிகளை விபரிப்பதனால் — அவற்றைச் சிறப்பாக விபரித்தாலுங்கூட மனநிறைவு பெற்றுவிட முடியாது. ★

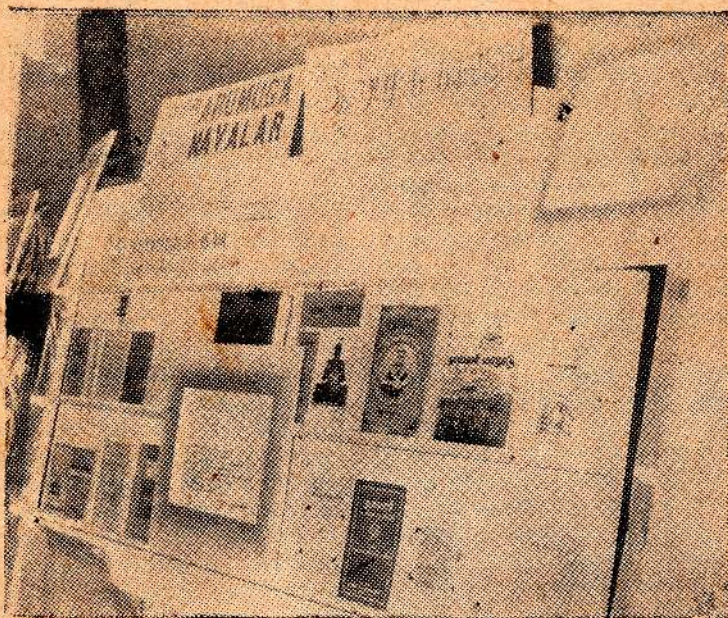
மேல் நாடுகளில் இந்திய நூல்கள்.

இந்தியக் கலை, இலக்கிய நூல்களுக்கு மேலை நாடுகளில் வரவேற்பு பெருகிவருகிறது. பாரதப் பண்பாடுகளில் அவர்கள் ஆர்வம் காட்டுகின்றார்கள்.

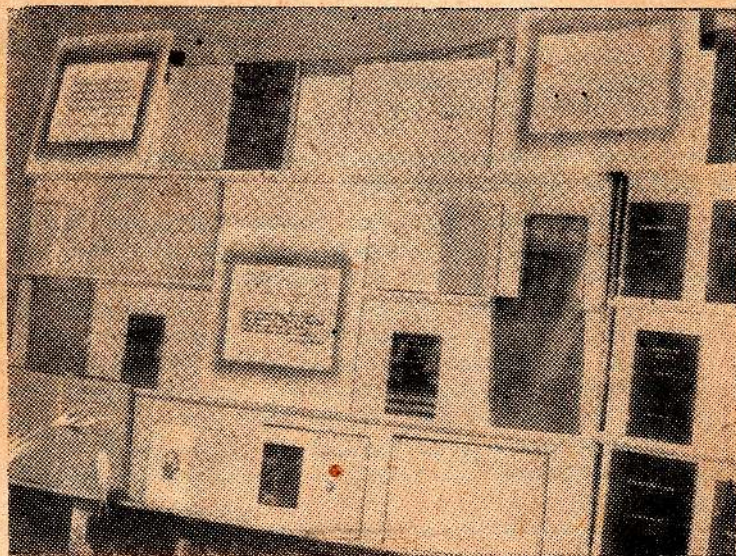
'உபநிஷதுக்கள், இதோபதேசம்,' 'பஞ்சதந்திரக் கதைகள்,' 'ஜாதகக் கதைகள்.' கௌடில்யரின் 'அர்த்த சாஸ்திரம்,' காளிதாஸரின் 'சாகுந்தலம்,' 'மகாபாரதம்,' 'இராமாயணம்' முதலிய நூல்களை மேற்கு நாடுகள் விரும்பி வரவேற்கின்றன.

எனவே ஓராளமான வெளியீட்டார்கள் வெளிநாட்டு ஏற்றுமதிக்கென்று கவர்ச்சிகரமான பதிப்புகளை பிரசுரிக்கின்றார்கள்.

— எம்-கே. ராஜா.

நாவலர், கலாயோகி ஆகியோர்களினது ஞாபகார்த்த முத்திரை வெளியிட்டபொழுது கலாசாரப்பேரவை கலாபவனத்தில் அன்றாது படைப்புக்களை காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ள காட்சி.

திண்ணையிலே அமர்ந்து குடிசையில் மண் சுவரோடு சாய்ந்துகொண்டிருந்த வேலாயுதம் ஆயிரத்தோராவது தடவையாக இருமி, அருகிலே மண்போட்டு வைத்திருந்த பழைய கோப்பைக்குள் கபத்தை உமிழ்ந்து கொண்டான்.

இரவையும் பகலையும் ஒன்றாகக் கருதி எந்நேரமும் இருமித்துப்பிக்கொண்டிருக்கிற வேலாயுதத்திற்கு அந்தக் கிராமம் அளித்த பெயர் வேலாத்தைக் கிழவன். வேலாத்தைக் கிழவன் பகலிலே சாய்ந்திருக்கிற இடமும், இரவிலே பாய் விரித்துப்

பாம்புமாதிரி நீண்டு கிடந்து, கிராமத்தின் மொத்த உருவத்தையும் அடக்கிக் காட்டியது.

அந்தக் கிராமம் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டுக்கு ஒரு சாபக்கேடு மாதிரியும், சந்திரனில் காலடி எடுத்துவைத்த வசதிபடைத்த அந்த வர்க்கத்தைச் சபிக்கிறது மாதிரியும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வாழ்க்கையை வசதிகளையும் அனுபவித்து வந்தது. நீண்ட அந்தச் செம்மண் பாதையால் ஓடுகின்றவை ஒரு காரும், ஒரு சைக்கிளும். மாட்டுவண்டிகளின் சில்லுத் தடங்களில் மணல்

பெரிய

மனிதர்கள்

தேவகாந்தன்

படுத்து தானும் தூங்காமல், அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர்களுக்கும் தூங்கவிடாமல் இருமிக்கொண்டிருக்கிற இடமும் அதுதான்.

அவன் இருக்கிற இடத்திலிருந்து பார்த்தால் பெரிய மாவடிப் பிள்ளையார் கோவிலும், அந்தப் பிள்ளையார் கோவிலுக்கு அப்பால் முருகேசம்பிள்ளையினுடைய பெரிய கல்லீடும் நன்கு தெரியும். கிராமத்துக்கூடாகக் குறுக்கே ஓடிய செம்மண் ஒழுங்கையொன்று, அடித்துப்போட்ட

வழிந்து கொட்டியதால், அந்தக் கிராமத்துக்குப் பெருமையாக ஓடிக் கொண்டிருக்கிற அந்த ஒரு காரும் புழுதிப் படலத்தைக் கிளப்பி கிராம மக்களுக்குத் தொந்தரவையே கொடுத்து வந்தது.

அதோ, சைக்கிள் மணிக் சத்தம் கேட்கிறது. அந்தக் கிராமத்தில் ஓடுகின்ற ஒரேஒரு சைக்கிள் அதுதான். ஒ... அது கூட தபால்காரனுடைய சைக்கிள்தானா? கடிதங்களைத் தினசரி கொடுப்பதற்கு அந்தப்

பகுதியில் முருகேசம்பிள்ளையினுடைய வீடு இல்லாவிட்டால், அந்த ஒரேயொரு சைக்கிளின் வருகையைக்கூட அந்தக் கிராமம் இழந்திருக்கும்.

தபால்காரன் சைக்கிளை மிதித்துக்கொண்டு வருகிறான். தன்னைக் கடந்து நேரேபோய் விடுவான் என்று எதிர்பார்க்கிற வேலாத்தைக் கிழவன் ஏமாந்து போகிறான். சைக்கிள் அவனருகே நிற்கிறது. ஆச்சரியத்தோடு தலையை நிமிர்த்தி தபால்காரனைப் பார்ப்பதற்குள் கிழவனின் கையிலே ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டு அவன் போய் விடுகிறான்.

வேலாத்தைக் கிழவன் அப்படி ஒரு கடிதத்தை எதிர்பாக்கவில்லை. இரண்டு வருடத்துக்கு முன்னால் அவனுக்கும் கூட சில கடிதங்கள் எப்போதாவது இருந்துவிட்டு வருவதுண்டு. ஆனால், கடந்த இரண்டு வருடகாலத்துள் அவனுக்கு வருகின்ற முதல் கடிதம் அதுதான்.

யார் எழுதியிருக்கக் கூடும்?

வேலாத்தைக் கிழவன் கடிதத்தைப் பிரித்தான்.

குண்டு குண்டான எழுத்துக்களில் ஒரு பக்கத்தில் மாதிரி எழுதப்பட்ட ஒற்றைக் கடதாசி அது. கடிதத்தின் கீழே சரவணை என்று கையெழுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தது.

வேலாத்தைக் கிழவனோடு முருகேசம் பிள்ளையினுடைய கமத்திலே வேலை பார்த்தவன் அவன். இப்போது முருகேசம் பிள்ளையின் மகன் கமத்திலே நின்று வேலை செய்கிறான். அப்போது இருபத்தைந்து வயது இளைஞன் சரவணை. இப்போது மனைவி பிள்ளைகளென்று ஆயிரம்

சுமைகள். தாங்கித் தளர்ந்து ஐம்பது வயதுக்கு மிஞ்சிய முதுமை. சரவணையோ, வேலாத்தைக் கிழவனோ எந்த விதமான கடிதத் தொடர்பும் இதுவரை வைத்துக்கொண்டதில்லை. எப்போதாவது நேரில் கண்டபோது பேசிக்கொண்டால் சரி.

என்னதான் எழுதியிருக்கிறான் பார்ப்போமென்று கடிதத்தை முகத்துக்கெதிரே தூக்கிப் பிடித்து கண்களை இடுக்கினான் வேலாத்தைக் கிழவன்.

பட்சமுள்ள அண்ணருக்கு,

நான் நல்ல சுகம். உனக்கும் கடவுள் சேமப் புரியட்டும். வெள்ளைச்சிக்கு அடுத்தமாதம் கலியாணம். இஞ்சை பக்கத்துக் கமத்திலே வேலை செய்யிற பொடியன்தான் மாப்பிளை. சின்ன ஐயாதான் எல்லாத்தையும் பேசி ஒழுங்கு பண்ணினவர். கலியாணத்துக்கு உன்னலை வர முடியாதெண்டு எனக்குத் தெரியும். ஏதோ சொல்லாமல் செய்ய விருப்பமில்லாமல்தான் உனக்கு எழுதுறன்.

இப்படிக்கு
சரவணை

கண்களில் ஜலமுறும்படி உற்று உற்றுப் பார்த்து படித்து முடித்த கிழவன், கடிதத்தை மடித்து தலைமாட்டுக்குக் கீழே வைத்துவிட்டு பாயிலே சரிந்து இமைகளைப் பொருத்தினான். வேலாத்தைக் கிழவனுடைய மனத்திலே அந்தக் கடிதம் எந்த மாதிரியான உணர்ச்சியைத் தூண்டிவிட்டதென்று அனுமானிக்க முடியவில்லை. ஆனால், அந்தக் கடிதம் அவனுடைய மனத்தின் அடித்தளத்தே உறங்

கிக்கிடந்த ஏதோ ஓர் உணர்ச்சியைத் தட்டி விட்டிருக்க வேண்டும். அல்லது அந்தக் கடிதமே அவளை உணர்ச்சி வலுப்படுத்தியிருக்கவேண்டும். என்பது மாதிரிப் புரிகிறது.

கிழவன் கண்களை மூடியவாறு நினைவுத்தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தான்.

அந்தப் பாகையால் யாரோ சிலர் கதைத்துக்கொண்டு வருவதை வேலாத்தைக் கிழவனால் உணர முடிகிறது. கந்தையாவின் குரல்தான் நின்று ஒலித்து. அந்த உரையாடலுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கிறது. அந்த இடத்தில் திரும்பிக் குச்சு ஒழுங்கையால் செல்ல வேண்டியவன் அவன்.

“முருகேசம் பிள்ளையற்றை மோன், சரவணையின்றை பொட்டை வெள்ளைச்சியின்றை கலியாணத்திற்கும் ஏதோ காசு தாறதாய்ச் சொல்லியிருக்கிறாராம். தேப்பனைப்போல பிள்ளை பெரிய மனிசன்; எண்டைக்கும் பெரியமனிசன் தானப்பா.”

பேச்சு நின்றுவிட்டது ஆட்களும் போய்விட்டனர்.

வேலாத்தைக் கிழவனுடைய உள்ளம் குமுறியது. தபசைக் கலைத்துவிட்ட அகரன்மீது தேவரிஷி கொள்ளும் சிறுமம் அது. ஆனால், திசைமாறிச் செல்கிறது.

ஆர் பெரிய மனிசன்? இந்த முருகேசம் பிள்ளையும் அபற்றை மோனும் பெரிய மனிசங்களே? ரண்டு குடும்பத்துக்கு கலியாணம் செய்து வைச்சா அவன் பெரிய மனிசனா? உவங்களெல்லாம் எப்புடிப் பட்டவங்களெண்டு எனக்குத் தெரியும். எண்ணப்போல

அவங்களிட்டை கைநீட்டி கலியாணத்துக்கு காசுவேண்டின தேப்பன்களுக்குத் தெரியும். அயோக்கியப் பயலுகள்.

அவனும் மூன்று பெண்களுக்குத் தந்தையாக இருந்து, அந்த மூன்று பெண்களுக்கும் முருகேசம்பிள்ளையிடம் காசு வாங்கி கல்யாணம் செய்து வைத்தவன். அவனுக்குத் தெரியும் அந்தப் ‘பெரிய மனிதர்’ எண்டைய யோக்கியத்தைப்பற்றி. பெரிய மனிதப் போர்வையில் அயோக்கியத்தனங்களை நிறைத்துவைத்திருக்கின்ற அந்தக் கல் நெஞ்சர்களின் வண்டவாளங்களை, அவன் வாய்திறந்தால் அம்பலமாக முடியும். வேதனைகளை இதயத்துக்குள்ளேயே பூட்டிவைத்து மறுகவேண்டிய நிலையிருந்தது அவனுக்கு. ஆம், அவன் தான் பெற்ற பெண்களுக்குத்தான் காசு வாங்கிக் கல்யாணம் செய்து வைத்தான். தான் வாய் திறக்கிறபோதே எங்கோ வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற தன்னுடைய மூன்று பெண்களின் வாழ்க்கையும், தனது குடும்பத்து மானமும் ‘சடசட’ வெண்ச் சரிந்துவிடும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அதனால் தான் இன்றுவரை அவன் மௌனியாக இருக்கிறான்.

அவனுடைய மனதிலே எரிமலையெனக் குமுறுகின்ற உணர்ச்சிகள் ஒன்று, இரண்டா? இதயம் வலித்தது. கிழவன் நெஞ்சை மெதுவாக நீவி விட்டுக்கொண்டான். சுமார் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முந்திய அந்த நிகழ்ச்சிகளை அவனுடைய நெஞ்சம் நினைத்துப் பார்க்கிறது.

வேலாத்தைக்கிழவன் என்று இன்று அழைக்கப்படுகிற வேலாயுதமும், சரவணையும் முருகேசம்பிள்ளைக்கு பரந்தனில் இருக்க

கின்ற கமத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த காலம்.

இளமையிலேயே தனது மனைவியை இழந்துவிட்ட முருகேசம்பிள்ளை, அதோ தெரிசிறிதே அந்தப் பெரிய கல்விட்டிலேதான் தனது தனித்த வாழ்க்கையை நடாத்தி வந்தார். தனது ஒரே மகனையும் நகரத்திலுள்ள கல்லூரி ஹோஸ்டலொன்றில் சேர்த்துவிட்டு அந்தத் தனிமையையே தொடர்ந்தும் பற்றிப் பிடித்து வரலானார். சாகக் கிடந்த தாய்க்கிழவி ஒரு மூலையிலே கிடப்பதால் அவருடைய தனிமையோ—அல்லது, அவர் விரும்பியது மாதிரியான தனிமையோ பங்கப்பட்டுப் போய்விடவில்லை.

அவரது வீட்டு வெளிவேலைகளைச் செய்வதற்காக வேலாயுதத்தினுடைய மூத்த மகள் செல்லம்மா அங்கே அடிக்கடி போய்வருவாள். நாற்பதாண்டு களைக் கடந்த முதியவர் பிள்ளையார் கோவில் தர்மகர்த்தா—ஊர்வே பெரிய மனிதர், செல்லம்மா தனது வீட்டிற்குத் திரும்பிச் செல்ல வசதியற்ற இரவுகளில் அங்கேயே படுத்து விடுவாள்.

ஊருக்கு ஒருமுறை வந்த வேலாயுதமும், 'வேலா! செல்லம் பெரிய இடத்திலே பிறந்திருக்க வேண்டிய பெட்டையடா. நீ கவலைப்படாதே. அவளின் ரை கலியாணச் செலவு என் னோடை' என்று முருகேசம்பிள்ளை கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு அகமகிழ்ந்துபோனான்.

தனது நேர்மையான உழைப்புத்தான் அவரைத் தன் குடும்பத்தின் மீது அக்கறை கொள்ள வைத்தது என்றெண்ணி கமத்திலே இரவுபகலாக மாடாக

உழைத்தான். அந்த உழைப்புக் கூட அவனுக்கு இன்பத்தையே தந்தது. முருகேசம்பிள்ளையைத் திருப்திப் படுத்துகிறேன் என்ற காரணத்தால்.

ஒருநாள் திடீரென்று முருகேசம்பிள்ளை கமத்துக்கு வந்து வேலாயுதத்தைச் சந்தித்தார். 'வேலா! மூண்டு பொம்பிளைப் பிள்ளையான எத்தனை நாளைக்குத் தான் வீட்டோடை வைச்சிருக்கப் போகிறாய்? மூத்த பொட்டை செல்லத்துக்கு முதலிலே கலியாணத்தை முடிச்சு வை. சின்னவளைத்தான் நான் யோசிச்சிருக்கிறேன். ஆள் கொஞ்சம் வயசு போனவன்தான் எண்டாலும் ஊரிலே சொந்த வயல் இருக்கு. ஆள் தோட்டக்காரன் வேறே. எல்லாத்தையும் கதைச்சு நான் ஒழுங்கு பண்ணுறேன். நீ புதன்கிழமை ஊருக்கு வா. செலவுக்கு அந்த நேரத்திலே வந்து நிண்டு ஏன் கையைப் பிசைய வேணும்? இந்தா இதை வைச்சுக்கொள்' என்று கூறி விட்டு அவர் போய்விட்டார்.

வேலாயுதத்துக்கு இது முருகேசம்பிள்ளையினுடைய கட்டளை மாதிரி இருந்தது. ஆனால், மறுக்கவும் முடியவில்லை.

தன்னுடைய பெண்களின் கல்யாணச் செலவுகளுக்கு அவரையே அவன் நம்பியிருந்தான் என்றாலும், அவரே மாப்பிளையையும் முடிவு செய்துவிட்டதை அவனால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. அதுமட்டுமல்லாமல், வள்ளிக் கொடிகள் மாதிரி வளர்ந்திருந்த தனது பெண்கொடிகள் படரவேண்டிய இடம் பட்ட மரங்களாகவன்றி பச்சை மரங்களாக இருக்கவேண்டும் என்ற ஓர் ஆசையும் அவனுக்குண்டு. அதுதான் தன்னுடைய

பெண்களுக்குத் தான் செய்து வைக்கக்கூடிய ஆகக் கூடுதலான மகிழ்ச்சி என்பதையும் அவன் ஏற்கனவே தீர்மானித்தே வைத்திருந்தான்.

கையிலே மூன்று நோட்டுக் களாகக் கிடந்த முந்நூறு ரூபாவும் அவனுடைய இத்தகைய சிந்தனைகளை மழுங்கடித்தன 'கால நேரம் வரேக்கை எல்லாதையும் முடிச்சுப்பேரடவேணும்' என்று அவன் முடிவு கட்டினான்.

வீட்டுக்கு வந்த வேலாயுதமும் காரியங்களை 'விறுவிறு' என்று கவனித்தான். இறுதியாக செல்லம்மானினுடைய முகத்தை பார்த்த போதுதான் அவனுடைய இதயம் 'பகிர்' என்றது. செல்லம்மா ஏன் இப்படி வாடிவதங்கிப் போயிருக்கிறாள்? கறுத்து மெலிந்து தலைகுனிந்து நிற்கிறாளே, ஏன்?

'செல்லம், ஏன் ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறாய்?'

'ஒன்றுமில்லை அப்ப.'

இதுக்குமேல் யாரை என்ன கேட்க? ஆனால், ஏதோ ஒன்று நடந்திருக்க வேண்டும் என்பது மாத்திரம் அவனுக்குப்புகிறது.

செல்லம்மா கல்யாணம் முடிந்து கணவனோடு போய் விட்டாள்.

கால ஓட்டத்திலே தன்னுடைய இரண்டாவது பெண்ணுக்கும் முருகேசம்பிள்ளை கல்யாணம் செய்துவைக்க முன்வந்த போதுதான் அவருடைய சுய ரூபத்தை அறிந்தான் வேலாயுதம்.

பெருங்கடலின் அடிவயிற்றுச் சுழற்சிபோல தனது இதயத்துக்குள்ளேயே வேதனைகளை அமுக்கிவைத்து வேலாயுதம் வேதனைப்படவும், உடைந்த கப்பலின் துண்டுகள் கரையின் எங்கோ ஓரிடத்தில் ஒதுங்குவது போல அவனுடைய பெண்கள் எங்கோ ஓரிடத்தில் வாழ்க்கைப் பட்டுக்கொண்டதற்கும் காரணமாக அப்படி என்னதான் நடந்தது?

அது வேலாயுதமும், அவனுடைய பெண்களும், முருகேசம்பிள்ளையுமே அறிந்த இரகசியம்.

இதை அறியாத ஊர்மக்கள் 'பெரிய மனிதன்' என்கின்ற 'கௌரவ பட்ட'த்தை இன்று வரை கொடுத்துக் கொண்டு தான் வருகின்றனர். முன்பு முருகேசம்பிள்ளை பெரியமனிதன். இப்போது அவருடைய மகன் பெரிய மனிதன்!

படுக்கையில் புரண்டு படுத்தான் வேலாத்தைக் கிழவன். 'சரவணையின்ரை குடும்பமும் என்ரை குடும்பத்தைப் போல அழிஞ்ச குடும்பம்தானே?'

கிழவனுடைய வாய் முணுமுணுத்தது: 'ஏலாது! இப்படி ஒவ்வொரு குடும்பமும் அலைக்கழிஞ்சபோக நான் என்னைக்குமே விடமாட்டேன்' எனச் சூளுரைத்துக் கொண்டே சுவரைப் பிடித்துக்கொண்டு எழுந்தான் வேலாத்தைக் கிழவன்.

தூரத்தில் இருமல் சத்தம் கேட்கிறது. ★

உள்ளும்

புறமும்

க. நவரத்தினம்

அன்று வெள்ளிக்கிழமை அந்திவானம் பொழுதை விழுங்கி அதிக நேரமாகவில்லை. ஆசிரிய கலாசாலைச் சிவன்கோவில் மணியோசை அலை அலையாகக் காற்றில் மிதந்துவந்து கொண்டிருக்கிறது. சீர்ப்பிரமாணத்துடன் ஒலித்தவண்ணமிருக்கும் மணியோசையை இடையிடையே சங்கொலி குறுக்கிட்டு மடிக்கின்றது. பூசை முடியும் நேரம் நெருங்கிவிட்டதென்பதை இவை கட்டியம் கூறுகின்றன. சிறிது நேரத்தில், பூசை முடிந்து வழங்

கப்பட்ட பிரசாதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு ஆசிரியர்கள் தங்கள் விடுதிகளை நோக்கிக் கலைந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

இது பல்வேறு சமயத்தவரும் பயிற்சிபெறும் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலை. சைவர்கள் வழிபடுவதற்கென சில சைவ அபிமானிகள் முன்னின்று கட்டி எழுப்பியதே இந்தச் சிவன்கோவில். இதன் நிர்வாகப் பொறுப்பு கலாசாலையின் சைவ மாமன்றத்தினுடையது. ஒவ்வொரு வருடமும் கலாசாலைக்குப் பயிற்சிபெற ஆசிரியர்கள் வந்துபோய்க் கொண்டிருப்பது போலவே, சைவ மாமன்றத்தின் நிர்வாகிகளும் வருடாவருடம் மாறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிர்வாகிகள் கம்மா சாதாரண மானவர்களாயிருக்க மாட்டார்கள். சமயத்தில் அபார நம்பிக்கையும் ஆசாரமும் பற்றுமுடையவர்களே போல இருப்பார்கள்.

ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் வெளியேறியதும், கோவில் கதவைப் படாரென்று அடித்துப் பூட்டுகிறார், நடராச மாஸ்தர். வழக்கமாக கோயிலில் பூசையை நாடத்தும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருப்பவர் இவர். இங்குள்ள எல்லோருக்கும் இவர் ஐயர். உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசத்தெரியாத பிறவியாகத் தோன்றுபவர். 'பாவம், ஆறு பிள்ளைகளையும் பெற்ற இந்தவயதில் கலாசாலைக்கு வந்திராமல், காசிக்குப் போயிருந்தால் நிம்மதியாக இருந்திருப்பார்' என்று காண்பவர் வெளிக்குச் சொல்லத்தகுந்த பற்றற்ற சுபாவம்.

அவருக்கு உதவிபாக கையில் வைத்திருக்கும் 'ரோசலை'

றை அடித்தபடி நிற்கின்றார், பேரம்பலம். அவர்தான் சைவ மாமன்றத்தின் கௌரவ செயலாளர்.

எஞ்சிய பிரசாதம், கற்கண்டுப்பொதியல் போன்றவற்றைக் கைகளில் தூக்கி ஏந்தியவண்ணம் சற்றுத் தூரத்தே ஐயாவினதும், பேரம்பலத்தாரினதும் வரவுக்காகக் காத்துநிற்கிறார், செல்வராசா மாஸ்ரர். சைவ மாமன்றத்தின் தலைவராக ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டவர். இத்தெரிவு முடிந்தபின்னர் 'பெரியவனைத்தேடி எப்பவும் பதவிகள் வரும்' என எண்ணி எண்ணிப் பூரித்துப் போனவர் இவர்.

செல்வராசா மாஸ்ரர் முப்பத்தைந்து வயதைத் தாண்டியும் கலியாணமாகாத கட்டைப் பிரமச்சாரி. தக்காளிப் பழம் போலத் தளதளக்கும் உடற்கட்டும் நிறமுமுடையவர். சுமாரான உயரம் — சுயமாகவே மயிர் உதிர்ந்து மினுங்கும் தலை — எந்நேரமும் புன்சிரிப்பைச் சிந்திய முகம் — இவை அனைத்தும் ஒரு மாமன்றத்தின் தலைவராக இவர் இருக்கத் தகுந்தவர் எனக்கூறும் பொலிவு பொதிந்த விருத்தாப்பிய இலட்சணங்கள். சைவத்துக்கென்றே உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் அர்ப்பணித்த அவதாரபுருஷன் போன்ற உன்னத போக்குடையவர். பார்வைக்கும், பழகுவதற்கும் இனிமையான பண்புகள் பல நிறைந்திருக்கும் இவரை எடுத்தெடுப்பில் 'சாது' என்றே எவரும் கூறிவிடுவார்கள். இந்தத் தராதரங்களால், 'நானே பெரியவன் — இங்குள்ள ஆசிரியர்கள் அனைவரையும் வழிநடாத்தவல்ல ஆற்றல் எனக்கு மட்டுந்தான் உண்டு' என்ற

எண்ணம் அவர் மனதில் எப்போதும் உண்டு. இந்த எண்ணம் இந்தக் கலாசாலையிலுள்ள ஒவ்வொருவரினது மனதிலும் இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனால் இவரிடம் சற்று அதிகம்.

பூட்டிய கதவை கையால் ஒருமுறை உதைத்துப் பார்த்து விட்டு திரும்பி நடக்க ஆரம்பித்தார் ஐயர். ஏதோசொல்லவாயெடுத்தார். அதற்குள் சற்று முன்னால் நடந்துகொண்டிருந்த பேரம்பலத்தார்,

'இண்டைக்கு அரைவாசிப் பேராவது கோயிலுக்கு வந்ததாகத் தெரியவில்லையே!' என்று சலிப்புடன் கூறிக்கொண்டார்.

'அதைத்தான் நானுஞ்சொல்ல நினைச்சுணன். பூசை நேரம் 'தேவாரம்பாடுக' என்று சொல்லிவிட்டு அங்காலை இங்காலை பார்த்தால், ஆமை தலையை இழுத்த மாதிரி எல்லாரும் சுழுத்தை இழுத்துக் கொண்டு பதுங்கி விட்டாங்கள். இதென்னப்பா வெட்கக்கேடெண்டுட்டுநானே எல்லாத்தையும் பாடி, படபடெண்டு பூசையை முடிக்க வேண்டியதாப் போச்சு.'

'இவங்கள் எளியவங்களப்பா. கொஞ்சமேனும் சமயப் பற்றெண்டது மருந்துக்கும் கிடையாது இவங்களிட்டை. அரைவாசிப்பேரும் கோயிலுக்கு வரான். வந்தவனும் ஒரு தேவாரத்தையேனும் துணிஞ்சு பாடமுன்னுக்கு வரான்' சைவம் சைவமென்றே இரவு பகலாகப் பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் பேரம்பலத்தாரின் உள்ளம் வேதனையால் குமுறியது.

நன்றாகக் கிளைத்து வளர்ந்திருக்கும் கறுத்தக்கொழும்பான்

மாமரத்தை அண்டியபடி நீண்டு நிமிர்ந்து நிற்கும் கம்பம் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் 'மேக்கூரிக்கலை' நீலநிற ஒளியை உமிழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த ஒளியில், செல்வராசா மாஸ்ரரின் நெற்றியில் பட்டையாகத் தீட்டப்பட்ட வெண்ணீரும், சந்தணப் பொட்டும், இரு காதுகளிலும் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் பொன்னலரிப் பூக்களும் தெட்டத் தெளிவாகத் தெரிகின்றன.

'உண்மைதான் — எங்கடை சமயத்தவனிட்டை அது எப்பனுமில்லைத்தான். ஆரம்பத்திலே எல்லாரும் கியோ மாயோ வெண்டு விழுந்தடிச்சுக் கோயிலுக்கு வந்தாங்கள். இப்ப நிலைமை இந்த மாதிரி ஆச்சு. வருஷ முடிவில் ஒருதனும் அந்தப் பக்கமும் வரமாட்டார்கள் போலேதான் கிடக்கு' மிகுந்த வேதனையுடன் கூறிய செல்வராசா மாஸ்ரர் கையில் தாங்கிக்கொண்டிருந்தவற்றை பேரம்பலத்தாரிடம் கொடுத்துவிட்டு, சள்ளை பெருத்த குண்டான் வண்டியைப் பிதுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த சால்வைக் கட்டைத் தளர்த்திக்கொண்டார். 'விழுகிறேன் பிடி' என்பது போல எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் ஆந்தை விழுகளை நாற்புறமும் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு செல்வராசா மாஸ்ரர் மீண்டும் அடித்தொண்டையால் குசுகுசுக்கிறார்.

'கனக்க வேண்டாம்மாஸ்ரர் இஞ்சை உள்ள வேதக்காறனை பாருங்கோ, ஞாயிற்றுக்கிழமை நாங்கள் நித்திரையாலே எழும் பழுன்னம் சேர்ச்சுக்குப் போட்டு வந்திடுவாங்கள். ஏன் முஸ்லிமனைப் பாருங்கோ, வெள்ளிக்கிழமை தலைபோற வேலையிருந்

தாலும், தொழுகைக்குப் போகாமல் ஒருதன் ஹொஸ்ரலுக்கை படுக்கிறுனே சொல்லுபாப்பம். அவங்களிட்டை தங்கடை சமயம்— தங்கடை கலாச்சாரம் என்ற அபிமானம் இருக்கப்பா. எங்கடை சமயத்தவனிட்டை அந்த அபிமானம் எப்பனும் இல்லை.'

கம்மிப்போன தொண்டையைச் செருமிச் சரிப்படுத்திக் கொண்டார், செல்வராசா மாஸ்ரர்.

'இண்டைக்கும் வெள்ளிக்கிழமை என்றுகூட நினையாமல் ஆறு மணிக்குப்பிறகும் எங்கடை சிலபேர் பந்தடித்துக் கொண்டு நிண்டதை நான் நேரிலே கண்டனான். அவன் எயாபோட் தலையன், இராசலிங்கம், குகராசா, நமசிவாயம்.....' என்று பிடரியைத் தடவியபடி வினையாடிக் கொண்டு நின்றவர்களின் பெயர்களை பேரம்பலத்தார் அடுக்கிக் கொண்டே போனார்.

'இராசலிங்கம், குகராசா அவன்களை நான் கெதியாக் கோயிலுக்கு வாருங்கோ என்று சொன்ன உடனை என்றை சொல்லுக்கு மரியாதை தந்து கோயிலுக்கு வந்தாங்கள்' என்று கூறிய செல்வராசா மாஸ்ரர் சுருதியை மாற்றி,

'ஆனால் அவன் நமசிவாயனை..... நான் வா என்று கேட்கவுமில்லை — கேட்கவும் மாட்டன்' என்றவர் இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார். ஐயருக்கும் பேரம்பலத்தாருக்கும் விஷயம் விளங்கவில்லை.

'எது என்னவாயிருந்தாலும் எங்கடை சமயம் பெரிய கட்டுக்கோப்புகளுக்கு மத்தியிலே வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. நான்

கள் படிச்சிட்டம் எண்டதுக்காக எங்கடை சமயக் கட்டுப்பாடுகளை உடைச்செறியக் கூடாது. அவன் நமசிவாயனை ஆரெண்டு நினைக்கிறியள்?’

குரலைத் தாழ்த்தி இருவர் காதுகளையும் எட்டிக் கடிக்கிறார் செல்வராசா மாஸ்ரர்.

‘அவன் வதிரியில் பள்ளன். அவனையும் அவனைப்போலே இங்கை எங்களோடை இருக்கிற வங்களையும் நாங்கள் புத்திசாலித்தனமாக கோயிலுக்கு வெளியாலே வைச்சிருந்து விட்டால் பிரச்சினை வளர இடம் இல்லாமல் போய்விடும். நான் சைவ மாமன்றத் தலைவராய் இருக்கிற இந்தக்காலத்திலே இவர்கள் தரவளியைக் கோயிலுக்கை காலடிவைக்க விடமாட்டன். அதுக்காகத்தான் நான் அவனைக் கோயிலுக்கு வாவெண்டு கேட்டதுமில்லை — கேட்டாலும் அவன் வரமாட்டானெண்டு எனக்குத் தெரியும்.’

‘என்ன மாஸ்ரர் அவன் ஒரு ‘லோக் காஸ்ற்’ எண்டா சொல்லுறியள்? அவனைப் பாத்தால் அப்பிடித் தெரியவில்லையே!’ என்றார் ஐயர். பேரம்பலத்தார் ஒன்றுமே பேசவில்லை.

‘இந்த நாளையிலே பள்ளன், நளவன், பறையனைக் கண்டு பிடிச்சவிட முடியாது. அவர்களும் படிச்சட்டாங்கள்—திருந்திவிட்டாங்கள். எவனைப்பார்த்தாலும் துரைவீட்டுப் பிள்ளை மாதிரி. ஏதோ சும்மா ஓடும் புளியம்பழமும் போலே பட்டும் படாமலும் பழகினாலும், அவங்களை எங்களுக்கிடையிலே தலைமிதத்த விடக்கூடாது. அதுகும் கோயில் விஷயத்திலே அவன் களை எங்களோடை சமமாக

வைச்சிருக்க நான் விடமாட்டன்’ சற்று உணர்ச்சி வசப்பட்டவராய் ஆவேசத்துடன் பேசினார், செல்வராசா மாஸ்ரர்

‘சரி... சரி... நேரமாகுது போவம். எங்கடை ஆக்களை யாவது கிரமமாக கோயிலுக்கு வரப்பண்ண வேணும். வேறை என்னத்தை நாங்கள் செய்ய வாம்.....’ நடந்துகொண்டே பேரம்பலத்தார் சொன்னார்.

என்ன பாடுபட்டென்றாலும் தனித்தனியே ஒவ்வொரு சைவ ஆசிரியருக்கும் எடுத்துக் கூறி கோயிலுக்குத் தவறாமல் வரச்செய்யவேண்டும் என்ற திட்டத்துடன் மூவரும் விடுதியை நோக்கி வேகமாக நடக்கிறார்கள்.

இரவு நேர உணவுக்காக மணியடிக்க முப்பது நிமிடம் இன்னும் இருக்கிறது. உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு ஐயரும், செல்வராசா மாஸ்ரரும் அவசரம் அவசரமாக விடுதியின் பின் புறத்திை அடர்ந்து குழுக்காக வளர்ந்திருக்கும், பனங்காணியை விழுங்கிக் கொண்டிருக்கும் சும்மிருட்டுள் மறைகிறார்கள்.

காணியின் நடுவில் மாணிக்கனின் கள்ளுக் கொட்டிலைக் காட்டிக் கொடுத்தபடி, ஒரு கைவிளக்கு துப்பித் துப்பி எரிந்துகொண்டிருக்கிறது.

கொட்டிலின் பின்பக்கமாக மறைவாகக் கிடந்த ஒரு பனங்குற்றியில் குந்தியவண்ணம் செல்வராசா மாஸ்ரர் தனது கரகரத்த தொண்டையால் செரு முகிறார். ‘இது அவரது வழக்கமான ‘சிக்னல்’ ஐயர் அவர் அருகே அமர்ந்து கொள்கிறார்.

இவர்களது வரவை எதிர் பார்த்திருந்தவன்போல மாணிக்கன் இரண்டு போத்தல்களைக் கொண்டு வந்து முன்னால் வைக்கிறான். 'கிஸ்...ஸ்...ஸ்' என்று போத்தல் வாய்கள் துடும்பி ஊதுகின்றன, செல்வராசா மாஸ்ரரும் ஐயரும் பிளாவை இருகைகளாலும் ஏந்திப்பிடிக்க மாணிக்கன் 'கொளக்..... கொளக்.....' என்று கள்ளை ஊற்றி விட்டு,

'என்ன சேர், இண்டைக்கு நல்லாப் பிந்திப்போச்சு' ஐந்தடி எட்டிப் பின்னால் சம்மாணிகட்டிக் குந்தியபடி கேட்டான்.

முகத்தைக் கோணி, கண்களைச் சுருக்கி மூச்சுவிடாமல் ஒருமுறை இழுத்துவிட்டு, இடக்கையால் மண்ணை வகிற அதில் பிளாவை வைக்கிறார், செல்வராசா மாஸ்ரர். வேப்பம் பிசின் போல வழுவழுத்துக் கொண்டு ஊறிவந்த துப்பலை எட்டிக் காறித் துப்பிவிட்டு,

'இண்டைக்குக் கிழமை அப்பிடியெல்லே. உனக்குத் தெரியுந்தானே வெள்ளியினை வழக்கமாய் பிந்திறது.'

இயனக் கூட்டுக்குள்ளிருந்து ஒரு பீடியை எடுத்துப் பற்றவைக்கிறான், மாணிக்கன்.

'ஏன் சேர், அந்த மாவிட்டபுரத்துக் கட்டைக் கறுவல் மீசைக்காறச் சேறை இண்டைக்குக் காணன்?' படிச்ச சேர்மாருடன் பேச்சுக் கொடுப்பதென்றால் மாணிக்கனுக்கு ஒரே புருகம்.

'கட்டைக் கறுவல் மீசைக் கார மாஸ்ரர் இண்டைக்கு விட்டை போயிட்டார். அதுசரி

மாவிட்டபுர மாஸ்ரரெண்டால் அது இவர்தானே!' என்று செல்வராசா மாஸ்ரரைக் காட்டி ஐயர் கொஞ்சம் வாய்விட்டுச் சத்தமாகச் சொன்னார்.

'ஓமோம் நானெல்லே மறந்து போனன். இந்தச் சேறெல்லோ மாவிட்டபுரம்' மாணிக்கனின் காவிபடிந்த பல்வரிசை பீடி வெளிச்சத்தில் தெரிகிறது. 'அப்ப சேறும், எங்களைக் கோயிலுக்கை விடக்கு டாதெண்டு முன்னுக்கு நிண்டிருப்பார்.'

பிளாவைத் தூக்கி மீண்டும் உறிஞ்சுகிறார் செல்வராசாமாஸ்ரர். அவருக்கு 'கலை' உச்சத்தை அடைந்துவிட்டது. கடவாயில் வழிந்து கொண்டிருந்த சொட்டுக்களை இடது பிறங்கையால் துடைத்துவிட்டுக்கொண்டு,

'மாணிக்கன், என்றை ஊரவன் அப்பிடிப்பட்டவனெண்டால் நானும் அப்பிடியோ? அவன்கள் படிச்சும் உலகந்தெரியாதவன்கள். இடங் காலத்தை அறிஞ்சு புத்தியைப் பாவிக்கத் தெரியாதவன்கள். நான் நல்லாப் படிச்சான். நான் உந்தச் சாதிச் சங்கதியருக்குச் சத்திராதி. நானும் மனிசன்தான்—நீயும் மனிசன்தான். என்றை ரத்தமும் சிவப்புத்தான்—உன்றை ரத்தமும் சிவப்புத்தான். எனக்கு எல்லாரும் சமம்..... விளங்குதே. எனக்கு எல்லாரும் சமம்' என்று சொல்லிக் கொண்டே சேட் பொக்கற்றைத் தடவிப் பார்த்தார், பின்னர் ஐயரைப் பார்த்து,

'பொக்கற்றுக்கை ஏதும் கிடக்கே மாஸ்ரர்' என்று கேட்கிறார். ஐயர் கையைவிரிக்கிறார். பிளாவில் இன்னும் கொஞ்சம்

இருக்கிறது. அதை விழுங்க செல்வராசா மாஸ்ர ருக்கு ஒரு புகைதேவைப்படுகிறது. புகை போகாதுவிட்டால் உள்ளே சென்றது வெளியே வரக்கூடிய அருட்டல் அடிவயிற்றில் நெளிகிறது. இப்படியான இக்கட்டு நேரும் வேளைகளில் மாணிக்கன் தான் அவருக்குக் கைகொடுப்பது வழக்கம். இன்றும் கடைசித் தஞ்சமாக மாணிக்கனிட்டுமே கேட்கிறார்.

‘மாணிக்கன் உன்னட்டை வீடி ஏதும் கிடக்கே?’ மாணிக்கன் இடுப்பில் கட்டியிருக்கும் இயனக்கூட்டுக்குள் கையை விட்டுத் துழாவிப் பார்க்கிறான். பெரிய பிரயத்தனம் செய்தும், ஒரு பீடியாவது அகப்படவில்லை.

‘இல்லை சேர், இண்டைக் கெண்டு என்னட்டையும் பத்தறந்து போச்சு’

செல்வராசா மாஸ்ரருக்குப் பெரிய ஏமாற்றமாக இருக்கி

றது வயிற்றுள் புகுந்த கள்ள வேறு புளித்துக்கொண்டு வருகிறது.

‘அப்ப உதைக் கொஞ்சம் தாவன்; ஒரு புகை இழுப்பம்’ மாணிக்கனின் வாயில் எரிந்து கொண்டிருந்த பீடிவைக் காட்டிக் கேட்கிறார், மாஸ்ரர்.

‘வேண்டாம். அது சரியில்லைச் சேர்’

மாணிக்கன் ஒதுக்கத்தோடு மறுக்கிறான்.

‘என்ன சரியில்லை. இஞ்சை விடு.’

மாணிக்கன் வாயிலிருந்த பீடித்துண்டைப் பறிக்காத குறையாகப் பிடுங்கி, தன் உதட்டில் பொருத்தி, நெஞ்சு விரியப் புகையை உள்ளே இழுத்து, மூக்காலும் வாயாலும் புகையைக் கக்கிச் சுகானுபவ ஆனந்தத்தில் மிதக்கிறார். செல்வராசா மாஸ்ரர். ★

முன்னேறும் ஆசை என்பது தோல்வியின் கடைசிப் புகலிடம்.

— ஒஸ்கார் வைல்ட்

தாடி வைத்திருப்பவன் ‘இளைஞ’னைவிடப் பெரியவன். தாடி இல்லாதவன் ‘மனிதனை’ விடச் சிறியவன்.

— ஷேக்ஸ்பியர்

முட்டாள்களின் கேள்விகளுக்கு அறிவாளியால் பதில் சொல்ல முடிவதில்லை.

— ஒஸ்கார் வைல்ட்

நான் ஓய்வெடுத்தால் துருப்பிடித்துப் போவேன்.

— மாட்டன் லூதர்

சாதாரண மனிதனின் சரித்திரம்

வெளியீட்டு விழா

புகழ் பெற்ற ஒரு கவிஞன் காலமானபிறகு அவன்மீது பற்றுதலும் அவனது படைப்புக்களில் அக்கறையும் கொண்ட இன்னொரு கவிஞனும், ஒரு சுவைஞனும் காலமான அக்கவிஞனது சிறந்தபடைப்பொன்றை அழகாக நூலுருவில் கொண்டுவந்து அதற்கு ஈழத்து எழுத்தாளர்களையும், விமர்சகர்களையும் கலை இலக்கிய ஆர்வலர்களையும் அழைத்துச் சிறப்பாக வெளியீட்டு விழாவும் நடாத்தினார்கள் என்றால் அது ஈழத்து இலக்கிய உலகில் மகத்தான சாதனையாக தான்.

இந்த வெளியீட்டு விழா கடந்த 19-12-71-ல் கொழும்பு 'தப்ர்பேன் ஹோட்டலில்' நடைபெற்றது. திருவாளர்கள் எம். ஏ. நுஸ்மான், வி. சிங்காரவேலன் ஆகியோரை முதன்மையாகக் கொண்ட 'மஹாகவி நூல் வெளியீட்டுக்குழு' அவரது 'ஒரு சாதாரண மனிதனின் சரித்திரம்' என்ற கவிதை நூலை திரு. நாவற்குழியூர் நடராசன் தலைமையில் வெளியீட்டு வைத்தனர்.

திரு. நாவற்குழியூர் நடராசன் பேசுகையில், 'கலைஞன் வித்துவக் காய்ச்சல் மிக்கவன். ஒரு கவிஞனின் படைப்பை இன்னொரு அதுவும் வேற்று இனத்தைச் சேர்ந்த கவிஞன் (நுஸ்மான்) முயன்று அச்சிடுவித்து வெளியிடுவது அவனது தன்னலம் கருதாத இலக்கியத் தொண்டினைக் காட்டுகிறது. பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வெளியீட்டு விழாக்களில் யாரையார் வையலாம் என்று சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் நிலைமாறி இப்போது மிகவும் பொறுப்பாகவும் பண்பாகவும் வெளியீட்டு விழாக்கள் நடைபெறுதல் மகிழ்வுக்குரியது. மஹாகவி மறுமலர்ச்சியில் தவழ்ந்து கிராம ஊழியன், ஈழகேசரி ஆகிய பத்திரிகைகளில் வளர்ந்தவர். பாரதி வழியில் தான் இன்றைய இளங்கவிஞர்கள் எழுதி வருகிறார்கள் என்பதை எவரும் மறுக்கமாட்டார்கள். பாரதி வழிவந்த மஹாகவியின் படைப்புக்களில் முதுமை இருக்கிறது. ஈழத்துக் கவிதை மரபில் தனித்தன்மையைக் காட்டியவர் மஹாகவி

ஒருவர்தான் என்று யான் எண்ணுகிறேன்' என்றார்.

சமாதான நீதிபதி திரு. எஸ். றி. சின்னத்துரை நூலின் முதற்பிரதியை மஹாகவியின் புதல்வன் சேரனிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டார். அடுத்து திரு. சு. வே. பேசுகையில், உருத்திரமூர்த்தி என்ற மஹாகவி ஒரு சாதாரண மனிதனாக இருந்து தமது இலக்கியச்சாதனைகள் மூலம் 'அசாதாரண மனிதனாகி' ஈழத்து இலக்கியவானில் மங்காத ஒளிச்சுடராய் வாழ்கின்றார். கண்மணியாள் காதை, கந்தப்பசபதம், புதியதொருவிடு ஆகிய மஹாகவியின் பிறப்படைப்புக்களும் ஒரு சாதாரண மனிதனின் சரித்திரந்தான். தூரதிருஷ்டவசமாக ஈழத்து விமர்சகர்கள் மஹாகவியை இனங்கண்டு கொள்ள முயலவில்லை' என்றார்.

திரு. எஸ். பொன்னுத்துரை கருத்துத் தெரிவிக்கையில் 'உண்மையான கவிஞனின் ஆத்மாவை வாசகன் சுவைக்க வேண்டுமானால் 'தரகர்' ஒருவர் தேவைதான். எனது 'சடங்கும்' மஹாகவியின் ஒரு சாதாரண மனிதனின் சரித்திரமும்' ஒரே காலத்தில் எழுதப்பட்டவை. ஆனால் இரண்டும் வெவ்வேறானவை. 'மானிடன் கவலியினால் சாகாமல் இருத்தல்கூடும்' என்ற என் கொள்கையை மஹாகவியின் காவியத்தில் காண்கிறேன். சேக்ஸ்பியரின் 'மேச்சுன்ற ஒவ் வெனிசில்' காணப்படும் துன்பியலை மஹாகவியின் காவியத்தில் காண்கிறேன். மஹாகவிக்குச் சமுதாய உணர்வு இருக்கிறதா என்று சமீப காலத்தில் பலமாகக் கேட்கப்பட்டது. 'கண்மணியாள் கதை'யில் சமூக உணர்வு வருகிறது. சில கோடு

களின் மூலம் தேர்ந்த கலைஞனைப்போல மஹாகவியும் தமது படைப்புக்களில் சமூக உணர்வைக்காட்டியிருக்கிறார் என்றார். இன்னொரு கட்டத்தில் திரு. எஸ். பொ. 'என்னைப் போலக் கல்லெறி பட்டவர்கள் கிடையாது. புதுமைப்பித்தன் சொன்னதுபோல என்றோ ஒருநாள் வரக்கூடிய வாசகன் என்னை இனங்கண்டு கொள்வதற்காக நாள் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்' என்று பெருமிதமாகச் சொன்னார். வழக்கம்போல இவரது பேச்சுத்தான் அவையில் கலைக்கடியது என்பதையும் பல சமயங்களில் பலருக்கும் 'ஷொட்டுகள்' கிடைத்தன என்பதையும் இங்கு மறுப்பதற்கில்லை.

கவிஞர் முருகையன் பேசுகையில், 'மஹாகவியின் ஒவ்வொரு நூலும் ஒவ்வொரு பாங்கானவை. மனிதன் பிறக்கும் சம்பவத்தை மிக முக்கியமாகக் கையுணர்வுடன் காட்டுவதில் இவர் கவனமாகவும் ஆர்வமாகவும் இருந்திருக்கிறார். இவரது கவிதைகளில் அதிகமாக குடும்ப வாழ்வு, கணவன் மனைவி உறவுகள்; புணர்ச்சி உணவு உண்டு ரசித்தல் ஆகியவற்றைச் சிறப்பாகப் பாடியுள்ளார். வாழ்க்கையின் சுவைகளை நுகர்வதில் மிக ஈடுபாடு கொண்டவர் என்பதை இவை காட்டுகின்றன. மஹாகவியின் படைப்புக்களில் கதாபாத்திரங்கள் துன்பப்படுகின்றனவே தவிரத் தமக்கு ஏன் இந்தத் துன்பம் சம்பவித்தது என்ற அடிப்படைக்காரணத்தை ஆராய்ந்து அதற்காகத் தீவிரமாகச் சிந்தித்துச் செயலாற்றும் பாங்குகள் காண்பிக்கப்படவில்லை' என்று சொன்னார். கடைசியாக இவர், 'மஹாகவி ஒரு மஹாகவி என்பதற்காகப் பாராட்டப்பட வேண்டுமே தவிர

ரத் தவறான காரணங்களுக்காக கப் பாராட்டப்படக் கூடாது என்று மிக வன்மையாக அழுத்திச் சொன்னார். இவரது விமர்சனம் மற்றவர்களின் பார்வையைவிட மிக வேறுபட்டதாகவும் என்னைப் பொறுத்தவரையில் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாகவும் அமைந்தது.

அடுத்து 'மஹாகவியின் கவிதைகள் மொழிதல்' நிகழ்ச்சி இடம் பெற்றது. 'சிகரத்தை நான் அமைப்பேன்' என்ற கவிதையை எம். ஏ. நுஃமான் மிக அழகாகச் சொன்னார். 'புள்ளி அளவில் ஒரு பூச்சி.....' என்ற பிரபலமான கவிதையை வி. சிங்காரவேலன் படித்தார். இதற்கு முகவுரையாக திரு. சிங்காரவேலன் பேசுகையில் ஒருநாள் காலையில் தாம் மஹாகவியைச் சந்திக்கச் சென்ற போது அவர் வாசித்துக்கொண்டிருந்த புத்தகம் ஒன்றுள் பூச்சி ஒன்று செத்துக் கிடந்ததைக் கண்டதாகவும் அதே தினம் மாலையில் சந்தித்தபோது இக் கவிதையை எழுதியிருக்கக் கண்டதாகவும் தெரிவித்தார்.

'செல்லாக்காக' என்ற கவிதையை இ. சிவானந்தன் படித்தார். 'மற்றவர்காய்ப் பட்ட துயர்.....' என்ற கவிதையை மஹாகவியின் மகன் உ. சேரன்

மிகவும் உருக்கமாக வாசித்தார். மறைந்த கவிஞரையும் அவருக்கு நடக்கும் கௌரவத்தையும் அவரது மகன் படித்த கவிதையையும் ஒரு கூட்டிப் பார்த்த போது மனம் மிகவும் நெகிழ்ந்தான் செய்யும். கடைசியாக இ. சிவானந்தன், எம். ஏ. நுஃமான், வி. சிங்காரவேலன் ஆகிய மூவரும் சேர்ந்து ஒரு கவிதையைப் படித்தனர். தமது காலத்தில் ஈழத்தில் நடைபெறும் இலக்கிய விழாக்களிலும் பிற தமிழ் விழாக்களிலும் 'கவியரங்கம்' என்ற பகுதிக்கு முக்கியத்துவத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்த மஹாகவியின் நூல் வெளியீட்டு விழாவில் இப்படியொரு 'கவிதை படித்தல்' நிகழ்ச்சி மிக நேர்த்தியாகவும் அழகாகவும் அமைந்தது சாலவும் பொருத்தமாகும்.

இத்தகைய சிறந்த பணியைச் செய்தமைக்காக நுஃமான் சிங்காரவேலன் ஆகிய இருவரையும் வந்திருந்த பேச்சாளர்கள் அனைவரும் மனதாரப் பாராட்டினாலும் இந்த நிகழ்ச்சி பற்றிய செய்தியைத் தருகின்ற நானும் அவர்களது சுயநலமற்ற இலக்கியத் தொண்டிற்காக எனது நன்றியையும் பாராட்டுதலையும் தெரிவிக்கிறேன். ★

சிறு குறும்பு

ஒஸ்கார் வைல்டை ஒரு விருந்திற்கமைத்திருந்தார்கள். அங்கே போய் அவர்களிடம் 'எனக்கு இன்று விருந்திற்கு வரமுடியாது என்று சொல்லத்தான் வந்தேன்' என்று சொன்னாராம்.

ஒரு தேசம் இடுக்கண்களை எதிர்கொண்டு சக்திமிக்கதாகி துயரங்களையெல்லாம் வெற்றி பெற்றபின், நடைமுறையில் மென்மையான வாழ்க்கையைத் தொடங்கி அழுகி, அழிந்து விடுகிறது.

— ஒரு கிரேக்க ஆசிரியர்

றைய சிறு கதைகளுக்கும் இது பொருந்தும்.

இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, போரால் ஏற்பட்ட காயங்களை நாடு ஆற்றிக்கொண்டிருந்தது மக்களுக்கு வாழ்விடம், உணவு, மற்றும் முதன்மைத் தேவையான பல பொருட்கள் பற்றுக்குறையாக இருந்தன. அப்பொழுது, பொருளாதாரத்தை மீண்டும் சீர்படுத்துவதிலும், வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதிலுமே சோவியத் மக்கள் பிரதான கவனம் செலுத்தினர். இந்தக் கவனம், கதைகளில் பிரதிபலித்தது இயற்கை. தன்னலமற்ற உழைப்பு, உறுதி, மனவலிமை முதலிய ஆற்றல்களால், பொருளாதார, கலாசார நிர்மாணத்துக்குப் பெரும் பங்காற்றிய மனிதர்கள், சோவியத் சிறுகதைகளின் கதாநாயகர்களாக இருந்தனர்.

வாழ்க்கைத் தரம் உயர, உயர, பொருளாதாயத் தேவைகளின் பிரச்சனை, தீவிரத் தன்மையை இழந்தது. மனிதனுடைய ஆன்மீகத் தேவைகளை நிறைவேற்றும் பிரச்சனைக்கு அது வழிவிட்டது. எனவே மனிதர்களின் ஆளுமை, அவர்களது அக உலக ஆன்மீக வளர்ச்சி ஆகியவற்றில் இலக்கியம் அதிக அக்கறை காட்டத் தொடங்கியது.

மனிதனுடைய ஆன்மீக உலகமானது, எழுத்தாளனுடைய ஆராய்ச்சிக்கான பொருளாக எப்பொழுதும் இருந்து வருகிறது. இன்றைய சிறுகதையின் கதாநாயகனான மனிதனிடமே மாபெரும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. சென்ற தலை

நவீன சிறுகதை பற்றிய

சில குறிப்புகள்

விளதீமிர் போபோரிகின்

புனைகதைகளிலேயே மிகுந்த வேகமுடைய வடிவம் சிறுகதை என்பது அனைவரும் அறிந்த ஒன்று. சமுதாய வாழ்க்கையில் ஏற்படும் மாற்றங்கள், அறநெறிகள் ஆகியவற்றை அதனுடைய உள்ளடக்கமும் குணம்சமும் பிரதிபலிக்கின்றன.

சோவியத் யூனியனின் பல் வேறு மொழிகளிலும் ஆண்டொன்றுக்கு 1500 முதல் 2000 வரையிலும் வெளியாகும். இன்

முறைகளைச் சேர்ந்த மனிதர்களுடைய அறிவைவிட, அவனுடைய அறிவு அதிக ஆழமாகியுள்ளது; அவனுடைய தேவைகளும் பல்வேறு வடிவங்களில் அமைந்துள்ளன. அதிக ஆழமாகச் சிந்திக்கவும், உணரவும் அவன் தொடங்கியுள்ளான்.

அவன் உள்ளத்திலே கிளர்ந்து எழுகின்ற விஷயங்களைச் சித்திரிப்பதற்காக இன்று பல்வேறு ஆய்வு முறைகளையும் விவரிக்கும் வகைகளையும், அவன் எடுத்துக்கொண்டிருப்பது இயற்கையே.

ஒரு குழந்தையின் உள்ளமானாலும் சரி, அல்லது வயது முதிர்ந்தவரின் உள்ளமானாலும் சரி, மனித உள்ளம் எண்ணி மகிழ்ந்து தருகின்ற அனைத்தையும் பற்றி, உளமார்ந்த அக்கறை செலுத்துவது நம் காலத்துச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களின் குணம்சமாக உள்ளது. இந்த எழுத்தாளர்களுக்குச் சிறிய மனிதர்கள் என்றும், பெரிய மனிதர்கள் என்றும் பாகுபாடு கிடையாது. மனிதனிடத்தில் பெரிய அளவில் அல்லது சிறிய அளவில், அல்லது கருணையின்மை, பொறுப்புணர்வு அல்லது அசட்டை ஆகியவை பொதிந்து கிடக்கின்றன. தனது சகோதரர்களுக்கு எவ்வளவு மனித நேயத்தை ஒருவன் தருகிறான் என்பதைப் பொறுத்துத்தான், அந்தமனிதனிடம் அவன் கொள்ளும் மதிப்பின் அளவு நிர்ணயிக்கப் படுகிறது.

சின்னஞ் சிறு கதைகள்

வேகமாக விஞ்ஞானத்தொழில் நுட்ப முன்னேற்றம், உலகில் உள்ள கவலைதரும் அரசியல் நிலைமை, இன்றைய உணர்ச்சித் துடிப்புக்களின் தீவிர

வளர்ச்சி ஆகியவை, சிறுகதையின் வடிவத்திலும் கட்டமைப்பு நுணுக்கங்களிலும் கண்கூடான மாற்றங்களைத் தோற்றுவித்துள்ளன. சிறுகதையின் அளவு மிகவும் குறைந்துள்ளது. விறு விறுப்பான நிகழ்ச்சிகள் அதிகரித்துள்ளன. நடைமேலும் ரத்தினச் சுருக்கமாக விளங்குகின்றது. 'கடிதங்களில் கதைகள்' 'தந்திகளில் கதைகள்' ஆகியவற்றை நாம் இப்பொழுது காண்கிறோம்.

ஒவ்வொரு கதையிலும், வாழ்க்கையின் அலைமோதும் இயக்கத்தோடு இணையாக இருப்பதற்கான இந்த தீவிர ஆசையை எழுத்தாளர்களில் ஒரு பகுதியினர் மட்டுமே அனுபவித்துள்ளனர்; அதுவும் நீண்ட நாட்களுக்கல்ல. அனைத்து நிலைமைகளுக்கும் ஏற்ப மனிதன் தன்னை மாற்றிக் கொள்கிறான். முன்பு தன்னை அயரச் செய்ததும், புதிய எதார்த்தத்தால் தன்மீது 'சுமத்த'ப்பட்டதுமான இயக்கத்தில் பெருகிவரும் உணர்ச்சி வேகத்துக்கு ஏற்பவும் அவன் தன்னை மாற்றி அமைத்துக் கொண்டுள்ளான். இந்த உணர்ச்சி வேகம் எவ்வளவு அதிகமாக இருந்தது என்பதைப் பற்றி அவன் இப்பொழுது கவலைப்படுவதில்லை போலும். அது எவ்வாறிருப்பினும், நிகழ்ச்சிகளின் போக்குக்குப் பின்தங்கி விடாமல், தனது கலை ஆய்வுகளை எழுத்தாளன் தொடர்ந்து கொண்டு இருக்கிறான்.

அமைதியின்மை, அவசரம் ஆகியவை நிறைந்த காலகட்டத்தின் அடிச்சுவடுகள் சிறுகதையில் பதிந்துள்ளன. சாராம்சத்தில் அது மாறியுள்ளது. அதன் நிகழ்ச்சிகள் மேலும் சுருக்கமாகவும் வேகமாகவும்

உள்ளன. ஒற்றை முடிவுக்காக மட்டுமே வேண்டி, ஒரு நிகழ்ச்சியை அல்லது ஒருவரது வாழ்வை ஆசிரியர் சித்திரிக்கும் கதையை இப்பொழுது நாம் காண்பது அரிது. ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட நிகழ்ச்சியும், பல காட்சிகளையும், தோற்றங்களையும், மோதல்களையும் எழுப்புகின்றன. அவை சிந்தனை வெள்ளத்தையே உண்டாக்குகின்றன. வாசகனைக் கருவின் கட்டுக்கோப்புக்கு அப்பாலும் இந்தச் சிந்தனை வெள்ளம் இழுத்துச் செல்லுகிறது.

ஆர் மீனிய உரைநடை எழுத்தாளர் கிராண்ட் மதவோசியான் எழுதிய 'ரயில் நிலையத்தில்' என்ற சிறுகதையின் கதாநாயகன், கிராண்ட் கர்யான் என்ற பெயர் கொண்டவன்; எரவான் கல்லூரியில் பட்டம் பெற்றவன். ஸ்மாகுத் என்ற தனது கிராமத்துக்கு அவன் திரும்பி வருகிறான். பயணம் செய்யும் பெட்டியில் உள்ள அனைவரையும் விடத் தானே உயர்ந்தவன் என்ற அற்பத்தனமான உணர்வுடன் வருகிறான். எராவன் — மாஸ்கோ புகைவண்டியில், தூங்கும் பெட்டியில் ஏறும் அவன், 'அதிர்ஷ்டத்தின் அன்புக் குழந்தை' என்றும் 'யோகசாலி' என்றும் 'அனைவராலும் விரும்பப்படுபவன்' என்றும், தற்பெருமை கொள்கிறான்.

தனது வருகையே ஸ்மாகுத் கிராமத்துக்கு ஒரு பெருமை என்று அவன் எண்ணுகிறான். அவனுடைய சட்டைப் பையில் புத்தம் புதிய பட்டம் உள்ளது! 'நான் உயரமானவன்; ஒல்லியானவன்; வலுமிக்கவன்; நான் நடக்கும் பாணிகூட அழகானது' என்று அவன் தன்னைப்

பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஆனால், அந்தச் சிறு நிலையத்தில் இறங்கி, தனக்காக ஒரு வண்டி அனுப்புமாறு கிராமத்துக்குப் போன் செய்யும் பொழுதுதான் அவனுடைய பட்டத்தைப் பற்றியும், அவனுடைய அழகான தோற்றத்தைப் பற்றியும், எவரும் அக்கறை காட்டவில்லை என்பதை அவன் காண்கிறான். ஸ்மாகுத்தில் அது அறுவடைக் காலம். அவனுக்கென்று ஒரு வண்டி அனுப்பப்படும் வரையிலும் அந்தப் 'பட்டதாரி' காத்திருக்க வேண்டியதுதான்!

புகைவண்டி நிலையத்தில் இரண்டு நாட்கள் காத்திருந்த பொழுது, அவன் தன்னுடைய போலித்தனமான சோம்பலின் உயர் மட்டத்திலிருந்து கீழே இறங்கிவர நேரம் கிட்டுகிறது. தன்னிடம் காட்டப்பட்ட அசட்டையைப் பற்றி அவனுக்கு ஒரே ஆத்திரம்; கோபத்தாலும் உறுத்தலாலும் அவன் வேகிறான். இறுதியில், தனது சொந்த ஊரை அடைவதற்கு முன்பே, அவன் மறுபடியும், ஸ்மாகுத் கிராமத்தின் சாதாரண குடிமகன் ஆகிறான்!

தனது மக்களின் நற்பண்பு நிறைந்த நகைச்சுவையும், அவர்களின் நேர்மையான உள்ளத்தையும், அவன் மீண்டும் நேசிக்கத் தொடங்குகிறான்.

சுய ஏமாற்றமும், அகம்பாவமும், தனி நபர் வாதமும் கதையில் நேரடியாகக் சாடப் படவில்லை. ஆனால், அதைப் படிக்கும்பொழுது, கதாநாயகனின் குழந்தைத் தனமான அகம்பாவத்தையும், ஆணவத்தையும், எள்ளி நகையாடாமல் இருக்க முடியாது. சோவியத் ஆட்சிக் காலத்தில், தனது

பணியை உணர்ந்து அக்கறை செலுத்தும் ஒவ்வொரு தொழிலாளியும், 'அறிவாளிகள்' முன்பு அடங்கி ஒடுங்கி நிற்பதையும் ஒரு காலத்தில் மிக அபூர்வமாகவும் உயர்வாகவும் கருதப்பட்ட பதவிகளில் அமர்ந்திருப்போர் முன்பு பம்மிப் பதுங்கி நிற்பதையும், வெகு காலத்திற்குமுன்பே விட்டுவிட்டார்கள் என்ற உண்மையை நாம் உணர்கிறோம். எங்கேயோ ஒதுக்குப் புறமாக இருக்கும் மலைக் கிராமம் கூட, கர்யான் போன்ற பட்டதாரிகளை மட்டுமின்றி, புகழ் பெற்ற ஆராய்ச்சியாளர்களையும், கலைஞர்களையும், எழுத்தாளர்களையும், தளபதிகளையும் உருவாக்குகிறது என்பதையும் அறியலாம்.

மிகத் திட்டவாட்டமான, கட்டாயமான அம்சங்கள் என்பது நவீனச் சிறுகதையில் கிடையாது; இதை அதன் முக்கிய

மான குணம்சம் என்று கூறவேண்டும். கவிதைத் தன்மையுள்ள கதைகளில் கிண்டல்களையும் பத்திரிகைப் பண்புகளையும் காணலாம்.

கிண்டல்கதைகளில் அருமையான கவிதை நயங்களைக் காணலாம். எமது விஞ்ஞானப் புனைகதைகளில் தற்கால வாழ்க்கை முறைகளின் அம்சங்களைக் காணலாம். எமது தற்கால வாழ்க்கையில் கற்பனை அம்சங்களைக் காணலாம். இவை அனைத்தும் இயற்கையே. ஏனென்றால், முற்றிலும் இசைந்து வராதவை என்று முன்பு கருதப்பட்ட அம்சங்கள், இன்றை வாழ்க்கையில் நிரம்ப உள்ளன. வாழ்க்கை மேன்மேலும் சிறந்ததாகவும், வளமானதாகவும், சுவை மிக்கதாகவும் ஆகி வருகிறது; அதே சமயத்தில், சென்ற காலத்தை விட மிகச் சிக்கலானதாகவும் ஆகி வருகிறது. ★

வாழ்த்துக்கள்

பிரபல ஈழத்து இளந்தலைமுறை எழுத்தாளர்களான திருவாளர்கள்:

- செங்கை ஆழியான்'
- 'துருவன்'
- செ. யோகநாதன்
- செ. கதிர்காமநாதன்
- ச. சண்முகலிங்கம்

ஆகியோர் இலங்கை நிர்வாக சேவைப் பதவிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டுள்ளனர். பொறுப்பான இப்பதவிக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ள இந்த ஐந்து எழுத்தாளர்களுக்கும் மல்லிகை தனது மனமார்ந்த வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிக்கின்றது.

— ஆசிரியர்.

மு. பொன்னம்பலத்தின்
கட்டுரை தொடர்பாக.....

கவிதையும் நாடகமும்

எம். ஏ. நுஹ்மான்

சிறு கதையில் ஏன் நாடகம் எழுதவேண்டும்? நாவலில் ஏன் நாடகம் எழுதவேண்டும்? என்று யாரும் கேள்வி எழுப்புவதில்லை. அவ்வாறு யாரும் கேட்டால் அது சிரிப்புக் கிடமானதாக இருக்கும். அது போன்றே சிறுகதை நாடகம், நாவல் நாடகம் என்று யாரும் பிரஸ்தாபிப்பதில்லை. அவ்வாறு பிரஸ்தாபித்தால் அதுவும் சிரிப்புக்கிடமானதாகவேதான் இருக்கும். ஆனால் கவிதையில் ஏன் நாடகம் எழுதவேண்டும் என்று கேட்பதோ, கவிதை நாடகம் என்று பிரஸ்தாபிப்பதோ அவ்வாறு சிரிப்புக்கிடமானதாகத் தோன்றுவதில்லை. இதற்குக் காரணம் என்ன? கவிதையைப் பற்றிய திட்டவட்டமில்லாத—தெளிவில்லாத கருத்துக்கள் வேருன்றி நிலைபெற்றிருப்பதே இதன் காரணமாகும்.

கவிதையில் ஏன் நாடகம் எழுதவேண்டும்? என்ற கேள்வியும், கவிதை நாடகம் என்ற பிரயோகமும் எதைக் காட்டுகின்றன? கவிதையையும், செய்யுளையும் நாம் இன்னும் திட்டவட்டமாக வேறுபிரித்துக் கொள்ளவில்லை என்பதையே

காட்டுகின்றன. கவிதை ஒரு மொழி உருவமா? அன்றேல் ஓர் இலக்கிய வடிவமா? என்பதை நாம் இன்னும் சரியாகத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளவில்லை என்பதைக் காட்டுகின்றன. ஒரு மொழி உருவத்தையும், ஓர் இலக்கிய வடிவத்தையும் நாம் ஒன்று சேர்த்துக் குழப்பிக் கொள்கின்றோம் என்பதைக் காட்டுகின்றன.

இத்தகைய குழப்பங்களுக்கு நான் இன்னும் அநேக உதாரணங்களைக் காட்ட முடியும். அவற்றுள் இரண்டை மட்டும் கீழே தருகின்றேன்.

1. உணர்ச்சி வெளியீட்டுக்கு ஏற்ற மொழி உருவம் கவிதை; சிந்தனை வெளியீட்டுக்கு ஏற்ற மொழி உருவம் உரைநடை. இவற்றுள் முதலில் தோன்றியது கவிதை. பின்னர் தோன்றியது உரைநடை.

(நா. வானமாமலை)

2. கவிதையைப் பற்றிய கருத்துத் தோன்றும் பொழுது முதலில் அதற்கும் உரைநடைக்கும் இடையில் உள்ள வேறுபாடே எவருக்கும் இயல்பாக

நினைவுக்கு வரும். இந்த வேறு பாடு எத்தகையது என்று கேட்கின் கவிதையில் ஒசைநயம் அல்லது இசைத்தன்மை காணப்படும் என்றும், உரைநடையில் அப்பண்புகள் காணப்படுவன வல்ல என்றும் கூறிவிடுவோம். உரை நடையிலும் ஒலிநயம் உண்டு. ஆயின் அது தெற்றெனப் புலப்படுவதில்லை. கவிதையிலே ஒலி ஒழுங்குகளும் அமைதியுமே அதன் தனிப்பண்புகளாக விளங்குகின்றன.

(சு. கைலாசபதி இ. முருகையன் கவிதைநயம்)

இங்கு எடுத்தாளப்பட்ட இரண்டு மேற்கோள்களிலும் உரைநடை என்ற சொல்லுக்கு எதிர்ச் சொல்லாகக் கவிதை என்ற சொல் கையாளப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம். இவற்றில் மட்டுமன்றி 'நாங்கள் கவிதையில் சுடிதம் எழுதிக் கொண்டோம்' என ஒருவர் கூறும்பொழுதும், கவிஞர் சுரதாதன் கவிதைப் பத்திரிகையில் விளம்பரத்தைக்கூடக் கவிதையில் தான் பிரசுரிக்கின்றார் என்று ஒருவர் சிலாகித்துப் பேசும் பொழுதும், பாரதிதாசன் தன் குயில் பத்திரிகையில் ஆசிரிய தலையங்கங்களையும், அறிவித்தல்களையும் கூடக் கவிதையில் தான் எழுதினார் என்று ஒருவர் வியந்து பேசும்பொழுதும் அல்லது ஒரு கவிதையைப் படித்துவிட்டு இது என்ன கவிதை? வசனம்போல் இருக்கிறதே என்று ஒரு வாசகர் குறைபட்டுக் கொள்ளும் பொழுதும் கவிதை என்ற சொல் வசனத்திற்கு எதிர்மறையான பொருளிலேயே கையாளப்படுகின்றது என்பதை நாம் அறியலாம். அதாவது உரைநடைக்கு மறுதலையான செய்யுள் நடையே இங்கு கவிதை என்று குறிக்கப்

படுகின்றது. கவிதை, செய்யுள் என்ற இரு சொற்களும் ஒரே கருத்தில் உபயோகிக்கப் பட்டுள்ளன. ஒரு மொழி ஊடகமே ஓர் இலக்கிய வடிவம் ஆகின்றது என்ற அர்த்தம் அதில் தெரிகின்றது. இந்த உபயோகம் நெடுங் காலமாக நிலவியும் ஒன்றாகும். இதே காரணத்தினால் ஏதாவது பொருள்பற்றிச் செய்யுள் நடையில் எழுதினால் அது கவிதையே என்று ஏற்றுக் கொள்ளப் படுகின்றது. அது சிறந்த கவிதையா இல்லையா என்பதை அளவிடுவதற்கு வேறு சில அளவுகோல்கள் கையாளப் படுகின்றன.

கவிதை, செய்யுள் என்ற இரு சொற்களும் இதுகாலவரை எவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன என்பது இப்போது நம் முன்னுள்ள பிரச்சனையல்ல. இவ்விரு சொற்களினதும் பொருளை வரையறை செய்து கொள்வதே இப்போதையத் தேவையாகும். ஒரு மொழி ஊடகத்தையும், ஓர் இலக்கிய வடிவத்தையும் ஒரே சொல்லால் வழங்குவது பல அனர்த்தங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளதால் இது அவசியமேயாகின்றது.

விஞ்ஞான ரீதியான ஆய்வுகளில் சொற்களின் அர்த்தப் பாடு மிக முக்கியமான ஒன்றாகும். கவிதைபற்றிய ஆய்வுரையிலும் அது விஞ்ஞான ரீதியான ஆய்வுரை எனில் — கையாளப்படும் சொற்கள் திட்டவாட்டமான பொருளைப் பெற்றிருக்க வேண்டியது இன்றியமையாததாகும். ஆகவே கவிதை, செய்யுள் என்ற சொற்களின் பொருளை வரையறை செய்து அவற்றைக் கலைச் சொற்களைப்போல் உபயோகித்தல் அவசியமாகும். ஆகவே முதலில் அவற்றைச் சுருக்கமாக இங்கு விளக்க முயல்கின்றேன்.

எல்லா மொழிகளிலும் எழுத்து மொழி அல்லது இலக்கிய மொழி இருவகையான ஊடகங்களைக் கொண்டு இயங்குகின்றது. அவற்றுள் ஒன்று செய்யுள் மற்றது வசனம் அல்லது உரை. இவற்றுள் செய்யுளே முதலில் தோன்றியது. வசனம் பின்னர் தோன்றியது. பேராசிரியர் வானமாமலை குறிப்பிட்டதும் இவற்றையே. இவ்விருண்டையும் மொழி ஊடகங்கள் அல்லது மொழி உருவகங்கள் என்போம். மனிதனால் எழுதப்பட்ட அல்லது எழுதப்படாத எல்லா இலக்கியங்களும், அறிவியல்களும் இவ்விரு மொழி ஊடகங்களுள் ஒன்றிலேயே அமைந்துள்ளன. அதாவது எல்லாவகை இலக்கியங்களும் அறிவியல்களும் ஒன்று செய்யுளை ஊடகமாகக் கொண்டு அமைகின்றது அல்லது வசனத்தை ஊடகமாகக் கொண்டு அமைகின்றன.

ஆகவே இலக்கியங்களை அவற்றின் மொழி ஊடகங்களைக் கொண்டு செய்யுள் இலக்கியம், உரைநடை இலக்கியம் என இருவகையாகப் பாகுபடுத்தலாம். இந்தப் பாகுபாடு இலக்கிய வடிவங்களைப் பொறுத்தவரை குறிப்பாகச் செய்யுள் இலக்கிய வடிவங்களைப் பொறுத்தவரை மிக முக்கியமானது. பிற செய்யுள் வடிவங்களில் இருந்து கவிதையை வேறுபிரித்து அறிவதற்கு இப்பாகுபாடு துணைபுரியும்.

உரைநடை இலக்கியத்தில் அதாவது படைப்பிலக்கியத்தில் பல இலக்கிய வடிவங்கள் இருப்பதை நாம் அறிவோம். சிறு

கதை, நாவல், நாடகம், உருவகக்கதை, குட்டிக்கதை, நடைச்சித்திரம் போன்றவை உரைநடை இலக்கியத்தின் பார்ப்பும். இவை ஒவ்வொன்றும் உரைநடையை ஊடகமாகக் கொண்டிருந்த போதிலும் தனித்தனி இலக்கிய வடிவங்களே. இவை தனித்தனி அமைப்பு முறைகளையும், பண்புகளையும் கொண்டவை. படைப்பாளியின் ஆக்கு திறன் வெவ்வேறு அளவுகளில் இவற்றில் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது.

இதைப் போன்றே செய்யுள் இலக்கியமும் பல்வேறு வகைப்பட்ட இலக்கிய வடிவங்களை உள்ளடக்குகின்றது. கவிதை, காவியம், நாடகம், ஆகியவையும், கலம்பக, கோவை, குறவஞ்சி, பரணி, உலா, தூது போன்றவையும் வேறுபல பிரபந்தங்களும், புராணங்களும் செய்யுள் இலக்கியத்தின் பார்ப்புவன. தமிழில் தொண்ணூற்றாறு வகைப் பிரபந்தங்களைப் பற்றிக் கூறுவர். இவை அனைத்தும் செய்யுளை ஊடகமாகக் கொண்டிருந்தபோதிலும் தனித்தனி இலக்கிய வடிவங்களே. சிறுகதைக்கும், நாவலுக்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசங்களைப்போல் இவற்றுக்கிடையேயும் அடிப்படையான வேறுபாடுகள் பல உண்டு.

இதுகாலவரை கவிதை ஒரு தனிப்பட்ட இலக்கிய வடிவம் என்று வேறுபிரித்துக் காட்டக்கூடிய வகையில் இச்செய்யுள் இலக்கியங்களுக்கிடையேயுள்ள வேறுபாடுகள் எதுவும் கவனத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை. இவையாவும் செய்யுளையே ஊடகமாகக் கொண்டிருந்தமையால் - செய்யுள் நடையில் எழுதப்படுவது

கவிதை என்றும் கருதப்பட்டு வந்தமையால் - இவை யாவும் கவிதை என்றே விளங்கப்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. காவியங்களிலும், பிரபந்தங்களிலும் இடம்பெறும் விபரணம், வருணனை, உரையாடல் போன்றவற்றை உள்ளடக்கிய ஒவ்வொரு தனிச் செய்யுளும் கவிதையாக மதிக்கப்பட்டு கவிதைக்கு உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டு வந்துள்ளன. இன்னும் நிலைமை அதுவே. அதனால் இன்னும் நாங்கள் அவைகளைக் கவிதைகள் என்றே கருதி வருகின்றோம்.

ஆனால் அவை தனித்தனியான இலக்கிய வடிவங்களின் கூறுகளே என்றும் அக்கூறுகள் என்னும் அணுத்திரள்களின் முழுத்தோற்றமே அவ்விவக்கிய வடிவமென்றும் நம்மால் விளங்கிக் கொள்ள முடிந்தால் கம்ப ராமாயணத்தில் அல்லது கலிங்கத்துப் பரணியில் அல்லது குற்றலக் குறவஞ்சியில் உள்ள விபரணங்களையும், வருணனைகளையும், உரையாடல்களையும் உள்ளடக்கிய தனித்தனிச் செய்யுட்களைக் கவிதை என்று மயங்குவோ, கவிதைக்கு உதாரணம் காட்டி விளக்கவோ முனைய மாட்டோம்.

ஏனெனில் இறுக்கமான விபரணங்கள், அழகிய வருணனைகள், சிறந்த உரையாடல்கள், உவமைகள் போன்ற இவ்வம்சங்கள் இருவகை ஊடகங்களினாலும் எழுதப்படும் எல்லாவகை இலக்கிய வடிவங்களிலும் காணப்படும் பொது அம்சங்களேயாகும். இத்தகைய பல்வேறு அணுக்களின் திரட்சியினாலேயே ஓர் இலக்கிய வடிவம் உருவம் பெறுகின்றது.

ஆகவேதான் கவிதை என்பது காவியங்களில் இருந்தும் ஏனைய பிரபந்த வடிவங்களில் இருந்தும் மாறுபட்ட தனி இயல்புகள் வாய்ந்த ஓர் இலக்கிய வடிவம் என்பதை நாம் இங்கு விளங்கிக் கொண்டால் போதும். அதற்கென்று தனிப்பட்ட பண்புகளும் வடிவமைப்பும் உண்டு; எனினும் கவிதை வடிவத்தின் பண்புகளை விபரிப்பதற்கு இங்கு அவசியம் இல்லை. ஆனால் இலக்கிய வடிவங்கள் அனைத்தும் தமக்குள் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபடுவதைப் போன்றே கவிதையும் பிற இலக்கியங்களில் இருந்து முற்றாக வேறுபடுகின்றது என்பதையும், அது மிகப் பழமையான இலக்கிய வடிவமாகையினால் பழமையான மொழி ஊடகமான செய்யுளிலேயே எழுதப்பட்டு வந்துள்ளது என்பதையும் இதைத்தவிர செய்யுளுக்கும், கவிதைக்கும் வேறு நெருங்கிய தொடர்புகள் எதுவும் இல்லை என்பதையும், ஒரு கவிதை அதன் மொழி ஊடகத்தைப் பொறுத்து நிர்ணயமாவதில்லை என்பதையும் உண்மையில் செய்யுளில் எழுதப்பட்ட ஒரு கவிதை வேறு ஒரு ஊடகத்துக்கு மாற்றப்படும் போதும் - அதாவது வேறு ஒரு மொழிக்கோ, அல்லது செய்யுளில் இருந்து வசனத்துக்கோ பெயர்க்கப்படும் போதும் தன் கவிதைப் பண்பை இழக்காதிருக்கும் நிலை அதன் கவிதைப் பண்பை நிர்ணயிப்பதற்குரிய ஒரு பரிசோதனை என்பதையும் இங்கு நான் சுட்டிக் காட்டலாம்.

பிற செய்யுள் இலக்கிய வடிவங்களில் இருந்து வேறுபட்டதாக இனங்கண்டு கொள்ளப்படும் இக்கவிதை என்னும் வடிவம் சங்க காலத்தில் இருந்து தற்காலம் வரையுள்ள நீண்ட காலப்பகுதியில் தமிழில் தோன்

றியதாகத் தெரியவில்லை. 'நாராய் நாராய்' போல் சில காணக்கிடைக்கின்றனவே தவிர பெருமளவில் இல்லை. தனிப் பாடல் திரட்டில் உள்ளவையெல்லாம் செய்யுள் துணுக்குகளே தவிரக் கவிதையல்ல. இவ்வாறு நெடுங்காலமாகக் கவிதை வடிவம் வழக்காற்று இருந்தமைக்குரிய காரணம் சமுதாயரீதியில் ஆராயப்பட வேண்டியுள்ளது.

கவிதைபற்றி நான் மேலே கூறிய இக்கருத்துக்கள் முற்றிலும் புதிய ஒன்றே. 'தமிழ்க் கவிதைக்கு ஒரு புதிய அறிமுகம்' என்னும் தலைப்பில் நான் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் நூலில் இவைபற்றி விரிவாக விளக்க முயன்றுள்ளேன். அது வேறு சங்கதி.

3

இந்த இடத்தில் நமக்குத் தேவையானது இவ்வளவுதான். கவிதை என்ற சொல் சிறுகதை, நாவல் என்பன போல் தனிப் பண்புகள் உள்ள ஒரிலக்கிய வடிவத்தைக் குறிக்கும். செய்யுள் என்ற சொல் வசனத்தின் எதிர்மறைப் பண்புகளைக் கொண்ட மொழி ஊடகத்தைக் குறிக்கும் இரண்டும் ஒன்றில் ஒன்று தங்கி இருக்கவில்லை.

ஆகவே கவிதை நாடகம் என்ற பதப்பிரயோகம் குழப்பமானது மட்டுமன்றி அபத்தமானதும் ஆகும்.

கோபுர வாசலுக்கு எழுதிய ஒரு விமர்சனக் குறிப்பிலும், கோடைக்கு எழுதிய ஓர் அறி

முக உரையிலும் கவிதை நாடகம் என்ற பதத்தை நானும் கையாண்டுள்ளேன் என்பதை ஆம் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். தவறு யாருடையதாயினும் அது திருத்தப்பட வேண்டியதே. கவிதை நாடகம் என்ற பதப்பிரயோகம் கவிதை என்ற இலக்கிய வடிவத்தையும், நாடகம் என்ற பிறிதோர் இலக்கிய வடிவத்தையும் ஒன்றிணைத்துக் குழப்புகின்றது. நாடகத்தில் அது கவிதையைத் தேட வைக்கின்றது. செய்யுளில் எழுதப்பட்ட ஒரு நாடகம் நாடகமாக மேடைக்கு உதவாததாக இருந்தபோதிலும் கவிதையைப் பொறுத்தளவில் ஓரளவு தேறுபவையாக இருக்கின்றது என்று ஒன்றில்லாத இன்னொன்றாக எண்ணி அமைதிகாண அது வழிசமைக்கின்றது. இது ஒரு மொழி ஊடகத்தையே ஓர் இலக்கிய வடிவமாகவும் எண்ணி மயங்குவதன் விளைவே தவிர உண்மையில் நாடகத்துக்கும் கவிதைக்கும் நேரடியான தொடர்புகள் எதுவும் இல்லை. இரண்டுமே அதிக பட்ச வேறுபாடுடையவையாகும்.

ஆயினும் ஒரு சிறந்த கவிதை பிற இலக்கிய வடிவங்களுக்கு இல்லாத அளவு நுட்பமும், திட்டமும், செறிவும் கொண்டு அவற்றினால் ஏற்படுகின்ற இறுக்கத்தினாலும் இவை ஒன்று சேர்ந்து தோற்றுவிக்கின்ற உணர்வுநிலை மிகைப்பினாலும் ஒரு தனித்தவகையில் மனதை ஈர்க்கும் சக்தி பெற்றிருப்பதனால் - சிறுகதை, நாவல், நாடகம் போன்ற பிற இலக்கிய வடிவங்களில் இத்தகைய பண்புகளில் சிலவற்றைக் காணும்போது 'சா கவிதை போல் இருக்கின்றதே' என்று ஒரு வாசகன் அல்லது ஒரு விமர்

சகன் வியந்துரைப்பதும் இயல்பாக உள்ளது. கோடாவின் வருகைக்காக என்ற நாடகத்தைப் பார்த்துவிட்டு ஜோன் வெயின் என்பவர் கூறிய அக்காலங்களில் கவிதை நாடகங்கள் என்ற பெயரில் பிரபலம் பெற்று விளங்கியவற்றை விட அது கவிதைத்தன்மை நிறைந்திருந்ததை உணர்ந்தேன் என்ற வியப்புரையும் இந்த வகையானதே. அந்த நாடகத்தின் ஆக்குதிறனையே அது வெளிக்காட்டுகின்றது மற்றும்படி ஒரு கவிதைக்கும் நாடகத்துக்கும் அல்லது வேறு இலக்கிய வடிவங்களுக்கும் தொடர்புகள் இல்லை.

எனினும் நாடகமும் கவிதை போல் ஒரு பழமையான இலக்கிய வடிவம் என்பதையும் அதே காரணத்தினால் அக்காலத்தில் பொது வழக்கில் இருந்த செய்யுள் நடையிலே நாடகமும் எழுதப்பட்டது என்பதையும் நாம் மனம் கொள்ளவேண்டும். உரை நடையிலும் பழங்காலத்தில் நாடகங்கள் எழுதப்பட்டன எனினும் அவை அருந்தலாகவே காணப்பட்டன. ஆனால் பிற்காலத்தில் உரைநடை வளர்ச்சியடைந்த பின்னர் புதுப்புது இலக்கிய வடிவங்கள் தோன்றிப் பிரபலம் பட்டதன் பின்னர் நாடகங்களும் பெரும்பாலும் உரைநடையிலேயே எழுதப்பட்டன. அதேசமயம் செய்யுளில் நாடகம் எழுதும் வழக்கும் இருந்துவந்தது. ஆகவே ஒரே இலக்கிய வடிவம் இருவகை மொழி ஊடகங்களில் எழுதப்படும் நிலைமை தோன்றியது. உரைநடை செல்வாக்குப் பெற்ற பின்னர் செய்யுள் நடையே கவிதை என்று வழங்கும் நிலையும் நிலைபெற்றதனால் செய்யுளில் எழுதப்படும் நாடகமும் கவிதை

நாடகம் என்று வழங்கப்படலாயிற்று. இது தவிர கவிதைக்கும், நாடகத்துக்கும் வேறு வகையான தொடர்புகள் இல்லை என்பதே உண்மை.

4

இந்த அடிப்படைகளில் இருந்தே நாம் நண்பர் மு. பொன்னம்பலம் அவர்களின் கட்டுரையை அணுகவேண்டும். நண்பர், கவிதை நாடகம் என்ற பதப்பிரயோகத்தைக் கையாண்டதாலும் செய்யுள் ஊடகத்தையும், கவிதை வடிவத்தையும் முற்றாகப் பிரித்தறியாத படியாலும், நாடகத்தில் கவிதையைக் காணவும் நாடகமாக இல்லாவிட்டாலும் ஓரளவு கவிதையாகத் தோன்றுகின்றது என்று சொல்லவும், கவிதை உரையாடல்கள் கவிதையாக இருக்கின்றனவேதவிர உரையாடல்களாக இல்லை என்று மயங்கவும் நேரிட்டிருக்கின்றது என்பதைத் தவிர அவர் அடிப்படையில் செய்யுளில் நாடகம் எழுதுவதைப்பற்றியே விவாதித்துள்ளார் என்பது தெளிவு. செய்யுளில் நாடகம் எழுதப்படும் போது ஏற்படுகின்ற பிரச்சினைகள் பற்றியும், செய்யுள் நடையில் இனியும் நாடகம் எழுதப்படத்தான் வேண்டுமா என்பது பற்றியும் அவரது கட்டுரையில் விவாதிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனால் அவர் கவிதை என்ற கையாண்ட இடங்களில் நாம் செய்யுள் என்ற சொல்லை உபயோகிக்கலாம். ஆகவே நாம் நண்பரின் கேள்வியை மாற்றி அமைத்துக் கொள்ளலாம். இப்போது கேள்வி இதுதான்.

செய்யுளில் ஏன் நாடகம் எழுத வேண்டும்? செய்யுள் நடையில் நாடகம் எழுதப்பட்டதான் வேண்டுமா?

செய்யுள் நடையில் நாடகம் எழுதுவது ஒரு வரலாற்று நிகழ்ச்சியேதவிர அது ஆரம்பத்திலேயே காரணகாரியத் தொடர்புடன் செய்யப்படவில்லை என்பது தெளிவு. நண்பர் மு. பொ. குறிப்பது போல் செய்யுள் நடையே பெருவழக்கில் இருந்த காலத்தில் நாடகம் எழுதுவதற்குச் செய்யுள் நடையைக் கையாள்வது தவிர்க்க முடியாததாக இருந்தது. இப்போதுகூட அது காரண காரியத் தொடர்புடன்தான் நடைபெறுகிறது என்று சொல்வதற்கில்லை. தற்காலக் கவிஞர்களுட்கிலர்; அதுவும் செய்யுள் நடையையே தம் கவிதைகளை எழுதுவதற்கும் பயன்படுத்துபவர்கள், தாங்களே நாடகம் படைப்பாற்றலும் உள்ளவர்களாக இருப்பவர்கள் மட்டும் தாங்கள் படைக்கும் நாடகங்களைச் செய்யுள் நடையில் எழுதுகின்றார்கள். அவர்கள் கூடத் தாங்கள் எழுதும் நாடகங்களைக் கவிதை என்று கருதினால் அது அவர்களின் கவிதைபற்றிய கருத்துக்குறைபாட்டையே காட்டும்.

ஒரு படைப்பாளி பல்வேறு வகைப்பட்ட இலக்கிய வடிவங்களைக் கையாளக் கூடியவனாக இருப்பது இயல்பு. ஷேக்ஸ்பியர் பிரதானமாக நாடக ஆசிரியனே எனினும் கவிதை ஆற்றலும் அவனிடம் இருந்தது. தாகூர் பிரதானமாகக் கவிஞரே எனினும் நாவல், சிறுகதை, நாடகம் என்பன புணையும் ஆற்றல் மிக்கவராக இருந்தார். அது போல் மஹாகவி, முருகையன், எலியட் போன்றவர்கள் பிரதா

னமாகக் கவிஞரே எனினும் அவர்கள் நாடக ஆற்றலையும் வெளிப்படுத்தி உள்ளனர். அதன் பொருட்டுத் தங்களுக்குக் கைவந்த மொழி ஊடகத்தைப் பயன்படுத்தி உள்ளனர். இது ஒரு இயல்பான நிகழ்ச்சியே யாகும்.

எனினும் வசனத்தின் ஆதிக்கம் வளர்ந்த பிற்காலத்தில் சில காரணங்களினால் செய்யுள்மீது சந்தேகமும் அவநம்பிக்கையும் தோன்றின. செய்யுளைக் கையாண்ட பலர் பழைய மரபில் இருந்து விடுபட முடியாமல் இருந்தது அதற்கு ஒரு பிரதான காரணமாகும். அவர்கள் பழைய மரபு சார்ந்த பொருள்களையே செய்யுள் நடையில் எழுதினர். அதனால் அவர்கள் கையாண்ட செய்யுள் நடை காலத்துக்கேற்றவாறு நவீனத்தன்மை பெற முடியாது போயிற்று. தற்கால வாழ்வையும், பொருளையும் செய்யுள் நடையில் வெளிக்காட்ட முடியாது என்ற சந்தேகம் பலருக்கு ஏற்பட்டது. அதனால் செய்யுள் நடைமீது பரவலாக ஒருவகை வெறுப்புத் தோன்றியது. ஆனால் அதேசமயம் இன்னுமொரு புறத்தில் செய்யுள் நடை தற்கால வாழ்வுக்கு ஏற்றவகையில் நவீனப்பட்டு வளர்ந்து வந்ததைப் பலர் கவனிக்கத் தவறி விட்டனர்.

எது எப்படி இருந்தபோதிலும் செய்யுள் நடை பொதுவாக இரண்டாம் பட்சமாகக் கருதப்படலாயிற்று. அதனால் செய்யுள் நடையைக் கையாண்ட சிலர் அதைக் கைவிடவும் நேர்ந்தது அநேக நாடகங்களை எழுதிய ஹென்றி இப்சனும் இவ்வாறு செய்யுள் நடையைக் கைவிட்டவரே. இனி நாடகங்களைச் செய்யுள் நடையில்

எழுதத் தேவையில்லை என்று கருத்துத் தெரிவித்து உரை நடையிலேயே நாடகங்களை எழுதினர்.

இத்தகைய காரணத்தினால் தான் செய்யுள்நடையில் நாடகம் எழுதியவர்களுக்கு அவ்வாறு எழுதுவதற்குரிய நியாயமான காரணங்களைக் கண்டிப்பிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. டி. எஸ். எலியட் என்பவர் இவ்வாறு சில காரணங்களைக் கண்டு காட்டினார். எனினும் அவர் கண்டு காட்டிய காரணங்கள் என்று ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியவைதாமா? என்ற கேள்வியையும் நண்பர் மு. பொ. எழுப்பியுள்ளார்.

ஆனால் இங்கு நாம் விளக்கிக் கொள்ள வேண்டியது இவ்வளவுதான். செய்யுளில் நாடகம் எழுதுவது ஒரு வரலாற்று நிகழ்ச்சி. ஆரம்பத்தில் இருந்து நாடகம் செய்யுளில் எழுதப்பட்டு வந்ததினால் - அந்த வழமைபற்றி செய்யுள் ஆற்றல் உள்ள சிலரால் அது இப்பொழுதும் செய்யுள் நடையில் எழுதப்பட்டு வருகின்றது.

5

நண்பர் பொன்னம்பலத்தின் அடிப்படையான வாதம் என்ன? இப்போது செய்யுளில் நாடகம் எழுதப்படுவதை அவர் ஆதரிக்கிறாரா? எதிர்க்கின்றாரா? இதற்குத் திட்டவாட்டமான விடை அவரது கட்டுரையில் இல்லை. எனினும் தற்காலத்திலும் செய்யுளில் நாடகங்கள் எழுதப்படுவதை நியாயப்படுத்தும் வகையில் டி. எஸ். எலியட் காட்டிய இரண்டு காரணங்களை

விளக்கி அவற்றின் அடிப்படையில் இன்றையச் செய்யுள் நாடகங்களை அணுகியதன் மூலம் அவர் இரண்டு வகையான முடிவுக்கு வருகின்றார்.

1. பழமை சார்ந்த கருப்பொருட்களை அதாவது பழைய சரித்திர புராணக் கதைகளை அல்லது தற்காலக் கருப்பொருட்களைக் கொண்ட கடுழியம்போன்ற இயல்பிலி நாடகங்களை செய்யுள் நடையில் எழுதுவதை ஏற்றுக் கொள்ளலாம்.
2. சமகால நிகழ்ச்சிகளை சமகாலப் பின்னணியில் சித்திரிக்கும் யதார்த்த பூர்வமான நாடகங்களை எழுதுவதற்குச் செய்யுள்நடைவளைந்து கொடுப்பதில்லை, அதனால் அவை தோல்வி அடைகின்றன.

பழமை வாய்ந்த நாடகங்களுக்குப் பொருந்தும் செய்யுள்நடை தற்கால நாடகங்களுக்கு ஏன் பொருந்தவில்லை? அதற்கு நண்பரே காரணம் காட்டுகின்றார். "பழைய சரித்திர புராணக் கதைகளைக் கவிதை (செய்யுள்) நாடகத்தில் அமைக்கும் போது அப்பாத்திரங்கள் பேசும் பேச்சு கவிதை நடையில் (செய்யுள்) அமைந்திருந்தாலும் அது நமக்குச்செயற்கையாகத்தெரிவதில்லை. கவிதைக்கும் (செய்யுளுக்கும்) பழமைக்கும் தொடர்பு இருப்பதால் இப்படித்தான் அந்தக் காலத்தில் கதைத்திருப்பார்கள் என்று நாம் திருப்திப்படுகின்றோம்.

(வளரும்)

தியானம்

என். கே. மகாலிங்கம்

கடந்த மூன்று நாட்களாகச் செறிவான மழை. இரவு - பகல் என்ற பேதம் மழைக்கு இருக் வில்லை. பேய் மழை என்னும ளவுக்கு பலத்த மழை. நேற்று இரவு தான் அது ஒருவாறு ஓய்ந்து மறையத் தொடங் கிற்று. இனிமேல் அப்படிப்பட்ட மழை இல்லை என்பதற்குப் பல அறிகுறிகளும் இருந்தன. விடிந்து ஒருசில மணி நேரம் கடந்தும் கூட சாதாரணமான குளிர், உடலின் தண்மைத் தன் மையை இன்னும் குறைக்காமல் வைத்துக் கொண்டிருந்தது.

ஓலைக்குடிசை, தண்மையைப் போக்காமல் அப்படியே வைத் திருக்கிறது. அதை அவனால் - அவன் பெயர் எங்களுக்கு அவ சியமில்லை. - இன்னும் உணர முடிகிறது. குடிசையிலும் ஓர் அறை - உள் வீடு - இருக்கிறது. வீடுகளும் மனதைப் போன்றவை

போலும். சிலரின் மன அறைக ளும் திறக்கப்படாமலே பூட்டிக் கிடப்பதுபோல பல வீட்டின் அறைகளும் சதா பூட்டிக்கிடக் கின்றன. ஆனால் அவனுடைய குடிசை - அது அவனுக்கு வீடு - சாத்திக்கிடக்கிறது. பிறருடைய வீடுகள் சில - அல்லது அறைக ளாவது - பூட்டுப் போட்டுப் பூட் டியே கிடக்கும். ஆனால் இவனு டைய வீடு எந்நேரமும் பூட்டப் படுவதில்லை பூட்டவேண்டும் என்று அவன் நினைப்பதுமில்லை, அவசியமும் இல்லை. எதற்கும் திறந்து கிடக்கவேண்டும் என்பதே அவன் நோக்கம்.

குளிர் குறைந்து கொண்டு தான் வருகிறது. ஆனால் முற் றாக எடுபடவில்லை. முற்றாக எடு பட்டு விடக்கூடாது என்பது அவன் உள் விருப்பமது. இத மான குளிர்ச்சியில் ஏகாந்தமான ஒருவித தனிச் சுகத்தை இவனால்

புறம்பாக உணர முடிகிறது. குளிர்ச் சுகத்தை நிரந்தரமாகும் நினைவில் கண்களை மூடி சிறிது நேரம் அதே உணர்வில் ஒன்றிவிட நினைத்து கண்ணை மூடிக்கொள்கிறான். குளிர் உணர்வுகள் இதமாக ஒத்தடம் கொடுத்துப் பல நிமிடநேரம் உணர்வுகளை ஒன்றச் செய்து விடுகின்றன. உணர்வுகளுக்கு அப்படிப்பட்ட வலிமை சக்தி. உணர்வுக் கம்பிகளின் பிணைப்பு இறுக்கமாகின்றன. மின் சக்தியின் வலிமையினால் ஏற்படும் இறுக்கம், உணர்வுக் கம்பிகளை மேலும் இறுக்கி விடுகின்றன. கம்பிகளின் பிரிக்கமுடியாத இறுக்கம்; இதமான உணர்வுகளின் தன்மை இறுக்கம், இவை இரண்டின் பிணைப்பினாலும் உலகத்தை மறந்து பல நிமிடநேரம் உணர்வுகளின் கதகதப்பில் திளைக்கிறான்.

அடுத்த குந்தில் படுத்திருந்த அவன் தாயார் - ஆச்சி - அவனுடைய ஒரே ஒரு உலகம். குளிர்க்காக வாசலில் கட்டியிருந்த சாக்கை மேலே சுருட்டி ஈர்க்கால் கட்டுகிறான். அதுவரை ஒழித்திருந்த சூரிய ஒளி அவனுடைய பாயில் தெறித்துச் சிதறுகிறது. பாயில் படுத்துக் கண்ணை மூடி மௌன நிலையில் இருந்த அவனுடைய கண்ணைத் திடீரெனக் கூசச் செய்கிறது. கண்ணைத் திறக்காமலே அவன் மறுபக்கம் திரும்பிக் கொள்கிறான். இப்பொழுது அவன் உணர்வுகள் திடீரெனச் சூடேறிக் கொள்கின்றன.

அவன் ஆச்சியும் இன்று வழக்கத்துக்கு மாறாக அதிக நேரம் தூங்கிவிட்டான். அல்லாவிடில் சூரியன் உதிக்கு முன்பே எழுந்து தன் கடமைகளை முடித்துக் கொள்பவள் அவள். அன்று

விடிந்த பின்னரே எழுந்து சூரியனை வீட்டுக்குள் விட்டு, அவள் வெளியே செல்லுகிறாள். வாழ்க்கையில் பல வருடங்கள் சதாதன்னை இயந்திரமாக்கிக்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தவளுக்குச் சில வேளைகளிலாவது குளிர், பஞ்சி, சோம்பல் என்பனவும் உள்ளன்மேலும் கடந்த மூன்று நாட்கள் மழை, அவளைக்கூடச் சிறிது நேரம் படுக்கையில் சுகம் எடுக்கச் செய்திருக்கிறது.

தாயாரைப் பற்றி அதிகம் கவலைப்படத் தேவையில்லை என்ற நினைவில்தான் இப்போதிருந்தான். அவனுடைய கவலை— நோக்கம் — உணர்வுகளுடைய இதத்திற்கும் சூரிய ஒளியின் தாக்கத்திற்கும் இடையே நடைபெறும் சேர்க்கை மாற்றங்களைப் பற்றியே உள்நோக்கி ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. உணர்வுகளை, உணர்வுகளின் துல்லிய மாற்றங்களின் அளவுகளை, அணுவணுவாக அளந்து நிறுத்திப் பார்த்துக் கொள்கிறான். மாற்றங்களை நிறுத்தி அவனால் சாவகாசமாக அளக்க முடிகிறது. ஆனால் மாற்றங்கள் துரிதமாக நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஒளியின் தாக்கத்தை எதிர்த்த தாக்கலுடன் சமாளிக் முடியாத கதகதப்பான உணர்வுகள் படுவேகத்தில் பின்வாங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. இரு — வேறுபட்ட உணர்வுகளின் சங்கமத்தில் பிறக்கும் வேறொரு மாற்ற உணர்வையும் அவனால் சிறிது சிறிதாக உணர முடிகிறது. உணர்வுகளின் கலவியல் பிரசவீக்கும் வேறொரு பிரிக்க முடியாத உணர்வுக் குழந்தை அது. அவ்வுணர்வுக் குழந்தை உருவத்தை, சிறிது சிறிதாக துல்லியமாக உணர முடிகிறது. அந்த உணர்வின் வளர்ச்சியில் தன்னை ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்கிறான். அதன்

வளர்ச்சி மாற்றங்கள் உணர்வு ருவ வளர்ச்சிகள்-தங்களை இனங் காட்டிக் கொள்கின்றன. வளர்ச்சியுடன் ஒன்றிக்கொண்டு தன்னை மறந்து தியானத்தில் அவன் இருந்துகொண்டு இருக்கிறான்.

அவன் ஆச்சி முட்டைக்கோப்பியுடன் வந்து 'தம்பி, தம்பி' என்று கூப்பிட்ட பின்னர் தான், இவ்வுலக உணர்வுகளுக்கு அவனைக் கொண்டுவர முடிந்தது. ஒருவாறு உணர்வுகளைக் கலைக்க விரும்பாமலே எழுந்த அவன், செம்புக்குள் இருந்த தண்ணீரை வாய்க்குள் ஊற்றிக் கொப்பிளித்து, தட்டியை உயர்த்தி முற்றத்தில் தூரத் துப்பிக் கொண்டான். முட்டைக் கோப்பிக் கிளாசை வைத்துவிட்டு ஆச்சி அவனைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். கிளாசைக் கையில் தூக்கிய அவன் பார்வை, வெயில் ஏறியவுடன் உள்ளே வாச

லூடாகப் படை எடுத்துக் கொண்டிருந்த அட்டைகளிலே விழுந்தது. அட்டைகள் ஊர்ந்து வரும் இதமான உணர்வுகளை அவன் தன்னுள் உணர்ந்து கொண்டிருந்தான். அதுவரை ஒன்றும் பேசாமல் இருந்த ஆச்சி, அட்டைகளை வீட்டுக்குள் பார்த்துவிட்டு, அவற்றைத் தூக்கி எறிவதற்கு ஈர்க்கு எடுக்கப் போய்க் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் அவனுக்கு அவை அட்டைகளாகத் தெரியவில்லை. அட்டை ஊர்தலின் உணர்வுகள் யாவற்றையும் இறுக்கிப் பிணைத்து ஒவ்வொரு நரம்பு நாளங்களின் ஊடாகவும் உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறான்.

உணர்வுகளின் ஊற்றுக்களுடன் இன்னும் சங்கமமாகிக் கொண்டிருந்தான் அவன். ★

அடுத்த இதழ்

நீர்கொழும்பு
சிறப்பு மலர்

1. அக்கினி
2. பிரார்த்தனை
3. முடிவற்ற முடிவுகள்
4. இலக்கிய கால நினைவுகள்
5. மண் மனம்
6. வளர்மதி நூலகம்
7. கவிதைகள்
8. நீர்கொழும்பும் பெயர்க் காரணங்களும் — தேவன்

- நீர்கொழும்புர் முத்துலிங்கம்
- மு. பஷீர்
- ந. தர்மலிங்கம்
- இரா சிவம்
- தேவி
- லெ. முருகபூதி
- செ. செல்வரெத்தினம்

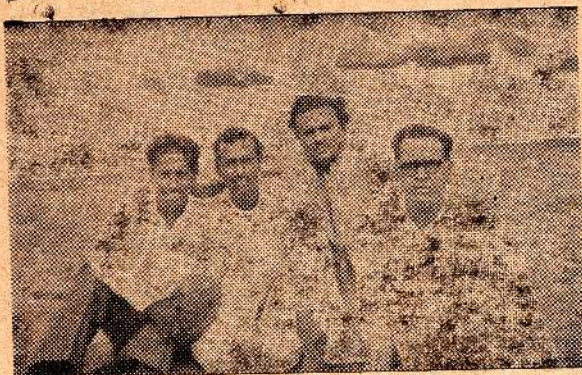
சம்பளம்

மு. சடாட்சரன்

இன்னும் சம்பளம் கிடைக்கவில்லை
இன்றே இருபத் தெட்டாந் திகதி!
சீலைக் கடைக்கும் சில்லறைக் கடைக்கும்
நாலுநாள் தலையைக் காட்டவே இல்லை.
அரிசுக் காசும் அப்பக் காசும்
விறகுக் கடனும் வைத்தியச் செலவும்
கொடுக்கப் பிந்தினேன் கோபிக் கின்றூர்
கொடுஞ்சொல் அம்புகள் தொடுக்கின்றார்கள்,
இன்னும் சம்பளம் கிடைக்க வில்லை
இன்றே இருபத் தெட்டாந் திகதி.

நொந்து நொந்து நொடிந்திடக் கையில்
வந்து மறுநாள் வற்றி மறையும்
கானல் நீராய் கடலின் சேராய்
வான மீனாய் வாட்டிடும் பணமே,
வீடெலாம் நிறையும் விளக்கொளி போலவும்!
பாடலில் நிறையும் பன்சுவை போலவும்
வெண்ணிலாச் சொரியும் தண்ணொளி போலவும்
பன் நெடுங்காலம் எம்மொடு வரமு
சம்பளம் யாவரும் சமமாய்ப் பெறுவோம்!
நம்பிக் கையொடு நாமுழைப் போமே!

டொ
மி
னி
க்
ஜீ
வா

ஒரு படைப்பாளியைப் பற்றி இன்னொரு சிருஷ்டியாளனின் பார்வை

தேர்தல் சமயத்தில் ஊர் ஊராக, மேடை மேடையாக 'திருவாரூர்த் தெருப் பொறுக்கியே...' என்ற பாணியில்—பச்சையாகச் சொல்லப் போனால் அடியாட்கள்—கொட்டாஞ்சேனைக் கள்ளுக்கடைக்கு முன்னால் நின்று பிதற்றும் சண்டியர் பாஷையில்—தனக்குப் பிடித்த மில்லாத அரசியலில் தலைவர்களைப் பற்றித் திட்டித் தீர்த்தார்.

என்னதான் கருத்து வித்தியாசம் இருந்தாலும் இப்படி மட்டரகமாக ஒரு பொது மேடையில் ஒரு கலைஞன்—மதிக்கப்படத் தக்க படைப்பாளி ஒருவன்—தன்னைக் கீழிறக்கிக் கொண்ட சம்பவத்தை நேரில் பார்த்த நல்லெண்ணம் படைத்த பலர், குறிப்பாக நண்பர் ஜெயகாந்தன் எந்தக் கட்சிக்காகத் தேர்தல் பிரசாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்தாரோ அதே கட்சியைச் சேர்ந்த பல கணவான்கள் வருத்தம் தெரிவித்துள்ளார்கள்.

இவரது தேர்தல் வாதம் சரியானால்—திருவாரூர்த் தெருப் பொறுக்கி அரசியலுக்கு வரக் கூடாதா என்ன? பெரும் பெரும் மிட்டா மிராசுதாரர்கள் தான் அரசியலில் தலைமை வகிக்க வேண்டுமா? இதே அளவுகோலை வைத்துப் பார்த்தால், இவரால் பெருந் தலைவர் என வர்ணிக்கப்படும் சிண்டிகேட் காமராஜர் கூட ஒரு காலத்தில் விருதுநகரில் தேங்காய் மண்டியில் ஈ ஓட்டிக் கொண்டிருந்தவர் தானே? அவர் ஒரு கட்டத்தில் இந்திய அரசியலையே நிர்ணயிக்கும் 'கிங் மேக்க' ராக உயரவில்லையா? இவரது வாதப்படி காமராஜரும் அரசியலுக்கு வந்திருக்கக் கூடாதே! ஏன் நண்பர் ஜெயகாந்தன் கூட மேடையேறி அரசியல் பேசக் கூடாதல்லவா? தனது சொந்த ஊரான கரூரில் இருந்து டிக்கட் இல்லாமல் ரெயிலேறி மெட்ராஸ் வந்து, செருப்புத் திருடியதாக அவரே ஏற்றுக் கொண்டுள்ளாரே சரஸ்வதிக் கட்டுரையில். வெறும்

அரசியல் விரோத காழ்ப்பு உணர்ச்சி ஓர் ஆற்றலுள்ள கலைஞனைத் தரக்குறைவாகப் பேசவைத்துள்ள சந்தர்ப்பத்தில் 'பவர்' இலக்கியக் கூட்டம் சென்னையில் நடைபெற்றது.

அந்த இலக்கியக் கூட்டத்தில் பேச்சாளராக ஜெயகாந்தன் வந்திருந்த பொழுது ஓர் இலக்கிய வாசகர் அவரைப் பார்த்து 'நீங்கள் இப்படித் தரமில்லாமல் அரசியல் மேடைகளில் கண்டபடி பேசுகின்றீர்களே... உங்களை மதிக்கின்ற எங்களுக்கு வருத்தமாக இருக்கின்றது...!' என்று தமது கருத்தைத் தெரிவித்தார்.

'நீ ஏனையா அங்கு வருகிறாய்? அங்கு அப்படித்தான் இருக்கும். அப்படித்தான் நான் பேசுவேன். அப்படிப் பேசினால் தான் அங்கு முன்னணிப் பேச்சாளன். அப்படிக் கொடுத்தால் தான் 500-ம் 1000-மும் கிடைக்கும். நீ தருகிறாயா, என்ன? இங்கே வருபவர்கள் அங்கே வரவேண்டாம்; அங்கே வருபவர்கள் இங்கே வருவதில்லை!' என்று வேசி மொழியில் பேசினார்.

வயிற்றுக் கொடுமைக்காக ஒருத்தி உடலை முதலீடு செய்வதைக் கூட ஏற்றுக் கொள்ளலாம்போல இருக்கிறது. ஆனால் சொகுசான சல்லாப போகங்களுக்கு ஆட்பட்டு, குடியும் குட்டியுமாக அலையும் இப்படியான அரசியல்வாதிகளின் நாக்கு விபசாரங்களைப் பார்க்கும்போது. ! எனக் கூறிக் கொண்டு சென்று விட்டார் அந்த இலக்கிய நண்பர்.

அவர் — அந்த இலக்கிய ரசிகர் — அதற்கு முன்னால்தான் அந்தப் படைப்பாளியின் இலக்கணம் மீறிய கதையை, பிரம்மோபதேசத்தைப் புகழ்ந்து

கொண்டிருந்தவர். இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பின்னர் ஜெயகாந்தனைப் பற்றிய தனது மதிப்பீட்டையே மாற்றிக் கொண்டு விட்டார்.

இதிவிருந்து என்ன தெரிகின்றது?

கலைஞர்களின் பொது வாழ்க்கையே தமிழ் நாட்டில் கவலைக் கிடமான அளவிற்குத் தரங்கெட்டுப் போய்விட்டதே.

உதாரணத்திற்கு ஒன்று.

திரு. எம். ஜி. ஆரை ராதா சுட்டார். வழக்கு நடந்தது. கொலை செய்ய முயன்றதாகக் குற்றம் ரசுவாகி ஏழு ஆண்டுகள் ராதாவிற்குச் சிறைத் தண்டனை விதித்தது. நீதி மன்றம். சுட்டதற்குச் சொல்லப்பட்ட காரணங்கள் என்ன? போட்டி, பெருமை, கருத்து முரண்பாடு, சினிமாத் துறையில் ஏற்பட்ட ஆதிக்க முயற்சிகள்.

என்னதான் ஆயிரம் சமாதானங்கள் சொல்லப்பட்டாலும் ஒரு மனிதனை இன்னொரு மனிதன் கொலை செய்ய முயன்றது மாபெரிய குற்றம்.

இப்படியாக ஒவ்வொரு மனிதனும் பிரச்சினையைத் தீர்க்க முற்பட்டால் மனித குலம் — கட்டுக் கோப்பு — என்னாவது? அதிலும் பொது வாழ்க்கையில் கருத்து முரண்பாடுகளைத் தீர்ப்பு தற்கு இப்படியான வழிகளை, மக்களுக்குப் புத்தி புகட்டும் கலைஞனை துணிந்து செய்ய முற்படும்பொழுது பொது வாழ்க்கை என்னாகிவிடும்? தேசத்தின் தலைவிதி எங்கெங்கெல்லாம் சென்று விடும்? தறிகெட்டுவிடாதா?

குற்றத்திற்கான தண்டனையைச் சிறையில் கழித்துவிட்டு

ராதா வெளியே வந்தபொழுது, குமுதமும் தினமணிக் கதிரும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பேட்டி கண்டு கருத்துக்களைப் பொன் மொழிகளாகப் பிரசுரித்துள்ளன. பல கோணப் படங்கள் வேறு.

அற்பத்தனமாகத் தனது வஞ்சத்தைத் தீர்க்க முற்பட்ட ஒரு கொலைகாரனுக்குச் சிறையிலிருந்து வந்தபொழுது வெளியே வரவேற்பு; ராஜ உபசாரம்; பத்திரிகைப் படம்; வாரியார் சந்திப்பு; சிறைச்சாலைச் சிந்தனைகள் கட்டுரை.

என்னைப் பொறுத்தவரை எம். ஜி. ஆர்' மீது விசேட பிரீதியோ அல்லது ராதாமேல் எரிச்சலோ எந்தக் காலத்திலுமே இருந்ததில்லை.

நான் பிரச்சினையைத்தான் நேரே அணுகுகின்றேன்.

இது சம்பந்தமாக தமிழக முதுகெலும்புள்ள எழுத்தாளர்கள் கண்டித்துள்ளார்களா எனத் தேடித் தேடிப் பார்க்கிறேன்; ஒரு செய்தியைக் கூடக் காணவில்லை!

ஏனெனில் சரஸ்வதி யுக ஆளுமை மிக்க தார்மிக கோபம் கொண்டு கொதித்தொழும்பும் எழுத்தாளர்களைத்தான் இன்று வர்த்தகச் சஞ்சிகைகள் விலை கொடுத்துத் தமது விற்பனைப் பண்டமாக மாற்றி விட்டனவே!

தேசத்தின் தன்மானத்திற்காகவும், சுதந்திரத்திற்காகவும் சுய கௌரவத்திற்காகவும் போராடிப் போராடிச் சிறைசென்ற தனது வீரப் புதல்வர்களை வரவேற்ற தமிழகத்தின் சென்ற பரம்பரையைச் சேர்ந்த பத்திரிகைகளின், இன்றைய பரம்பரை கொலை செய்ய முயன்று கோட்

டடிக்குட்போன சினிமாக்காரனுக்கல்லவா இன்று கோலாகலமான வரவேற்பளிக்கின்றது!

இந்தச் செய்திகளையும் சம்பவங்களையும் அவதானிக்கும் இளந் தலைமுறையினர் 'இது தானாக்கும் வீரம்' என எண்ணிக்காரியமாற்றத் தொடங்கினால் முடிவு என்னவாகும்?

அவுஸ்திரேலியாவில் ஒரு பிரபலஸ்தரை பதினேழு வயது மாணவன் சுட்டுக் கொலை செய்தானாம். அவனை நீதிபதி விசாரித்தபொழுது 'எனது பெயர் பெரிதாகப் பத்திரிகைகளில் வரவேண்டும் என்பதற்காகவே இதைச் செய்தேன். மற்றும்படி சுடுபட்டுச் செத்தவர்மேல் எனக்கு எந்தவிதக் கோபமுமில்லை' என்றானாம்.

அமெரிக்காவில் துப்பாக்கியால் சுடும் டெலிவிஷன் காட்சிகளைத் தொடர்ந்து பார்த்துவந்த மூன்று இளைஞர்கள் தங்கள் நண்பர்கள் மூவரை விளையாட்டாகச் சுட்டுக் கொன்றுவிட்ட செய்தியையும் கவனத்தில் வைத்திருக்க வேண்டும்.

தவறான முறையில் தமிழகத்துக் கலைஞர்களுக்கு விளம்பரமும் பிரபலமும் தேடித்தர முனையும் வியாபாரப் பத்திரிகைகள் அதே கலைஞர்களைப் படுகுழியில் தள்ளுவதுடன் பொது வாழ்க்கையைக்கூட நச்சுப்படுத்திவரும் அநாகரிகச் செயலைச் சமீப காலமாக மிகத் திட்டமிட்டுச் செய்து வருகின்றன.

ராதா சிறையில் இருந்து வெளிவந்த பின்னர் ஜெயகாந்தனும் ராதாவும் சேர்ந்து நாடகம் போடப் போவதாகவும் சினிமாப்படம் தயாரிக்கப் போவதாகவும் ஒரு பத்திரிகைச் செய்தி வந்திருந்தது.

ஏன் இதைக் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால் ராதா துப்பாக்கியால் செய்த தீங்கைவிட, ஜெயகாந்தன் தனது பேனா முனையால் அதிக தீங்கைச் செய்துள்ளார் என்பதே எனது அபிப்பிராயம்.

'கண்ணதாசன்' என்ற மாத இதழில் 'சினிமாவுக்குப் போன சித்தாளு' என்ற பெயரில் ஜெயகாந்தன் ஒரு குறுநாவல் எழுதியிருந்தார். இலங்கை இலக்கிய நண்பர்கள் பலர் அதைத் தொடர்ந்து படித்திருக்க முடியாது. எனக்குப் பூராவாகப் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. நான் சென்னைக்குச் சென்றிருந்த பொழுது கண்ணதாசன் தம்பி இராம. கண்ணப்பன் என்பவர் என்னையும் திரு. கண்ணதாசனையும் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்திருந்தார். நானும் கண்ணதாசன் அவர்களும் சுமார் இரண்டு மணித்தியாலங்கள் பலதும் பத்தும் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். உண்மையைச் சொல்லுகின்றேன் நான் சந்தித்த மனிதர்களிலே மிக மிக அற்புதமானவர் கவிஞர் கண்ணதாசன். தனது மூன்று நூல்களைக் கையெழுத்திட்டு எனக்கு அன்பளிப்புச் செய்ததுடன், 'கண்ணதாசன்' இதழ்கள் பூராவையும் எனக்குத் தர ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

'சினிமாவுக்குப் போன சித்தாளு' வில் பிரதம தாக்குதலுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளவர் வாத்தியார்; அதாவது எம். ஜி. ஆர்.

கிண்டலும் குத்தலும் நையாண்டி கலந்த நடையும் கொண்டு குறுநாவல் என்ற பெயரில் வெளிவந்த அந்தப் படைப்பு

ஓர் இலக்கியப் படைப்பல்ல, மனசிலுள்ள எரிச்சலை அல்லது வெறுப்பைத் தீர்க்கும் முகமாகப் பேனாவை ஆயுதமாகப் பாவித்து எழுதப்பட்டதே அந்தச் சொற் சிலம்ப அடி.

நான் அப்பொழுதே மனதிற்குள் வேதனைப்பட்டேன். இவ்வளவு திறமை, ஆற்றல், சொல்லாட்சி, கூரிய பார்வை அத்தனையும் ஒரு தனி மனிதனைத் தாக்கிப் புண்படுத்துவதால் தான் பெருமகிழ்ச்சி அடையலாம் என எண்ணுவதே எவ்வளவு பேதமை.

ஆயுதம் வைத்திருப்பது மாதிரி கோழைத்தனமல்ல; பேனாவை ஆயுதமாகப் பாவித்து என்னதான் கருத்து முரண்பாடு இருந்தாலும் — தனி மனிதனை வஞ்சனதீர்க்க எழுதப்படும் ஒவ்வொரு எழுத்துமே கோழையின் செயல்தான், படு கோழைத்தனந்தான் என்பதை அதை எழுத்தெண்ணிப் படித்த பொழுது உணர்ந்தேன். அதை இன்று எண்ணியெண்ணிப்பார்க்கும்போதும் உணருகின்றேன்.

ஜெயகாந்தன் தனது பெயரில் 'ஆசிய ஜோதிப் பதிப்பகம்' என்றொரு புத்தக வெளியீட்டு நிறுவனத்தை நிறுவியிருந்தார். அந்த நிறுவனத்தின் மூலம் 'சினிமாவுக்குப் போன சித்தாளு' புத்தக ரூபமாக வெளிவரும் என முன்னர் விளம்பரம் பண்ணியிருந்தார். என்ன காரணமோ தெரியவில்லை அப் புத்தகம் பின்னர் வெளிவரவேயில்லை!

(வளரும்)

ஸ்ரீ லாகா வெளியீடுகள்

இறுதித் தேர்வுப் பரீட்சைக்கு உதவிப் பயிற்சிகளும் வினாவிடைகளும்
[கல்வித் திணைக்கள புதிய பாடத்திட்டத்திற்கு அமையப்பெற்றது]

க. பொ. த. சாதாரண பரீட்சைக்குரியவைகள்

பரீட்சைச் சித்திக்கேற்ற

தமிழ் மொழிப் பயிற்சிகள் பகுதி I, II

வித்துவான் பொன். கந்தசாமி

விலை ரூபா 2-75

இந்து சமய பாட மாதிரி வினாவிடை (1969-71)

சைவப்புலவர், வித்துவான் நா. கணபதிப்பிள்ளை

விலை ரூபா 1-75

தமிழ் இலக்கிய வினாவிடை (1969-73)

தமிழ் இலக்கியம் ; [செய்யுட் தொகுப்பும்

உரைநடைத் தொகுப்பும்]

கம்பராமாயணம் ; மந்தரை சூழ்ச்சிப்படலம்

கைகேயி சூழ்வினைப்படலம்

பாரதச் சுருக்கம்

அணியிலக்கண எடுத்துக்காட்டு

ஆக்கியோன் : வித்துவான் பொன். கந்தசாமி

விலை ரூபா 1-75

உடனல சாத்திர வினாவிடை

(புதுமுறைப் பயிற்சி வினாக்கள்)

ஆக்கியோர் { V. கந்தப்பு

{ K. சுந்தரமூர்த்தி, B. D. S. (Ceylon)

விலை ரூபா 2-00

மாதிரி விடைகள்

உடனல சாத்திர வினாப்பத்திரங்கள்

(சுகாதாரவியல் II)

ஆக்கியோர் { V. கந்தப்பு

{ K. சுந்தரமூர்த்தி, B. D. S. (Ceylon)

விலை ரூபா 2-50

குடியியல் வினாவிடை

* உயர் கலைக் கல்லூரி

விலை ரூபா 2-75

சோவியத் நாடு

(மாசிகை)

சோவியத் - ஈழத்து மக்களின் மணிக்ஞரல்

சோவியத் நாடு வாசியுங்கள்

சோவியத் நாட்டின் பல தேசிய இன மக்களின்

அரும் பெரும் சாதனைகளையும்,

விசேஷமாக மத்திய ஆசிய மக்களின்

புதிய வாழ்வையும் பற்றிக்

கற்றறிய

சோவியத் நாடு வாசியுங்கள்.

எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

தகவல் பகுதி:

சோவியத் ஸ்தானிகராலயம்

27, ஸர் எர்னஸ்ட் டி சில்வா மாவத்தை,

கொழும்பு 7.